

Song Tuyết Hệ Liệt - Nhập Môn

Contents

Song Tuyết Hệ Liệt - Nhập Môn	1
1. Nhập Môn - Chương 1	1
2. Nhập Môn - Chương 2	9
3. Nhập Môn - Chương 3	19
4. Nhập Môn - Chương 4	30
5. Nhập Môn - Chương 5	37
6. Nhập Môn - Chương 6	43
7. Nhập Môn - Chương 7	50
8. Nhập Môn - Chương 8	58
9. Nhập Môn - Chương 9	64
10. Nhập Môn - Chương 10	71

Song Tuyết Hệ Liệt - Nhập Môn

Giới thiệu

Minh Hoạ: Eno Hà Hà Vũ () + Phế Họa Tam Thiên ()Thể loại: cổ phong nhã vận, giang hồ, tranh đấu, oán thù, kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-tuyet-he-liet-nhap-mon>

1. Nhập Môn - Chương 1

Sương chiều nặng nề, rơi rụng đầy trời tuyết mịn.

Đã gần mười năm, Tô Châu mới hạ trận tuyết đầu tiên.

Liền ở bên trong vùng tuyết trắng xóa, một tòa thôn trang lẳng lặng đứng sừng sững ở ngoại ô Tô Châu. Trên đường người đi đường qua lại không ít, trong đó có rất nhiều thanh niên phục sức giống nhau lui tới.

Hơi có kiến thức mọi người biết đó là đệ tử của Kinh Vân sơn trang.

Kinh Vân sơn trang, lấy sự nghiệp bảo tiêu lập nghiệp, hiện giờ đã nắm giữ khu vực Động Đình với cả vận tải đường thủy ở hạ du sông Trường Giang, cùng bắc cốc Lưu Ảnh, tây lâu Bích Phong, nam trang Liễu Lâm tồn tại song song. Danh nghĩa “Đông trang Kinh Vân”, ở trên giang hồ là một trong tứ đại thế lực, tuy chỉ mới mười năm công phu, căn cơ lại thập phần củng cố. Đệ tử, thương lữ, người trong giang hồ đều thường xuyên lui tới, có thể nói là chưa từng quạnh quẽ.

Mà nội viện sơn trang, trong một tòa tiểu viện thanh u cũng như thế, cảnh quan động lòng người, người tới người lui thập phần náo nhiệt, nhưng cả tòa tiểu viện lại yên tĩnh đến đáng sợ, làm cho vài tiếng động nơi đây có vẻ phá lệ rõ ràng.

“Liệt nhi, người xem! Tuyết rơi rồi!”

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa sổ, lộ ra tuyết mịn bay toán loạn trong không trung. Lan Thiếu Hoa tươi cười giương mắt nhìn xem thứ tử Liệt Dư đang nằm trên tháp, ánh mắt ôn hòa hiền lành, che dấu đáy lòng quá sâu lo lắng.

Trên tháp, tổ trưởng vàng nhạt buông rũ lại bị nhấc lên một góc. Nhưng theo bên trong vài tiếng khụ truyền ra, màng lại rơi xuống. Vài tiếng khụ phảng phất như hao hết tất cả hơi thở của hắn. Tàn nhược khí tức gần như hư vô, chỉ trông chờ vào thực khí luyện tập từ nhỏ mà miễn cưỡng chống đỡ.

Lan Thiếu Hoa nghe được lòng đau xót, đang định tiến đến thăm hỏi, lại nghe nộn nhuyễn u nhu đồng âm truyền đến:

“Đừng đến....Con còn muốn tái....Khụ!”

“Đến, uống miếng được, thân mình hội thoải mái một chút.”

Vừa nghe Bạch Liệt Dư lại ho, Lan Thiếu Hoa đau lòng đích bưng lên chén thuốc trên bàn, nhẹ nâng tổ trưởng, đỡ dậy thân mình ôm yếu làm cho hắn uống được. Kia khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp y như có thể thấy được vài phần bóng dáng thanh lệ tuyết luân của mẫu thân. Một đôi mắt linh động trong sáng, lại do bệnh sở mệt, mà mất đi sức sống nên có.

Nhìn ái nhi bộ dáng như thế, Lan Thiếu Hoa hốc mắt đỏ lên, vội vàng quay đầu không cho hắn nhìn thấy.

“Liệt nhi, nương thay người kéo màn. Người xem xem cảnh tuyết ngoài cửa sổ, đây chính là đợt tuyết đã mười năm rồi mới có.

“Mười năm.....?”

“Năm đó trời đổ tuyết, là năm nương người hoài thai người.”

“Bạch Liệt Dư nghi vấn bật thốt lên, liền nghe được một giọng nói trầm thấp dễ nghe lọt vào tai. Cửa phòng vốn đã đóng ban đầu bị đẩy ra, thân ảnh phụ thân Bạch Nghị Kiệt tùy nghi tiến vào trong mắt. Hắn mặc dù đã gần năm mươi, nhưng bề ngoài xem ra lại gần ba mươi là cùng. Phía trên gương mặt tuần mỹ mang thoạt vài phần tiêu sái ý cười. Bạch Nghị Kiệt đến bên cạnh thê tử ngồi xuống, bàn tay dài rộng ấm áp nhẹ đặt lên trước trán nhi tử.

“Liệt nhi, mấy ngày nay khổ người.”

“Con còn có thể trụ được.....”

“Nếu là khổ sở, nói thẳng thì đã làm sao? Người còn quá mức nhỏ, Liệt nhi.”

Gặp thứ tử ngữ điệu bình thản không muốn làm bản thân lo lắng, Bạch Nghị Kiệt không khỏi thở dài, “Nên hảo hảo nghỉ ngơi, phụ thân nhất định nghĩ biện pháp trị hảo bệnh của người. Đến lúc đó người nên hảo hảo dụng công, bổ sung cho tiến độ bị chậm trễ này. Lần trước phụ thân đã đáp ứng việc người muốn vào phòng binh khí chọn kiếm, người còn nhớ rõ không?”

“Con nhớ rõ.”

“Chờ người bệnh hảo một chút, phụ thân liền cho người đi chọn kiếm.”

Hoàn toàn không có hiển lộ mấy may lo lắng, Bạch Nghị Kiệt chính là lấy ngữ điệu thoải mái cổ vũ, an ủi bệnh ma quần thân thứ tử, mà ở lúc nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lại vuốt cằm mỉm cười. Ánh mắt ngược lại nhìn phía thê tử, ý bảo nàng đến bên ngoài nói chuyện.

Lan Thiếu Hoa hiểu ý gật gật đầu. Tầm mắt chống lại kia trương thảo nhân khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay trắng nõn yêu thương khe vuốt lên má hắn: “Nương cùng phụ thân người đi ra ngoài nói chuyện. Người trước hảo hảo nghỉ ngơi, hoặc là nhìn xem cảnh tuyết cũng tốt. Khó được một lần tuyết rơi, cũng đừng để cho nó rơi lãng phí.”

Dẫn dò xong, lại lo lắng thay thứ tử để ý lại áo ngủ bằng gấm, lúc này mới đem chén thang đặt lại trên bàn, cùng trương phu đi ra ngoài nói chuyện với nhau.

“Liệt nhi tình huống thập phần không xong.”

Vừa rời khỏi phòng, Bạch Nghị kiệt thốt lên một câu như vậy, ngũ khí thập phần trầm trọng. “Chẳng những sốt cao không lùi, kinh mạch lại có lúc đứt đoạn, cực kỳ yếu ớt. Còn tiếp tục như vậy, hần từ trước đến nay tích lũy tu vi chỉ sợ sẽ nước chảy về biển đông. Khả nếu mất đi chân khí bảo hộ, chỉ sợ thân mình không thể tiếp tục chịu đựng tra tấn như vậy. Đến lúc đó, chỉ sợ.....”

Câu nói cuối cùng hóa thành trầm mặc, mà ở một bên lắng nghe Lan Thiếu Hoa lập tức đã là nước mắt lưng tròng, bàn tay trắng nõn trụ lệ dung, nước mắt không thể ngăn được theo má chảy xuống.

Lúc trước nàng vẫn nhẫn nại không ở trước mặt thứ tử rơi lệ, bây giờ lại không thể tái nan áp lại. Bạch Nghị Kiệt thể nên đau lòng đem nàng ôm vào trong ngực.

“Vu đại ca hần.....Thật sự không có cách nào chữa trị hay sao?”

Nghẹn ngào hỏi thành tiếng, vô luận như thế nào đều muốn hy vọng có thể bảo trụ hài tử trí tuệ động lòng người kia. Nhưng Bạch Nghị Kiệt chỉ có thể lắc đầu.

“Hần cũng chẳng không ra đến tột cùng là chứng bệnh gì, hiện tại vẫn là đang vội vàng tra sách. Lấy y thuật của hần mà còn không thể tra ra nguyên nhân, bây giờ chỉ có thể nhờ chư phương bằng hữu hiệp trợ. Lấy mạng lưới tình báo trước mắt của sơn trang, hần không phải là việc khó.”

Lời nói ngũ khí thập phần khẳng định, nhưng Bạch Nghị Kiệt lại rõ ràng chính mình bất quá cũng chỉ là an ủi thôi. Trong thiên hạ y thuật không ai có thể vượt qua y tiên Niếp Đàm. Nhưng vị tiên bối này nữa chính nữa tà, làm việc quỷ mật, công phu lại cực kỳ cao, như hần cố ý trốn, chỉ sợ khắp thiên hạ không người có thể tìm ra. Nhưng rốt cuộc chỉ còn có cách này, trừ bỏ hết sức tìm, lại còn phương pháp nào sao?

Tâm tư giữa lúc đang lo lắng, lại nghe bên ngoài từng trận tiếng bước chân chính trực hướng nơi này mà đến. Bạch Nghị Kiệt nghe kia bộ pháp liền biết được thân phận người đến, lập tức vỗ nhẹ lưng thê tử, ôn nhu nói: “Nàng chút cũng đã mệt mỗi hồi lâu, về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Khả, Liệt nhi hần.....”

“Nghiêm Thanh đang đến đây. Để cho hần chiếu cố Liệt nhi đi! Người nếu là vì hần mà mệt mỗi thân mình, Liệt nhi hội tự trách.”

“..... Được rồi.”

Biết trượng phu nói không sai, Lan Thiếu Hoa cũng đành phải đồng ý. Hơi quay lại dịu đi cảm xúc mà ngừng rơi nước mắt, lại nhìn không được một trận than nhẹ: “Từ cuối năm bệnh đến bây giờ, Liệt nhi cả tân niên đều làm mừng trên tháp. Bốn ngày sau là đại thọ sáu mươi của Liễu bá phụ. Mười năm chỉ ước lần này, Liệt nhi tất nhiên là không thể đi.”

“Ai..... Nhờ nàng nhắc ta, ta cũng nên viết phong thư cho người đưa đến Liễu Lâm sơn trang.”

“Người không định tự mình chúc mừng sao?”

“Liệt nhi tình hình như thế, ta sao lại dám rời đi?”

Cho dù thần sắc như thế nào tự nhiên, Bạch Nghị Kiệt đối với bệnh tình của thứ tử vẫn là thập phần lo lắng. Chính là thân là người đứng đầu một nhà, hần không thể biểu hiện ra yếu đuối của bản thân.

Không nghĩ tới như thế lời nói lại rước lấy thê tử nâng mâu, vẫn hàm chứa lệ quang ánh mắt mang chút trách cứ.

“Người nếu bởi vì vậy mà trì hoãn chính sự, Liệt nhi làm sao có thể không tự trách?”

Vừa mở miệng chính là ngôn từ mà vừa rồi trượng phu thuyết phục chính mình, ngay cả vẫn không thể giảm đi buồn thương, nhưng Lan Thiếu Hoa vẫn là tiếp tục nói: “Hơn nữa nếu người có thể đích thân đến Liễu Lâm sơn trang, đến lúc đó gặp được các đạo nhân mã, cũng có thể hỏi thăm nơi xuất hiện của người kia. Người trong giang hồ hội nể mặt mũi người....Khả nếu là cho người khác đi, khó bảo toàn là sẽ không chịu ảnh hưởng của Lưu Ảnh cốc mà khó xử, càng đừng nói là hỏi thăm..... Tình huống trước mắt chúng ta

cùng Liễu Lâm sơn trang đang có hiềm khích. Người lần này nếu không đích thân đi, chỉ sợ sẽ bị người ta nói thành cố ý không đi, ý định cấp cho bá phụ khó khăn.”

Lan Thiếu Hoa vốn nổi tiếng là tài nữ, lại có một vị trưởng phu như vậy, đối với việc phán đoán tình thế năng lực tất nhiên là hơn hẳn so với người bình thường. Bạch Nghị Kiệt sau khi nghe xong cũng chỉ có thể một tiếng thở dài, cười khổ nói:

“Người nói rất đúng. Ai! Xem ra ta cũng đã lo lắng đến lú lẫn.”

Đang lúc hai người đối thoại, Nghiêm Thanh cũng đã đi tới Thanh Linh cư. Nghiêm Thanh ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tướng mạo sáng sủa, nguyên vốn là một cái đệ tử của sơn trang, từ ba năm trước đã ngoài ý muốn cứu Liệt Dư, liền thập phần bị Liệt Dư y lại. Bạch Nghị Kiệt thấy hần công phu không kém, liền cho hần làm thư đồng của Bạch Liệt Dư phụ trách chiếu cố hần. Kỳ thật ngay từ đầu hần đối người này cũng không thập phần tín nhiệm, nhưng xem Liệt Dư như thế tín nhiệm y lại hần, cũng chỉ nói là chính mình nghĩ nhiều, yên tâm đem thứ tử giao cho hần.

Nghiêm Thanh vừa thấy hai người, đang định hành lễ, Bạch Nghị Kiệt cũng đã một cái thủ thế ý bảo hần miễn đi lễ tiết trực tiếp nhập ốc. Hần gật đầu tỏ vẻ hiểu được, lập tức đẩy cửa vào phòng, đi vào thăm hỏi Bạch Liệt Dư.

Tiến phòng, liền nghe được Bạch Liệt Dư non nớt u nhu đồng âm lọt vào tai: “A Thanh?”

“Nhị thiếu gia.”

Nghiêm Thanh đóng lại cửa phòng đến gần bên tháp ngồi xuống. Trên tháp hài đồng chính là cổ ngồi dậy. Nghiêm Thanh thấy thế, vội thân thủ đưa hần nâng dậy: “Nhị thiếu gia sao biết là ta?”

“Khụ..... Ta mặc dù bệnh, thính lực cũng rất minh mẫn..... Những gì phụ mẫu vừa nói ta đều nghe được.”

Bạch Liệt Dư ngồi dậy thấp giọng giải thích, ánh mắt, lại vẫn dừng lại trên những bông tuyết không ngừng bay bay ngoài cửa sổ.

Điều phụ thân nói quả thật đúng, hần quá mức còn nhỏ. Đối với tình huống thân thể của chính mình hần tự nhiên thập phần rõ ràng, nhưng hần không muốn làm cha mẹ lo lắng. Cho dù không thể gạt được phụ thân, ít nhất, cũng có thể làm cho mẫu thân trên mặt bớt đi chút ít khó chịu.

Đã thấy ngoài phòng gió đột nhiên nổi lên, một liềm tuyết mịn bay vào trong phòng. Bạch Liệt Dư nâng lên cánh tay nhỏ bé tiếp được bông tuyết đi lạc. Cảm nhận được cái lạnh, lại chợt nóng lên, bởi vì thân mình sốt cao.

Nếu cứ sốt cao như vậy, lúc này cũng có thể bẻ gãy hần thân mình.

“Nhị thiếu gia, ngài nhất định sẽ không có việc gì.”

Một bên Nghiêm Thanh dường như phát hiện ý tưởng của hần, hai hàng lông mày nhíu lại, nâng tay liền đem đôi tay nhỏ bé kia nắm chặt trong lòng bàn tay. Nhưng Bạch Liệt Dư lúc này lại là ho một trận. Nghiêm Thanh vội vỗ lên lưng hần, trợ hần thuận khí.

Đối với hần mà nói, Nghiêm Thanh không phải người hầu, mà là một cái anh em kết nghĩa.

Từ ba năm trước đây Bạch Liệt Dư ngoài ý muốn thân trúng kì độc, mà Nghiêm Thanh liều chết vì hần giải độc cứu hần một mạng, cảm tình trước nay chưa từng có với ai lại xuất hiện, dần dần trở nên sâu đậm. Lấy một cái hài đồng chín tuổi mà nói, hần quả thật là quá mức thành thực, cho nên ở lúc đối mặt với cái bằng hữu lớn hơn hần những mười tuổi này, sẽ không vì kém tuổi mà có quá lớn ngăn cách.

Thân là Kinh Vân sơn trang Nhị thiếu gia, Bạch Liệt Dư từ nhỏ liền không có nhiều bằng hữu, nhiều nhất cũng là cùng các huynh đệ trên chóc thôi. Với lại tính tình hần từ nhỏ đã thập phần bình thản, cùng Tam đệ hiểu động hay Đại ca nội liêm mà nói, tuy rằng huynh đệ tình thâm, bình thường cũng không dễ dàng mà ngoạn cùng một chỗ, nhiều lắm là cùng luyện võ. Mà sống ở sơn trang đảm nhiệm vị trí gia sư võ lòng cho Sí Dư tức thiếu niên Vu Quang Lỗi mặc dù cũng cùng hần quen biết, nhưng ở hứng thú với nhau chung quy cũng cùng người khác không sai biệt lắm. Kết quả đến cuối cùng, bằng hữu tối thân cận hần, chỉ còn có Nghiêm Thanh.

Tâm tư là như thế, Từ môi truyền ra tiếng ho kịch liệt cũng không dừng lại. Ngay sau đó hẳn nghe được thanh âm phụ mẫu vội vàng đẩy cửa chạy đến, muốn nói gì đó, khả một chữ cũng nói không nên lời. Ánh mắt vẫn gắt gao khóa lên những bông tuyết ngoài cửa sổ, lại ho đến mức nước mắt đồng loạt tràn ra mờ hồ tầm mắt.....

“Liệt nhi!”

Bên tai truyền đến tiếng kinh hô của mẫu thân, nghĩ muốn mở miệng nói bản thân không có việc gì, lại bị kia phần sốt cao cường liệt thổi quét thân mình. Ý thức dần bị ăn mòn, cuối cùng hẳn ngay cả chính mình thanh âm đều nghe không được, chỉ còn lại bản thân không thể khống chế tiếng ho khan.....

Mười năm một lần tuyết.....

Rõ ràng bệnh nghiêm trọng đến như thế, thậm chí ngay cả ý thức đều cận tồn một chút, vì sao tâm tình hẳn, lại là như thế trong sáng, đủ để nhớ thương cái khác?

Nghi vẫn như thế phút chốc hiện lên trong đầu, Bạch Liệt Dư đôi mắt nhẹ nhàng đóng lại, đã ngất đi.

* * *

Sa trường mềm nhẹ, tuyết mịn ở trong không trung chậm rãi phiêu động.

Mở ra đôi mắt, đã trông thấy tình cảnh như thế. Một mảnh ngân bạch cảnh tuyết khắp nơi mông lung trông phá lệ đến xinh đẹp. Liếc thấy có chút sững sốt, bởi vì kia tuyết rơi đầy trời mang đến quanh thân một chút hàn ý, lại lập tức hiểu được chính mình đang ở nơi nào.

Đó là Vọng Cảnh các, là lầu các thanh lịch phía sau Thanh Linh cư. Là lầu tử cao nhất mở rộng về hướng đông, thu hết cảnh sắc GiangNamtươi đẹp vào trong mắt.

“Liệt nhi?”

Lại nghe bên cạnh giọng nói hiền hòa truyền đến, ngay sau đó xuất hiện trong mắt, là vẻ mặt mẫu thân vui sướng vạn phần, khóe mắt còn vương lệ. Bạch Liệt Dư nhất thời có chút không được rõ ràng, nâng tay lau đi lệ trên khóe mắt mẫu thân, thấp giọng gọi: “Nương? Người như thế nào.....”

“Người mê man đã muốn hai ngày.” Ghì lại nước mắt, Lan Thiếu Hoa ôn nhu nắm chặt bàn tay nhỏ bé của thứ tử, cũng lấy đến khăn mặt đã tẩm qua nước tuyết nhẹ nhàng chà lau cổ hẳn, “Người suốt hai ngày nay đều phát sốt, nương mới cho người đưa người đến nhuyển tháp ở Vọng Cảnh các, hy vọng người có thể thoải mái hơn một chút..... Còn rất khó chịu sao?”

Bạch Liệt Dư lắc lắc đầu. Quanh thân hơi hơi hàn ý làm cho cơ thể vẫn sốt cao không lùi cảm thấy thoải mái không ít. Cảnh tuyết xinh đẹp càng làm thư hoãn tâm hồn không khỏe. Hẳn nhìn thấy mẫu thân xinh đẹp dung nhan, không biết như thế nào lại cso chút ghen ngào: “Tuyết.....Thật đẹp.....”

“Đúng nha.” Thấy hẳn tinh thần không tồi, Lan Thiếu Hoa vẻ mặt cũng thoải mái không ít, “Nương ôm người một cái được không?”

“Ân...” Đáp nhẹ một tiếng, hẳn hơi cử động thân mình, để cho mẫu thân ôm hẳn đưa vào trong ngực.

Từ khi tam đệ sí Dư ra đời, thì Liệt Dư từ trước đến nay đã thập phần độc lập sớm trưởng thành liền rất ít dựa vào mẫu thân, càng đừng nói là cấp mẫu thân ôm vào lòng. Mà trước mắt, lẳng lặng tựa vào trong lòng mẫu thân, mũi nhẹ nhàng ngửi được hương khí thanh lịch, tự đáy lòng cảm giác ấm áp dâng tràn. Bạch Liệt Dư vương cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng gầy lên vũ bị trên người, rồi sau đó, nâng tay, cầm lấy đôi bàn tay mẫu thân đang ngâm trong nước tuyết đã có điểm tái

“Phụ thân cùng Táp ca..... Đều đi dự tiệc sao?”

“Ân..... Phụ thân người vốn lo lắng, nhưng lại phải thay người tìm được lương y, vẫn là cố đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Có chút áy náy, cúi thấp đầu xuống, “Con không tốt, làm phiền phụ thân mẫu thân phải lo lắng như vậy....”

“Không phải như vậy..... Người đều đã bệnh rồi, nhân tiện phóng bản thân thoải mái một chút, để cho bản thân ỷ lại người bên ngoài thì có cái gì không được? Thừa dịp phụ thân người cùng mấy huynh đệ đều đi

ra ngoài tìm người, nương cũng tốt toàn tâm cùng người..... Trước mắt người chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi làm nũng, để nương chiếu cố người là tốt rồi.”

Thứ tử quá độc lập lệnh Lan Thiếu Hoa vừa yên tâm nhưng cũng đau lòng, dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ ốm yếu trong lòng, ngữ điệu lúc ấy đã là tràn đầy ôn nhu cùng xót xa.

Nghe mẫu thân trong lời nói, Bạch Liệt Dư hai con mắt không khỏi có chút ướt....Thân mình càng hưởng trong lòng ngực mẫu thân nhích lại, nói nhỏ: “Nương ôi thân mình thơm quá, ngủ thật rất thoải mái.....”

“Người nếu thích hương khí này, về sau nương liền cho người mang đến trong phòng người đốt.”

“Ân.....”

Cúi đầu lên tiếng, bên trong giọng nói đã lồng vào một chút mông lung, ý thức rõ ràng ban đầu cũng bắt đầu chậm rãi bị ăn mòn.....Cố gắng nhin xuống, tay nhỏ bé vẫn nắm chặt mẫu thân, song tiệp khinh phiến, ẩn hạ sương mù còn sót lại trong mắt: “Nương, con.....con có thể lại nhìn đến tuyết không?”

Đơn giản câu hỏi, chợt nghe như bình thường, lại giống như còn mang ý gì khác.

Lan Thiếu Hoa nghe vậy ngực căng thẳng, lập tức đã là một trận mũi toan, lại cố gắng áp xuống xúc động, miễn cưỡng lộ ra cái tươi cười: “Sau này khi nào trời đổ tuyết lần nữa, này nên hỏi lão thiên gia mới phải.....Bằng không, chính là phải mau mau dưỡng hảo thân mình, luyện hảo võ công, về sau cùng cha người giống nhau bước chân ra giang hồ thăm thú. Nếu là có cơ hội nhìn thấy tuyết vạn năm, nên nhớ rõ phải quay về cùng nương thuật lại.”

“Con hiểu được.....”

Lại là một câu nhỏ giọng đáp lời, giọng nói lại càng mông lung một chút. Nhiệt độ trong cơ thể rốt cuộc không thể khống chế mà lan tràn, ý thức từng chút từng chút tan rã.....Lan Thiếu Hoa vốn nghĩ hán đã đỡ hơn một chút, lại cảm thấy thân mình trong lòng càng lúc càng nóng. Cảm thấy cả kinh, thần gian lập tức phát ra tiếng kinh gọi: “Người tới a! Mau mời Vu đại phu đến đây!”

Hốt hoảng, lại đưa tay lấy khăn đang ngâm trong nước tuyết, nhẹ nhàng chà lau thân mình đang sốt cao trong lòng. Nước mắt theo má lăn dài rơi xuống khuôn mặt khiến kẻ khác không khỏi yêu thương, cánh tay chà lau run lên nhẹ nhẹ, mà chết là đem thân thể hài tử trong lòng gắt gao ủng trụ.

Cho dù tái như thế nào cố gắng thuyết phục chính mình, đều không thể thay đổi sự thật việc mệnh nhi tử mình đã là chuyện một sớm một chiều.....Nhìn thấy Vu Phiến vội vàng đi tới từ trong lòng mình tiếp nhận thứ tử, ôm trở về Thanh Linh cư cẩn thận chẩn bệnh dùng được, Lan Thiếu Hoa rốt cuộc vẫn không thể ngừng rơi nước mắt, chỉ có thể để Nghiêm Thanh nâng lên đến chờ đợi bên giường thứ tử.

Sốt cao so với lúc trước càng khiến kẻ khác khó chịu hơn. Phảng phất ngay cả hơi thở cũng bị đốt cháy hầu như không còn. Bạch Liệt Dư khó nhin khụ thành tiếng, ngay cả được cũng không thể thuận lợi uống cạn, trầm hắc được thang sóng sánh trong chén, hay là nước mắt mẫu thân nhất tạnh rơi xuống. Hán đều cảm giác được, nhưng lại không cso khí lực an ủi. Trong một mảnh hỗn loạn, tứ phía dần trở nên yên lặng thay cho âm ỉ, tầm mắt lại càng lúc càng mơ hồ.....cảnh vật trở nên mông lung, từ trong kia một mảnh ngân bạch, giữa lúc ý thức hôn mê đã quay lại tổ trưởng vàng nhạt quen thuộc....

Là Thanh Linh cư sao?

Đúng là Thanh Linh.....Khả hán thân mình, cũng như gỗ bị thiêu trong lửa, nóng tới mức không chịu nổi. Tứ chi giống như đã bị thiêu cháy, một tia đốt đi lý trí, tia lại đốt táng mạng.....

Hán thật sự.....Còn có cơ hội nhìn thấy tuyết sao?

Hán, liền như vậy mà chết đi sao.....?

Dù có nghi vấn hiện lên, suy nghĩ cũng đã không thể vận tác. Cơ sốt đã đốt đi tia thanh minh cuối cùng, ý thức lần thứ hai hơi vào bên trong sương mù. Hán ngay cả con mắt có mở hay không cũng không phân được, dường như đã từng thấy qua, rồi lại không biết đã gặp ở chỗ nào. Khí lực toàn thân do sốt cao mà mất gần như không còn, thực khí trong cơ thể cũng càng lúc càng bạc nhược.....Đau đớn khó nhin phát tán

khấp tứ chi trăm mạch, mỗi một cái động tác, mỗi một lần hít thở, đều giống như phải hao hết một tia tánh mạng cuối cùng.....

Không biết từ khi nào, bốn phía đã yên lặng xuống dưới, nhưng ý thức hôn mê

vẫn không cách nào phân ra đến tột cùng là sự thật hay là cảnh trong mơ. Chỉ cảm thấy xung quanh mông lung. Phảng phất lại trông thấy tuyết mịn nhẹ nhàng bay xuống.....Mà khi đã đến gần, hàn ý thấu thân cũng bất chợt tập kích

Thẳng tận xương tủy hàn ý mãnh liệt lệnh thần trí nháy mắt thanh minh. Bên trong một mảnh tĩnh lặng, tiếng bước chân rất nhỏ chậm rãi tới gần thân mình. Hàn ý lạnh lẽo, càng sâu.....

Đó là, sát khí.

Trong một mảnh hôn ám, ánh sáng từ ngọn nến thấp thoáng. Bạch Liệt Dư đột nhiên trợn mắt, liền trông thấy, Nghiêm Thanh trong tay cầm trường kiếm, hướng hậu tâm mẫu thân đâm thẳng tới mà hình ảnh đó mẫu thân!

Nghĩ muốn lên tiếng cảnh cáo, nhưng như thế nào cũng không phát ra âm thanh được. Thật vất vả cử động thân mình tính toán ngăn cản, trường kiếm lại càng xoáy sâu, cùng với hàn khí từ thanh kiếm đập vào mặt là máu tươi ấm áp của mẫu thân, rơi trên người....

“Liệt nhi.....Mau.....Trốn.....”

“Không !”

Rốt cuộc có thể phát ra thanh âm, cũng đã quá muộn màng....Hắn nhìn thấy từ ngực mẫu thân phát tán từng đóa huyết hoa, lại nhìn thấy vết trường kiếm kia xuyên qua ngực trái.....Còn nhìn thấy nó rút ra, kia thân thể nhiễm huyết, cũng tùy đó mà ngã xuống.

Cuối cùng giọng nói tán đi, dung nhan mẫu thân xinh đẹp, liền như vậy mà ngã lên gối trên ngực hắn, ngay cả một tia hơi thở cũng chưa tàn hạ, Máu tươi ấm áp ồ ồ chảy ra đầy tóc thấm ướt xiêm y, thấm ướt thân mình. Đắm chìm bên trong máu tươi của mẫu thân. Hắn ngốc nhiên nhìn dung nhan mẫu thân không đổi. Kia trường dung nhan phía trên không có sợ hãi không có thống khổ, có, chỉ có thẳng đến trước khi chết vẫn không có mấy may cắt giảm đi lo lắng, đối với hắn.

Mà hắn, lại như vậy trở mắt nhìn mẫu thân đương trường mệnh tang, ngay cả một câu cảnh cáo cũng không kịp nói.

Rõ ràng ngay tại bên cạnh hắn, rõ ràng ngay tại trước mắt hắn, rõ ràng còn kịp ngăn cản, mà hắn lại chỉ có thể vô thức nhìn hết thấy phát sinh, chỉ có thể trở mắt nhìn nam nhân kia tự tay chấm dứt tánh mạng mẫu thân.

Cái kia.....Hắn không để ý trực giác của phụ thân mà thật sâu tín nhiệm, dẫn đến tri kỷ nam nhân kia....

Là hắn, hại chết mẫu thân.

“Nương.....”

Một tiếng thấp gọi, lại tràn đầy nhiều lắm tự trách cùng ái nấy ai thê mà quá mức trầm trọng. Nước mắt không thể ngăn chặn mà chảy xuống, cánh tay nhỏ bé vẫn đang một mình nâng lên, đem đôi mắt mẫu thân chưa từng nhắm lại nhẹ nhàng phúc trụ.

Dung nhan xinh đẹp vẫn như trước, lại dần dần đậm đi huyết sắc.

Mà hết thấy điều này, tất cả là do lỗi của hắn.

Là hắn hại chết mẫu thân.

Nếu không phải là hắn, hết thấy tuyệt đối sẽ không như thế.....

Là hắn hại chết mẫu thân, là hắn.....

“Như thế nào, dọa người choáng váng?”

Lại nghe bên cạnh lạnh như băng giọng nói truyền đến, cùng với điều đó, thân mình từ trên tháp bị kéo xuống. Nghiêm Thanh lạnh lùng mang theo ánh mắt khinh thường có điểm trào phúng lên tiếng....”Không hỏi ta là vì cái gì?”

Bạch Liệt Dư không có trả lời. Hưởng ứng, là miễn cưỡng vận khởi chân khí dành dụm tất cả công lực đánh ra một chưởng, thẳng điểm yếu hại trên người hấn đánh tới lại cấp Nghiêm Thanh dễ dàng hóa giải, một chưởng đánh ra bị hấn gắt gao nắm nhập trong lòng bàn tay, sau đó thực khí liên tục xâm nhập vào trong cơ thể, như thủy triều điên cuồng mà vào, không chút lưu tình phá hủy kia đoạn kinh mạch vốn đã dục đoạn

“Nếu là người của lúc trước, một chưởng này có lẽ có thể cùng ta liều mạng. Khả hơn mấy tháng nay đã bị thuốc tác dụng, người của hiện giờ, bất quá chỉ có thể cùng cái tiểu hài tử mới học võ tốt hơn một chút.....Chớ có trách ta tàn nhẫn. Mục tiêu của ta vốn chỉ có Lan Thiếu Hoa, nhưng mầm mống tai họa thì một cái cũng khoogn thể lưu. Muốn trách, thì trách người quá thông minh, Bạch nhị thiếu gia

Câu vẫn như cũ dùng kính xưng, ngữ điệu cũng đã nhiễm màu trào phúng. Ngày xưa trong sáng bình thản khuôn mặt mang theo lạnh lẽo, hai tay xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, mà người kia phía trên dung nhan mang theo hận ý cũng đã gọi lên hứng thú ý cười..... “Hận ta sao? Đáng tiếc, người đời này, đừng bao giờ vọng tưởng có thể báo thù.....”

Bạch Liệt Dư như cũ không có trả lời.

Kịch liệt đau đớn thổi quét toàn thân. Kinh mạch đứt từng khúc, thực khí còn sót lại đang dần xói mòn, hấn không cam lòng yếu thế cắn răng nhấn hạ, nước mắt không thể khắc chế, mà tất cả đều phát ra từ đáy lòng tự trách cùng hận ý cùng nhau khuynh tiết mà ra.

Hấn không hỏi vì cái gì, bởi vì hấn rất thông minh, thông minh đến mức chỉ cần nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Thanh trong nháy mắt liền có thể hiểu được hết thảy. Lấn vào, tiếp cận, tương giao.....Tất cả đều là một cái bẫy. Cái hài tử chín tuổi lại có cái tri kỷ hai mươi sáu tuổi vốn là một chuyện thật tức cười, mà hấn lại tự cho là đúng mà đắm chìm trong đó, thấy không rõ tất cả hết thảy.

Cho đến khi, không thể vẫn hồi.....

Nhìn hấn bộ dáng cắn răng nhấn nạy, Nghiêm Thanh lại là cười. Cánh tay nắm chặt thân mình hấn chợt buông lỏng, làm cho kia thân mình còn nhỏ thẳng tắp té ngã trên đất.

“Đứa nhỏ hảo quật cường.....Ta đang nghĩ, là nên như vậy giết đi thì tốt, hay là ”

Lời nói còn chưa dứt, trường kiếm vẫn nhiễm máu tươi đã giờ lên. Mũi nhọn thiểm lạc, trên tay chân trắng nõn của Bạch Liệt trong nháy nháy mắt đã hiện lên bốn đạo vết máu. Máu tươi ồ ạt chảy ra, bốn đạo vết kiếm, không nhiều không ít, vừa đủ cắt đứt gân tay gân chân, làm cho hấn từ đó thành kẻ phế nhân tay không thể dùng chân không thể đi.

Đau đớn vẫn tồn tại, thân mình dĩ nhiên lần thứ hai mất đi khí lực....Bạch Liệt Dư chịu đựng đau đớn muốn với tay bắt lấy hấn, tứ chi lại như thể nào cũng không nghe sai xử. Hấn nhìn đến nam nhân kia đương tàn khóc tươi cười, một phen cắt nát vạt áo trước ngực. Kiếm nhẹ vung lên, dường như đã lưu lại dấu vết, cái gì đó trước ngực hấn....

“Ta sẽ không giết ngươi. Ta nhất định phải để ngươi trở thành nhược điểm lớn nhất của Kinh Vân sơn trang, Kinh Vân sơn trang có người Bạch nhị thiếu gia vĩnh viễn nhớ rõ ta Thanh long Nhiêm Bách Thọ..... Thanh Long hai chữ, sẽ trở thành danh hào sát thủ tối vang dội trên giang hồ!”

Nói xong, Thanh long trả lại kiếm vào vỏ, một cái khinh thân cực kỳ thông dong nghênh ngang mà rời đi.

Mà Bạch Liệt Dư chỉ có thể nằm trên mặt đất, tròng mắt phản hận, lại vô lực đuổi theo, vô lực phản hồi.....

Ánh mắt ngược lại dừng ở trên tháp giữ thi thể của mẫu thân.

Bị hấn.....Mẫu thân đã bị hấn tự tay hại chết.

Nước mắt thủy chung chưa từng dừng lại, hấn giãy dụa suy nghĩ đi đến bên người mẫu thân, nghĩ muốn dụng lực, mà ngay cả may mắn đi động đều không thể.

Nếu hần không có tin tưởng Nghiêm Thanh, nếu hần không tự cho mình là đúng mà cùng tên đó tương giao, có thể hay không mọi thứ sẽ thay đổi? Nếu hần sớm một chút phát giác đó là một cái bẫy, nếu hần sớm một chút phát giác kẻ đó không có hảo ý, hay không.....

Hần, sẽ không hội hại chết mẫu thân hần tối kính yêu?

Này hết thấy, đều là lỗi của hần.

Nếu không phải hần, nếu không có hần, Nghiêm Thanh sẽ không sẽ có cơ hội tiếp cận mẫu thân, càng không nói đến lợi dụng chính mình thừa dịp giết mẫu thân.....

Nếu không phải hần, nếu không có hần.....

Nương, sẽ không phải chết.....

Nếu, không có hần.....

Bên tai truyền đến tiếng bước chân hốt hoảng của các thúc bá và đệ tử, cùng với tiếng kinh gọi thi nhau mà đến. Thân mình được thật cẩn thận ôm lấy, thân thiết tiếng gọi không dứt, mà hần, cũng đã vô lực đáp lại.

Hần chính là không ngừng rơi lệ, nhìn thấy mẫu thân, nhìn thấy tổ trưởng vàng nhạt nhiễm huyết.....Cùng với kia, vùi lấp cả khung cửa sổ đầy tuyết mịn.

Nương.....

Con, không cười.....

2. Nhập Môn - Chương 2

Giăng co bốn năm ngày rồi cuộc một buổi sáng tuyết cũng ngừng rơi. Thật vất vả nghênh đón chuyện tình mấy ngày tới, nhưng bên trong Kinh Vân sơn trang cũng đã là một mảnh mây đen mù sương.

Đêm đó, sau khi đợi tình hình Bạch Liệt Dư ổn định bọn họ đều tự động trở về phòng. Nếu không có đệ tử tuần tra ban đêm phát hiện phía trước Thanh Linh cư có thi thể mà chạy nhanh thông báo, chỉ sợ chuyện này sẽ bị phát hiện càng trễ.

Mà khi Vu Phiến cùng Vạn Chí Vân tìm đến là lúc, hết thấy đã là không thể cứu vãn. Trong Thanh Linh cư, hương khí thanh nhã thoang thoang đã bị mùi máu tươi vùi lấp, nội thất vàng nhạt tổ trưởng đã nhiễm thượng đồ tươi, vừa nhìn một cái, trừ bỏ một chữ thảm, rất khó có thể tìm một từ khác thích hợp để hình dung.

Khi đó Lan Thiệu hoa sớm đã tuyệt khí. Mà thân mình nhỏ nhắn của Bạch Liệt Dư lại là cả người đầm máu, cũng không nhúc nhích nằm dài trên mặt đất, ngày xưa con người trong sáng linh động giờ lại mờ mịt đứng trước xác của mẫu thân, nước mắt không thể ngăn chặn liên tục dọc theo má mà chảy xuống.....Riêng bộ dáng như thế liền đủ để gọi người đau lòng vạn phần, càng đừng nói là nhìn đến thân mình chịu đủ loại tàn phá. Chẳng những kinh mạch đứt đoạn, kia tinh tế trắng nõn tứ chi lại hiện hữu bốn đạo vết kiếm thật sâu, máu tươi cứ như thế không ngừng chảy ra mà phía trên vạt áo bị xả lạc trước ngực, bị người dùng kiếm khắc lên hai chữ chói mắt “Thanh Long”

Lấy tài trí Vu Phiến, từ lúc vào cửa đã thấy thi thể của các đệ tử sơn trang, cũng đã ngay lập tức suy đoán ra thân phận hung thủ. Kinh Vân sơn trang phòng hộ nghiêm mật, cho dù Bát đại hộ vệ chỉ để lại hai, cũng tuyệt không để người ngoài tự do hoành hành hơn nữa, đối thủ vẫn là cái quen thuộc với bố trí bên trong sơn trang, không phải là nội tộc thì là cái gì? Mà các vết kiếm trên thi thể đệ tử, hoàn toàn là kiếm pháp của Nghiêm Thanh.

Muốn đuổi theo hần đã là không kịp, chỉ có thể trước hết toàn tâm xử lý tốt công việc trước mắt. Chính là, không nghĩ đến Nghiêm Thanh cư nhiên chính là cái sát thủ những năm gần đây nổi bật trên giang hồ.....Càng không nghĩ tới hần xuống tay lại ngoan tuyệt như thế.

Lan Thiếu Hoa một kiếm xuyên tâm mà chết, cứ nhiên hấn lại đối với cái hài tử xem hấn như tri kỷ mà hạ loại này độc thủ!

Làm cho một cái hài tử đáng yêu như vậy.....Từ nay về sau thành kẻ phế nhân không thể tập võ, thậm chí ngay cả cầm đồ hay đi lại cũng không thể.

tuy rằng cực không cam lòng, nhưng lấy y thuật của hấn, cứu về tay chân Bạch Liệt Dư là điều không có khả năng. Hôm nay thế gian có thể cứu hấn, có lẽ cũng chỉ có người mà bọn họ đang không ngừng tìm kiếm, y tiên Niếp Đàm.

Nhưng mà, cứu tinh duy nhất đang ở nơi nào, cũng không người biết được.....

Thật vất vả cầm máu cho Bạch Liệt Dư, lại không thể cầm được nước mắt của hấn. Người không còn chút máu mà có vẻ cực kỳ tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ vẻ hai đạo thanh lệ không thể khô cạn, mờ mịt nhìn tổ trưởng vàng nhạt nhiễm huyết, nhìn thấy mẫu thân vì mình mất đi sinh mệnh. Vu Phiến mấy lần kêu gọi cũng không gọi được sự chú ý nơi hấn. Hấn chính là tiếp tục khóc, mâu trung mờ mịt, tràn đầy trong đó tự trách cùng hận ý.

Vì thế Vu Phiến hiểu được. Mặc dù hấn kịp thời cứu trở về Bạch Liệt Dư, lại không thể cứu trở về tâm của hấn.

Hài tử này, tận mắt trông thấy “Bạn tốt” hấn tối tín nhiệm, giết đi mẫu thân hấn tối yêu quý.

Tổn thương hấn không riêng gì kiếm, còn có cái kia gọi “Phản bội”.....

Kinh Vân sơn trang Bát đại hộ vệ, cùng Bạch Liệt Dư thân cận nhất từ trước đến nay chính là Vu Phiến. Cũng bởi vậy, đối với cái này thăm sự, đối với chuyện Bạch Liệt Dư gặp được, hấn phá lệ đau lòng, phá lệ không đành lòng.....Nhưng trong thời gian đợi Bạch Nghị Kiệt trở về, hấn trừ bỏ giúp Bạch Liệt Dư chà lau vết máu, chữa thương ở ngoài, cái gì cũng không thể làm.

Hấn trước mắt sớm không rảnh đi áp chế tin tức. Tin dữ rất nhanh tại trong sơn trang truyền đi. Vài nhân vật có địa vị hay các thủ hạ đều đến thăm hỏi, nhưng cũng chỉ có thể thở dài.

“Liệt nhi....”

Lại cất bước tiến người, Vu Phiến đau lòng đem ánh mắt quay về trên người Bạch Liệt Dư. Hấn vừa rồi mới lệnh hạ nhân rửa sạch hiện trường. Khi đó vì thuận tiện cho Bạch Liệt Dư trị thương, hấn lấy thi thể Lan Thiếu Hoa phóng tới trên mặt đất dùng bạch bố che lại, cũng thật cẩn trọng đem thân mình yếu ớt ôm quay về trên tháp. Tầm mắt từ khuôn mặt nhỏ nhắn kia không vì động tác của hấn mà mấy may di chuyển, vẫn là khóa chặt trên thi thể mẫu thân.....Hai tay không đành lòng xoa má hấn, nghĩ muốn an ủi một chút, nhưng một chữ cũng không nói được thành lời.....Cho dù là ngoài cửa sổ xuất hiện dần từng tia mặt trời, cũng không tán được không khí trầm trọng như vậy.

Bỗng dưng, tiếng bước chân hốt hoảng chạy mà như bay tiến đến gần. Vu Phiến nghe tiếng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Bạch Nghị Kiệt thân ảnh chợt lóe mà vào, mà ở lúc trông thấy hết thấy trong phòng, run rẩy.

Một trận gió lạnh thấu cốt nổi lên, bạch bố trên thân Lan Thiếu Hoa do gió thổi mà bay lên, lộ ra vẫn như trước xinh đẹp, dung nhan trông lại thập phần tái nhợt.

Kia khuôn mặt tuấn mỹ vừa nhìn trong thoáng chốc hóa thành trắng bệch. Hấn cố gắng bình tĩnh mà nhìn thê tử, thật lâu thật lâu sau.....Vu Phiến lo sợ lên tiếng gọi hấn, đã thấy hấn nôn ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó dĩ nhiên chống đỡ không nổi mà ngã xuống đất.

“Nghị Kiệt!”

Vừa thấy thế, Vu Phiến gọi lên một tiếng kinh hãi, đang định tiến lên đỡ lấy, thì Mạc Cửu Âm đuổi theo Bạch Nghị Kiệt gấp rút trở về dĩ nhiên kịp thời xuất hiện tiếp được thân mình đang ngã xuống. hấn đem Bạch nghị Kiệt đã ngã đi dựa vào thân mình, dần xếp hảo một chút, liền đưa hấn vào phòng Bạch Liệt Dư.

Lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ tình huống hiện trường cũng không khỏi hút một ngụm khẩu khí.

“Lão Vu, chuyện đã phát sinh ta cũng không nghĩ muốn nhiều lời. Bất quá người như thế nào lại để Liệt Dư tiếp tục ở lại căn phòng này?”

Đem thi thể Lan Thiếu Hoa một lần nữa đắp lại bạch bố, Mạc Cửu Âm nói xong liền hướng đến Bạch Liệt Dư trên tháp tính toán ôm hân đi. Khả cuối đầu vừa nhìn đã là một trận hoảng sợ, ánh mắt ngưng hướng Vu Phiến, rồi sau đó người chỉ có thể lắc đầu.

“Thanh Long ra tay thực ngoan, chặt đứt gân tay gân chân Liệt Dư.....Liệt Dư vốn đã bị quái bệnh kia làm cho kinh mạch dục đoạn. Kết quả sự tình phát sinh, hẳn tựa hồ là vì cứu Thiếu Hoa mà vận dụng nội lực, lại bị Thanh Long thêm một chưởng, kinh mạch rốt cuộc chịu không nổi, tu vi của hắn cũng.....Ta chỉ có thể miễn cưỡng giúp hắn trị vết thương da thịt cùng nội thương, còn lại....., chỉ sợ cần nhờ y tiên Niếp Đàm nói có thể ”

Ngữ điệu nói ra vô cùng bất đắc dĩ, không bằng nói là vô lực. Lời nói còn chưa có hoàn, đã thấy trước đó vốn một mảnh u sầu khuôn mặt đột nhiên sáng ngời, đối với Vu Phiến đây là người duy nhất tươi cười với hắn từ tối hôm qua tới giờ: “Y tiên Niếp Đàm người không nói ta thật đã quên! Chúng ta trước kia tìm thể nào cũng không tìm ra hắn, lại không ngờ trên đường ta quay về sơn trang lại gặp hắn lão nhân gia!”

Lúc trước vẫn nghĩ về tai họa ở sơn trang, làm cho Mạc Cửu Âm suýt nữa đã quên trên đường kỳ ngộ. Cho nên trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng từ khi nghe được tin tức tới nay. “Lúc trước bởi vì quá vội vã nên ta nhờ người khác tiếp đón hắn đến Thiên Thánh.....bây giờ ta ngay lập tức thỉnh hắn đến đây!”

Nói xong không đợi Vu Phiến phản ứng liền xông ra ngoài. Nhìn bóng dáng Mạc Cửu Âm, Vu Phiến hơi hơi tức mị.

“Tuy nói tìm được hắn là quyết định sống còn, chính là, Niếp Đàm người này nửa chính nửa tà, làm việc quái đản, nếu như.....thôi.”

Tuy rằng cảm thấy lo lắng, nhưng Mạc Cửu Âm giờ đã đi xa, giờ phút này cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải thở dài.

Cúi đầu, nhìn đến Bạch Liệt Dư nằm trên tháp lệ vẫn rơi không ngừng.

“Liệt nhi.....Người có nghe được lời nói của Cửu Âm không? Y tiên hiện thân! Thân mình của người được cứu rồi!”

Tuy nói hết thấy vẫn không biết bao nhiêu, nhưng hắn vẫn là hy vọng có thể làm cho đứa nhỏ này khôi phục ý chí muốn sống.....

Đã thấy thân mình hài tử kia nghe được những lời này khẽ run lên. Hai con ngươi nháy mắt ngưng tụ, tầm mắt chống lại con người lo lắng trước mắt, thần gian dĩ nhiên thoát ra nộn nhuyển đồng âm hơi khàn khàn: “Có thể cứu chữa.....?”

“Không sai. Lấy y thuật của Y tiên Niếp Đàm, tứ chi của người có thể cứu được, hoàn hảo như lúc ban đầu.”

Xem hắn rốt cuộc cũng chịu mở miệng, trong ngực Vu Phiến lập tức có một tảng đá rơi xuống đất, hốc mắt vì nhiệt, có chút kích động nói như vậy. Sao biết hai con ngươi Bạch Liệt Dư hốt nhiên đã là tối sầm lại....

“Còn kinh mạch.....có thể không cứu được.”

“Cái này ”

Trong thiên hạ chưa từng nghe nói qua có người kinh mạch bị chặt đứt còn có thể cứu trở về.

Nhưng với một người học võ mà kinh mạch bị chặt đứt, cho dù có thể hành tẩu như thường, thân mình cũng vô pháp hồi phục như cũ. Dù kẻ đó đã có nhiều năm tu vi, nhưng một khi kinh mạch bị hủy, chỉ sợ thân mình ngay với một kẻ bình thường so ra còn kém.

Vừa rồi trào dâng tình tự nháy mắt đã tiêu thất, hắn nhìn thấy Bạch Liệt Dư trước mắt khôi phục bộ dáng như cũ, đang định nói lời an ủi, đã thấy đôi môi tái nhợt khẽ khép mở, lập tức là trong trẻo nhưng lạnh lùng một câu:

“Như vậy....., Ta không thể tự tay giết hắn.”

Cặp kia âm đạm mâu trung, trong đó ẩn ẩn một tầng lãnh ý.

“Liệt nhi!”

Vẻ mặt như thế, làm Vu Phiến lập tức một trận kinh hãi.

Hắn bất quá là cái hài tử chín tuổi a! Vì sao ánh mắt lại là như thế.

Hắn thật sự không biết, từ lúc người nọ rời đi một khắc, đương tầm mắt Bạch Kiệt Dư gắt gao khóa vào thi thể của mẫu thân, tự trách, hối hận, cùng thống khổ, sớm dung hòa hình thành nên thật sâu hận ý.

Từ đầu đến cuối căn bản là không hề có phản bội, chỉ có lừa gạt thôi. Bất luận Thanh Long làm bạn bên người hắn tình cảm là thật hay giả, sớm đã theo một khắc lợi kiếm xuyên qua ngực mẫu thân, tình cảm ngày xưa liền đã tan thành mây khói.

Có lẽ hắn nên cảm tạ Thanh Long ngoan tuyệt, làm cho hắn có thể tỉnh táo thoát khỏi mê vòng mà toàn tâm oán hận.....Tuy là như thế, sự thật chuyện này cũng sẽ không thay đổi.

Là hắn quá mức đơn thuần ngu muội, dễ dàng tin vào hảo ý giả tạo của Thanh Long. Là hắn tự cho là đúng, mà thấy không rõ sự thật tận cùng, thấy không rõ điều hắn tự hào hết thấy là rất đáng chê cười, mà làm cho kết cục trở thành như thế.

Là hắn, hại chết mẫu thân.....

Hết thấy đều là do hắn dựng lên, cho nên hết thấy trách nhiệm đều phải do hắn gánh vác, cho dù vẫn đang hối hận, hay vẫn đang truy tâm. Còn hơn ngồi đó mà không làm gì, đều hắn nên làm, là chịu phân này trách nhiệm, tự tay báo thù rửa hận.

Ngay từ một khắc đó, những ngày tháng sau này, đã nhất định sẽ vì báo thù mà sống.

Không phải vì chính hắn, mà là vì lỗi lầm mà hắn đã phạm phải, vì thời khắc đó đã khắc sâu tận xương tủy cừu hận trong lòng.....

Bạch Liệt Dư nhẹ nhàng đóng lại đôi mắt.

Nước mắt như cũ vô thanh vô tức chảy xuống. Hắn nghe thấy tiếng bước chân từ xa đang đến gần, dừng ở trước tháp.

“Nghị Kiệt.....”

Bên tai truyền đến giọng nói lo lắng của Vu bá bá. Hơi ấm mà đến, thật quen thuộc, bàn tay dày rộng ấm áp của phụ thân, ôn nhu xoa lên má hắn, lau đi dòng lệ vẫn không ngừng chảy xuống.

Cảm thụ được bàn tay ấm áp của phụ thân, sự áy náy cả đời khắc sâu, nháy mắt đã tăng vọt.

Hắn mở ra đôi mắt, xuất hiện trong mắt, Bạch Nghị Kiệt vẫn là như trước tuần mỹ, lại mang theo vẻ mặt trầm úc. Cùng với thứ tử giao tạp ánh mắt, mang theo vài phần lo lắng cùng không tha.

“Phụ thân.....” Nhìn phụ thân như vậy, ngực lại đau đớn vì tự trách, càng lúc càng sâu..... “Thỉnh người hận con đi.....Là con không nghe lời khuyên của người, là con.....Hại chết mẫu thân.....”

Ngôn từ như thế, Bạch Nghị Kiệt nghe được lòng càng thêm đau xót.

Lại có ai nhẫn tâm hội trách tội một hài tử như vậy? Đôi mắt kia không hề đơn thuần tự nhiên đã bắt mình mang theo nhiều gánh nặng. Hắn rất hiểu cá tính của hài tử này. Hắn quá mức tự trách, mà đem hết thấy lỗi đều đặt trên bản thân mình. Hài tử phải như thế nào mới có thể vào thời điểm này yêu cầu phụ thân hận hắn? Ngay cả một tia an ủi cũng không hi vọng xa vời, cho là tất cả đều do mình gây ra, tự nhiên chỉ một mình mình gánh hết trách nhiệm.

Bạch Nghị Kiệt nghĩ muốn ôn nhu cười một cái để an ủi thứ tử, lại như thế nào cũng không thể tươi cười.

Chung quy chính là một tiếng thở dài.

“Phụ thân không trách người.....Sắp tới làm như thế nào đều do bản thân con quyết định. Nhưng trước mắt, con phải hảo hảo chiếu cố chính mình, dưỡng hảo thân mình, hiểu chưa?”

“.....Con hiểu được.”

Phụ thân thông cảm cùng thương yêu, chỉ cần làm cho hần càng thêm tự trách thôi.....Nghĩ muốn nâng tay níu lại phụ thân, nề hà tứ chi vốn không nghe sai xử.

Đúng vậy! Bất quá trước mắt hần chỉ là một cái phế nhân thôi.

Một cái phế nhân ngay cả tứ chi đều không thể di động, càng không thể nói đến tập võ, báo thù.

Hần, sớm đã trở thành gánh nặng của sơn trang sao? Liên như Thanh Long đã kỳ vọng.....

Lại một trận huyền não thanh âm từ bên ngoài truyền đến, thanh âm vừa nghe đã thấy hai cái trường bối đứng ở cửa, người đến là Mạc Cửu Âm thần tình vui tươi bộ dáng mừng rỡ, phía sau, đi theo còn có một lão giả nhìn xem ước chừng năm sáu mươi tuổi gì đó.

Vị kia có lẽ là y tiên Niếp Đàm đi? Theo thanh âm hần tiến tới không thể nghe ra công phu hần thế nào nhưng xem ra không dưới Bạch Nghị Kiệt, thần thái của hần cũng không như lời đồn là đầy lệ khí, mà là thập phần âm áp hiền hòa, rồi lại ẩn ẩn mang theo một chút tang thương cùng đau xót. Phía trên khuôn mặt ôn lãng, đồng dạng tang thương con người cũng trông thấy người nằm trên tháp. Lập tức tự nhiên xông tới, đến bên giường kiểm tra tình huống của Bạch Liệt Dư.

Xem hần hành động như thế, chẳng lẽ có ý tứ muốn giúp Liệt nhi trị liệu?

Lại thấy khuôn mặt kiên nghị hiền hòa kia nhú lại mi cẩn thận kiểm tra thân mình tàn nhược của thứ tử trên tháp. Ở thời điểm trọng yếu như thế lại tìm được người bấy lâu nay bỏ sức tìm kiếm nhưng không thấy có lẽ là quá mức trùng hợp, nhưng trước mắt trừ bỏ tín nhiệm hần, cũng không còn phương pháp nào có thể miễn cho thứ tử biến thành cái phế nhân. Tâm tư vô số biến chuyển, Bạch Nghị Kiệt đã là một cái chấp tay cũng tự khuất cuối thân quỳ xuống “Đột nhiên nhờ có lẽ mạo muội, nhưng mong tiên bối có thể ra tay giúp đỡ, cứu nhi tử của ta đi!”

“.....Bạch trang chủ xin đứng lên, lão phu chịu không nổi ngài lễ trọng như vậy. Nhưng tình huống của hài tử này thập phần nghiêm trọng, cần lập tức xử lý. Lão phu cần chuẩn bị vài thứ, nếu muốn thuận lợi lấy về tay chân hài tử này, liền cho người mau chóng chuẩn bị hết thảy.”

Nhìn Bạch Nghị Kiệt động tác như thế, bên trong con người Niếp Đàm đã hiện lên một mặt phức tạp, thở dài đưa hần nâng dậy nói như vậy. Ngụ ý, đáp ứng sở cầu của Bạch Nghị Kiệt mọi người lập tức vui vẻ. Vừa nghe hần mở miệng nói muốn trị liệu cho Bạch Liệt Dư cần một số đồ, Vu Phiến chờ hai người đứng dậy, đã mang tới bút ký ghi chép rồi rời đi tự chuẩn bị.

Mà Bạch Nghị Kiệt chính là nắm chặt cánh tay nhỏ bé đã mất tri giác của thứ tử. mâu gian mang theo cảm kích hướng Niếp Đàm một cái khẩu đầu..... “Đa tạ tiên bối.”

“Gặp mặt tất nhiên là hữu duyên.....lão phu là người học y, liền không thể vô lý từ chối người bệnh thấy chết mà không cứu được. Trang chủ có thể yên tâm, hài tử này, lão phu vô luận như thế nào cũng sẽ đem toàn lực cứu hần. Chính là trong người hần còn đang mang độc tố muốn giải trừ cần tiêu tốn một khoảng thời gian. Đến lúc đó, còn phải nhờ đến Bát đại hộ vệ của quý trang thay phiên hỗ trợ lão phu bức độc trầm tích trong người hần ra mới được.”

Sau một phen kiểm tra, lại dùng chỉ bắt mạch trên cổ tay yếu ớt, vì tồn nhiệt độ cùng ngũ diệu ứng đối làm cho Niếp Đàm có một chút không đành lòng. Lúc trước hần từ trong miệng Mạc Cửu Âm mà biết được tình huống trước mắt của Bạch Liệt Dư. Cho nên khi tự mình bắt mạch, đoán được nguyên nhân gây bệnh cho Bạch Liệt Dư, rõ ràng là do trúng độc.

Không nghĩ tới, nhưng lại có người có thể đối với cái hài tử rat ay nặng như vậy!

Bạch Nghị Kiệt thần sắc khê biến: “Bệnh của Liệt nhi là do trúng độc?”

Lúc trước tuy đã từng có suy đoán này, nhưng lại không tìm được dấu hiệu trúng độc. Mà nay từ chính miệng Niếp Đàm nói ra đã chứng minh, cảm thấy có chút hoảng sợ. Ngay cả Độc quân Vu Phiến còn không tra ra đây là độc gì, độc này, đến tột cùng là ai đáp án rất nhanh đã hiện lên. Nếu không phải vì bệnh tình của Liệt nhi, Thiếu Hoa tuyệt sẽ không buông lỏng đề phòng mà tạo nên sơ hở, là Thanh Long vì muốn có cơ hội, mới đối Liệt nhi hạ độc.

Trong nháy mắt lửa giận trong ngực dâng lên, sát ý chợt lóe mà qua, mà ở lúc ánh mắt đảo qua thì thể thể tử đồng thời hóa thành trầm đây.....

Thiếu Hoa.....

Vốn tưởng rằng nhất định có thể bạch đầu giai lão, di hưởng tuổi thọ. Ai ngờ chia lìa lại đến sớm đến như vậy? Ai ngờ nàng.....nhưng lại sớm như vậy rồi hắt mà đi, mà ngay cả nhìn mặt lần cuối cũng không thể.....

“Tiền bối.....Liệt Dư còn có thể tập võ không?”

Nộn nhuyển đồng âm đột nhiên chấn ngang suy nghĩ, Bạch Nghị Kiệt nhanh chóng hoàn hồn, chỉ thấy từ trên tháp một đôi con người mở to rừng rưng nhìn thẳng lão giả.

Mọi người vừa rồi đối thoại một câu hắt cũng nghe không lọt, thủy chung để ý chỉ có “Có hay không tự tay báo thù.”. Đột nhiên như thế hỏi ra tiếng có lẽ không hợp lễ, nhưng lão nhân trong nháy mắt mâu trung lưu tiết thương tiếc cùng đau lòng, lại làm hắt tức thì âm lòng cổ lấy dũng khí hỏi thành tiếng.

Vì cái gì hắt chưa bao giờ chú ý đến..... “Nghiêm Thanh” chưa bao giờ cùng ánh mắt hắt nhìn trực diện, Cho dù có lần ngẫu nhiên lướt qua, cũng chưa bao giờ để ý đến vẻ mặt của hắt như thế nào.

Niếp Đàm nghe vậy một trận cười khở, đầu ngón tay rời khỏi cổ tay, ngược lại nệ nhàng để lên trán hắt.

“.....Nếu thật muốn nói, này không phải là không thể, năm đó lão phu cũng từng đọc đến một cuốn sách, trong đó có đề cập đến phương pháp nói lại kinh mạch. Nhưng nó vốn là một bộ nội công tâm pháp, không phải dễ dàng mà học được. Cho dù có thật hữu hiệu, cũng chỉ có thể xem tạo hóa của mỗi cá nhân việc cấp bách, trước hết chữa trị thân mình của người. Còn lại chi tiết, để lúc sau rồi nói!”

“.....Liệt Dư đã hiểu.”

Biết được việc khôi phục kinh mạch vẫn còn hi vọng, đôi mắt Bạch Liệt Dư tuy vẫn còn phấp phấp, mâu gian cũng đã ẩn ẩn một tia hân ý trong sang, Bạch nghị Kiệt nhìn bộ dáng hắt như thế, trong lòng đã là một trận giao tạp. Hài tử này trong lòng sinh ra cái dạng gì tâm tư, hắt đại khái đã là biết được.

Nhưng mà, trước mắt hắt đã mất năng lực xử trí. Mâu quang chợt tắt, chung quy chỉ có thể lần hai thở dài: “Tiền bối, xin cho Nghị Kiệt đi trước cáo lui, an bài thích đáng hậu sự cho vong thê.

“Trang chủ không cần khách khí như thế, hài tử này cứ yên tâm giao cho lão phu đi.”

Bạch thị vợ chồng ân ái ở trên giang hồ là thập phần nổi danh. Niếp Đàm biết hắt đau đớn bi thống vì ái thê rất khó chịu được, chính là tạm thời chịu đựng mà thôi, cố để hắt không phải lo lắng, cứ việc yên tâm rời đi.

Hiểu được lão giả thông cảm, ngay cả chính là mới quen, trong lòng cũng đối người này sinh ra hảo cảm. Bạch Nghị Kiệt miễn cưỡng cười một cái, một nụ cười lộ vẻ sâu thẳm.....Chấp tay chào, lập tức ôm lên thì thể lạnh như băng của thê tử, rời khỏi Thanh Linh cư.

cho dù nói sẽ không trách hắt, nhưng vừa nghĩ đến, chung quy vẫn là có chút không tha.

Biết rõ không nên, lại không biết như thế nào đối mặt.....Có lẽ nơi nào đó trong nội tâm, cũng thật có hận ý với hài tử đó.

Người khở nhất rõ ràng là hài tử kia, mà hắt lại không có cách nào để có thể ôm nó an ủi.

“Thiếu Hoa.....Nói cho ta biết, rốt cuộc nên làm thế nào.....”

Thấp giọng gọi thê tử trong lòng ngực vẫn như trước thanh lệ dung nhan, cũng đã không thể được nàng hưởng ứng.

Lực đạo ôm lấy đột nhiên xiết chặt, trên má, đã là hai hàng lệ chảy dài.

Nhìn thân ảnh phụ thân dần dần xa cách, kia phần ảm đạm thân thương, làm trong lòng càng sinh ra nhiều tự trách.

“Người gọi là liệt Dư đi?”

Lại nghe bên trên giọng nói hiền hòa truyền đến, Bạch Liệt Dư nâng mâu, chỉ thấy Niếp Đàm đã là mỉm cười hời hợt như vậy, vẻ mặt rất ôn nhu, trong lòng cho nên âm áp, đáp: “Phải.”

Hiện tại hắn đã muốn hiểu, đã hiểu người như thế nào thì có thể tin, ai không thể tin. Lệ đã ngừng rơi, con người cũng trong sáng đến rõ ràng, u như uyên, trong như gương, vô cùng xinh đẹp

Con người như vậy, phẳng phất có thể nhìn thấu hết thảy.....Trong ánh mắt lưu tiết không tha càng sâu, Niếp Đàm ôn nhu sờ sờ đầu của hắn: “Lão phu cùng người mặc dù vô cớ quen biết, nhưng cũng xem như là hữu duyên. Người nếu như nguyện ý tin tưởng lão phu, liền hảo hảo nghỉ ngơi. Không nên cố gắng sử dụng chân tay, trong người ngươi vẫn còn độc chất nếu cố sẽ rất tiêu hao thể lực. Người nếu không dưỡng hảo thân mình, Lão phu sợ ngươi sẽ không chịu nổi.”

“Liệt Dư hiểu được.”

Thân mình bị bẻ gãy như vậy, tâm tình lại phập phồng thoải mái, một đêm khó ngủ. Bạch Liệt Dư trước mắt xác định đã đến cực hạn. Một tiếng ửng qua, tùy ý lão giả ôn nhu vuốt đầu hắn, ý thức dần dần rời xa, thẳng đến lúc mông lung mới mơ hồ chợt hỏi: Niếp tiên bối vì sao lại đối hắn.....ôn nhu như vậy?

Thật giống như người thân bình thường.....

Thân ảnh của mẫu thân, đột nhiên vụt qua trong óc. Hai con mắt nặng nề đóng lại đồng thời, nước mắt cũng lần thứ hai rơi xuống.

Đợi hết thấy đồ vật cần thiết chuẩn bị đủ, Niếp Đàm lập tức bắt tay vào làm trị liệu cho Bạch Liệt Dư. Nối lại gân tay chân không dễ dàng, trong quá trình cần phải sử dụng tiểu đao, nhưng đối với thân mình suy yếu của Bạch Liệt Dư không thể nghĩ ngờ là gánh nặng rất lớn. Niếp Đàm vốn muốn cho hắn hạ điểm thuốc tê, lại bị Bạch Liệt Dư cự tuyệt. Cả quá trình đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mấy lần suýt ngất đi, khả năng một tiếng rên cũng không có, cắn răng nhẫn nại hết thảy.

Xong việc nối gân thì cần phải trực độc. Bởi vì độc tích sâu đậm, cho dù có tám đại hộ vệ thay phiên nhau trợ giúp, cũng ước chừng tiêu tốn chín ngày mới có thể thuận lợi hoàn thành. Bởi vậy Bạch Liệt Dư bỏ lỡ bảy ngày đầu của mẫu thân. Mấy lần đã muốn rời tháp đến tế bái, thân mình vốn suy yếu lại không thể liên tục di chuyển vì sợ hao thể lực, căn bản không thể dụng như ý. Tay chân tuy có thể cử trở về, nhưng bây giờ phải tự nhiên hạn chế di động để dưỡng một đoạn thời gian, kế tiếp có hơn nửa tháng hắn bắt buộc phải nằm trên tháp nghỉ ngơi, chính là ở trong phòng luyện tập thân mình, để cho tay chân có thể mau chóng hồi phục.

Cũng thực ứng với mong muốn của hắn. tay chân Bạch Liệt Dư khôi phục rất mau, hơn nửa tháng sau đã có thể đi lại tự nhiên. Trừ bỏ không thể cầm vật nặng, còn các việc vặt hàng ngày đều có thể ứng phó như trước. Chính là không có võ công, thân mình lại so với lúc trước yếu đi không ít, mặc dù không đến mức như phế nhân, nhưng cũng không thể đi lại quá lâu.

Trong lúc chữa thương tĩnh dưỡng, phụ thân không hề đến xem qua hắn. Thúc bá huynh đệ lại rất thường xuyên đến an ủi, sớm hiểu được phụ thân đang trốn tránh, Đúng vậy, phụ thân đang trốn hắn, cho dù khi đó người đã nói sẽ không trách hắn.

Đáy lòng tuy rằng cảm thấy khổ sở, nhưng cũng chỉ có thể trách cứ chính mình. Hắn hiểu, hắn hiểu vì sao phụ thân không muốn thấy hắn. Bạch Nghị Kiệt không muốn để cho chính mình đi oán giận đứa con này, không nghĩ muốn đối mặt với sự thật thê tử chết thảm. Chỉ cần là thấy hắn, này hết thảy sẽ bị dẫn phát đi ra. Cho nên hắn lựa chọn không thấy, sẽ không hận, sẽ không đau.

Cho dù có như vậy nhân tri, Bạch Liệt Dư cũng không nghĩ khóc. Hắn ngay cả một giọt nước mắt cũng đều không có tái rơi xuống, mà yên lặng nhẫn nại hết thảy. Phía trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, chỉ còn một loại trong trẻo lạnh lùng mà đậm đặc, mà không hề giống bộ dáng trước đây ngẫu nhiên mang theo nhợt nhạt ý cười động lòng người. Con người của hắn so với trước kia càng trong sáng hơn, phẳng phất như có thể nhìn thấu hết thảy nhưng cũng so với trước kia thâm sâu hơn, làm cho người ta nhìn không rõ suy nghĩ chân chính của hắn.

Trừ bỏ hận, hầu như không còn cái gì có thể tác động đến nỗi lòng hắn.

Mà mấy ngày nay bồi bên người hần, là y tiên Niếp Đàm.

Thân là người học y, lúc nào cũng phải chú ý tình huống của Bạch Liệt Dư là đương nhiên. Niếp Đàm thay thế cho vị trí người thân lúc nào cũng bên cạnh che chở hần, cẩn thận chiếu cố hần. Lại phát giác hài tử này tài trí siêu việt, thêm nữa lúc trước còn may mắn có một bộ gân cốt rất hảo, cũng khó trách Thanh Long kia nghĩ muốn như vậy hủy diệt hần.

Cũng bởi vì hần tài trí bất phàm, Niếp Đàm ở thời điểm hần tỉnh, nhưng không cách nào xuống giường được cũng cùng hần đàm luận chút ít y lý cùng dược lý. Bạch Liệt Dư hiểu được rất nhanh, một lát liền thông. Mà ngay trong lúc đó, cũng bắt đầu từ xa lạ đổi thành quen thuộc.

Bất đồng chính là, bên dưới thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bạch Liệt Dư, đối Niếp Đàm vẫn ôm chặt cảnh giác ở một mức độ nào đó.

Cho dù hần đã có thể nhìn ra được đến tội cùng người nào có thể tin người nào không thể tin, hần vẫn là đề phòng, không cho chính mình có cơ hội giẫm lên vết xe đổ ngày trước. Hần ngay cả một người nói chuyện có bao nhiêu thật giả cũng đều nghe ra, cũng không nhanh chóng mà đưa ra phán đoán. Hần bắt đầu hiểu được cách lợi dụng trực giác, cũng chỉ trong khoảng thời gian nửa tháng nói ngắn cũng không ngắn lắm, dài cũng không dài lắm mà thôi.

Mà ở trong khoảng thời gian này, một cái ý niệm bắt đầu phát sinh trong đầu hần, mà từ mơ hồ dần trở thành rõ ràng.

Tái cách hai ngày, rồi lại cách thêm một tháng. Tuyệt không có rơi thêm lần nữa. Giang Nam tiến vào xuân, trong khoảng thời gian này hoa đã chậm rãi nở khai. Trước mắt thân mình hần đại khái đã khôi phục so với lúc trước không sai biệt lắm. Bạch Liệt Dư tháo đai lưng thay quần áo, mà ở lúc nhìn thấy quang lõa da thịt cũng là lúc dừng lại động tác.

Đầu ngón tay, tiếp xúc với làn da trơn nhẵn trước ngực. Dấu vết Thanh Long lưu lại, hiện giờ đã không còn tồn tại vết tích.

Trên thân mình hần trừ bỏ kia đoạn kinh mạch đứt đoạn, hết thảy đều đã khôi phục như trước. Phía trên da thịt ngay cả một tia vết thương cũng không thấy may mắn tồn tại.

Nhưng mà.....Có thể thuận lợi khôi phục kinh mạch mới là mấu chốt. Hiện giờ thứ duy nhất hần nắm giữ là ở chỗ Niếp Đàm. Vì khôi phục kinh mạch, hần cho dù không bái Niếp Đàm làm vi sư, cũng phải tìm cách để hần đem bản sách cổ kia cho chính mình. Đã nhiều ngày nay Niếp Đàm vẫn cứ như trước đối xử với hần thập phần ôn nhu, thậm chí ẩn ẩn có vài phần sủng nịch, ở cùng hần nói đến y đạo là lúc tán thưởng đối với hần càng tăng thêm. Lần trước khi hỏi chuyện liên quan đến việc khôi phục kinh mạch, Niếp Đàm giống như cũng có ý tương trợ. Như thế xem ra, từ nay về sau khi bắt tay thực hiện, xác nhận có vài phần hy vọng đi?

Chính là.....Ánh mắt hơi ngưng tụ lại. Nếu không thể khôi phục kinh mạch, hần trừ bỏ có thể miễn cưỡng dùng trí tuệ của mình thì còn có ích lợi gì? Chỉ có thể trở thành gánh nặng của sơn trang, hần không thể đi quá xa. Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến tuyết vạn năm mẫu thân đã đề cập qua. Tâm tư nháy mắt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo quang khinh nhiệm thượng một tầng âm u.

Nếu hần có cái kia thiên phú, có thể hay không bái “Y tiên” Niếp Đàm làm vi sư? Nếu khôi phục kinh mạch là vô vọng, liền như vậy theo hần học tập y dược, cũng không phải là biện pháp tệ đi. Y thuật của Niếp Đàm quan tuyệt thiên hạ, đối chế “Dược” tài nghệ cũng bất phàm, từ xưa đến nay hiếm có người nào kiêm luôn hai thứ, nhiều người chỉ học mỗi một bên. Mà nay lại xuất hiện một người như vậy, nếu là đi theo hần học tập, năng lực tự bảo vệ mình hần là có thừa đi.

Trên giang hồ đại đa số người đều không muốn giết thân y, Mỗi ngày đều giao tranh hỗn chiến, ai mà biết được sau đó có gặp chuyện không may hay không?

Ý niệm lo lắng trong đầu hần như vậy đã lâu. Mà sớm đã miêu tả sinh động.

Đầu ngón tay chậm rãi cài lại y kết. Một thân trắng thuần cùng dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng có điểm giống nhau. Sửa lại xiêm y sau đó lại bận vào đồ tang, trên gương đồng phản chiếu hần đứng đứng, phẳng phát đối với hết thảy thể sự đều thờ ơ.

Hai con mắt liềm khởi, khóe môi giương lên, nhẹ chuyển thành một mặt cười đậm, lại chợt biến đổi, hóa thành một mặt thâm sâu trối chặt mi gian.

Vốn chỉ là định thử, không nghĩ tới hần.....Mà ngay là diễn đều có thể như vậy dễ dàng.

Hần không phải chỉ mới chín tuổi sao? Cho dù xuất thân nhà phú quý, cho dù thân là thừa kế của một trong tứ đại thế lực trên giang hồ, không lâu trước đây hần vẫn là cái đứa nhỏ vô ưu vô lự, nhưng hôm nay đã là hai người.

Tâm tư của hần, đã vô pháp trở lại như dĩ vãng đơn độc mà tinh khiết. Chính mình phát hiện điểm ấy, cho nên càng cảm thấy bi ai.

Nếu thật muốn nói.....Ngay cả mặt mũi của hần khi đối với lão giả ôn nhu kia, cũng đều dùng đến tâm kế.

Tất cả biểu tình ở nháy mắt đồng loạt biến mất, khôi phục về khí chất ban đầu tong treo nhưng lạnh lùng. Nội tâm bình lặng như một hàn đầm, không chút gợn sóng sợ hãi.

Không hề rơi lệ, cũng không phải cố nén, mà bởi vì hết thấy tình tự đã dần hóa thành bình tĩnh. Đau xót vẫn lưu lại thật sâu, nhưng hần đã có thể lẳng lặng tiếp nhận, không hề rơi lệ.....

“Liệt nhi?”

Lại nghe giọng nói lão giả hiền hòa mang theo điểm kinh ngạc truyền đến, Bạch Liệt Dư nâng mâu nghênh hướng Niếp Đàm đang tiến vào, tâm tư đã định, lập tức quỳ xuống.

Mới vừa rồi còn đang có ý tìm, bây giờ lão giả lại chủ động đến xem hần, lúc này nếu không bái sư, thì còn đợi đến khi nào? “Thỉnh tiên bối thu Liệt Dư làm đồ đệ!”

Đã bái sư, chẳng những kinh mạch có hi vọng khôi phục, càng có thể học tập y lý. Hơn nữa.....Chỉ cần hần rời nhà, phụ thân sẽ không nhìn thấy hần, mà mỗi lần nhìn đến, lại đau lòng một lần. Mọi người trong sơn trang quá mức ôn nhu, hần sợ hãi ý chí báo thù của mình dần dần buông lỏng. So với những người khác cơ thể hần vốn đã rất yếu rồi, nên càng phải cố gắng tập luyện. Hần Bạch Liệt Dư không thể tiếp tục ở lại đây nhận hậu đãi thể này trong cuộc sống. hần cần phải kiên cường hơn, hần phải mạnh đến mức đủ có thể thấy rõ hết thấy, thừa nhận hết thấy.

Một quỳ này của hần quá mức đột nhiên, làm cho lão giả cả người sửng sốt. Thân thủ nâng hần dậy, khả Bạch Liệt Dư lại quỳ quá nhanh, ngay cả đầu cũng khấu đi xuống: “Cầu tiên bối thành toàn!”

“.....Người vì sao cố bái lão phu làm vi sư? Nếu về việc khôi phục kinh mạch, lão phu tự nhiên toàn sức giúp người, cũng không vì việc người không bái lão phu làm vi sư mà cự tuyệt.”

Nhìn hần tình trạng như thế, Niếp Đàm nháy mắt ngữ điệu nhiễm thượng vài phần trầm túc. Một thân khí thể sắc bén tấn lộ, làm sao còn giống cái kia lão nhân mới vừa rồi còn hiền hòa ấm áp? Bạch Liệt Dư chịu tầng này khí thế, thuộc loại tính tình người tập võ cũng bị khơi mào. Đầu mặc dù vẫn cúi, ánh mắt cũng đã khê biến.

“Muốn tìm tiên bối trợ giúp Liệt Dư khôi phục kinh mạch là ý niệm sinh ra trong đầu và cũng là nguyên nhân. Nhưng sở dĩ quyết bái tiên bối làm vi sư, là bởi vì hơn nữa tháng nay cùng tiên bối ở chung, tuy chỉ là mới quen, lại cảm thấy thập phần thân cận. Khả những ngày gần đây tiên bối còn dạy cho Liệt Dư chút ít về y lý, lệnh Liệt Dư thấp phần hứng thú. Liệt Dư bất tài, tự nhiên cần cù cố gắng, mong là tiên bối thành toàn thu Liệt Dư làm đồ đệ.”

Trật tự rõ ràng đem nguyên nhân bái sư nói ra, ngôn từ không kiêu ngạo không siểm nịnh, rồi lại cẩn thận thủ lễ, đáng vẻ hoàn toàn không giống với cái hài tử chín tuổi sẽ có. Lời ứng đối như thế khiến Niếp Đàm hai tròng mắt có chút biến chuyển, ánh mắt hiện lên trầm lãnh, rồi nhanh chóng hóa thành bất đắc dĩ.

“.....Nếu luận về tư chất, người cso thể nói là thiên hạ vô song....Ai! Lão phu năm đó tung hoành giang hồ, tuy rằng bản thân chỉ có giết người cùng cứu người, mặc dù danh dương thiên hạ, nhưng cũng mất đi rất nhiều, làm sai rất nhiều. Nếu không được Vô Tú đại sư ở Ngũ Thai sơn rửa tội cho, đến nay chỉ sợ vẫn còn đang mê muội nơi hậu thế. Nói đến ngoan lệ quái đản, cũng vì vậy mà đến. Mà nay lão phu đã được khai ngộ, liền không tính toán can thiệp hồng trần. Nếu trước kia không có một chuyện chưa làm xong, lão phu

hiện giờ đã sớm thoái ẩn chốn núi rừng. Người nếu thực sự muốn đi theo lão phu, liền phải rời đi sơn trang này, rời bỏ người thân của người.”

Hắn tự thuật ngữ khí thập phần bình thản, lại mang theo sâu đậm tang thương. Khả kia ngụ ý, việc thu nhận Bạch Liệt Dư làm đồ đệ không phải là không thể.

Bạch Liệt Dư sớm nhận ra điểm ấy, ngữ khí lập tức lại mang thêm vài phần cương quyết: “Liệt Dư sớm đã có sự chuẩn bị. Gia phụ từng nói từ nay về sau mọi việc, sẽ do Liệt Dư quyết định. Trước mắt chỉ mong tiền bối thành toàn. Về phần rời nhà đi, Liệt Dư hội tự thân đảm bảo gia phụ.”

Kiên quyết khó có thể dao động, rõ ràng đã hiện ra.

Đối mặt hần thái độ như thế, Niếp Đàm trầm mặc thật lâu, rốt cuộc chỉ có thể thở dài một tiếng, lấy một cổ nhu khí đưa hần nâng dậy. “Bái sư chi lễ vừa rồi đã qua! Lão phu là cái bỉ nhân, người nếu muốn đi theo, nên có tinh thần chuẩn bị chịu khổ đi.”

“Đồ nhi hiểu được.”

Nghe trong lời nói Niếp Đàm biểu lộ nguyện ý thu hần làm đồ đệ, Bạch Liệt Dư chăm chú gương mặt khinh dương nhìn lão giả một cái, rồi sau đó tự liễm hạ, tăng thêm vài phần kính cẩn. Trầm liễm ánh mắt thanh thản, làm cho người ta không thể nhìn rõ, nhưng cũng không khó lý giải, hai tay không dấu vết nhẹ nhàng tránh khai, mà hóa thành một cái chấp tay: “Xin hỏi sư phụ khi nào sẽ khởi hành? Chỉ cần người phân phó, đồ nhi hội lập tức vì người mà thu xếp chuẩn bị hết thảy.”

“Ai.....Người nên nói chuyện với người thân.”

“Dạ.” biết Niếp Đàm nói ra lời ấy ý muốn xác định tâm tư hần. Bạch Liệt Dư thần nhiên nói. “Đồ nhi tâm ý đã quyết. Dù là ngay lập tức khởi hành, đồ nhi cũng tuyệt không nửa phần lưu luyến.”

Thậm chí.....Rời đi càng nhanh, càng tốt.

Càng sớm rời đi. Có thể càng sớm triển khai hết thảy. Sinh mệnh của hần không thể tiếp tục có điều lãng phí.

Phát hiện tâm tư đứa nhỏ này, mâu gian Niếp Đàm lại là một trận không đành lòng. Ngay lập tức trải qua cân nhắc, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Hảo. Chuyện này tạm định hai ngày sau sẽ rời đi. Hơn nửa tháng nay người cũng chưa từng cùng phụ thân nói chuyện gì không bằng trước mắt đem chuyện bái sư, đến báo cho trang chủ đi!”

“Chỉ là việc vật không dám phiền sư phụ lo lắng. Cái gọi là giải linh còn nhu hệ linh nhân (cái này ta thật không biết là gì, ai biết nói ta nghe, ta sửa ++), việc này, tự thân đồ nhi sẽ tìm cách giải quyết.”

Hết thảy sai là ở bản thân hần, tự nhiên phải do hần hóa giải.

Cho dù.....Phụ thân đối hần mang theo hận ý, trong lòng vẫn là mãnh liệt tự trách cùng chua xót.

Bạch Liệt Dư cuối đầu thấp xuống: “Như vậy, đồ nhi tước hết đem việc này đảm bảo gia phụ.”

“Đợi đã.” Niếp Đàm đột nhiên nhớ tới cái gì mà ngăn trở hần rời đi, “Người có hay không am hiểu loại vũ khí gì?”

“.....Đồ nhi từ nhỏ tập kiếm.”

“Kiếm sao? Vì sư mặc dù không dùng kiếm, nhưng nếu người muốn tiếp tục học kiếm pháp, thật cũng không phải không thể.....Thôi, việc này để sau bàn lại, người trước cứ đi đi.”

Nhìn hần vẻ mặt không chút gợn sóng sợ hãi mà chỉ có kính cẩn cùng đậm mực. Niếp Đàm chỉ có thể một cái nâng tay ý bảo hần rời đi, trong lòng cũng không thể tránh khỏi một trận giao tạp.

Chỉ thấy Bạch Liệt Dư hành lễ một cái sau liền xoay người rời đi. Kia một thân đồ tang trên thân mình bé nhỏ, cũng đã ẩn ẩn có một loại khí độ đủ để thừa nhận hết thảy. Ngay cả đau lòng cùng thống khổ, ngay cả vạn phần tự trách, hần lại có thể nhất nhất thừa nhận, chuyển hóa thành đối mặt.

Rõ ràng, đó bất quá chỉ là cái hài tử chín tuổi mà thôi.

Niếp Đàm có một loại dự cảm, Nếu Bạch Liệt Dư thật sự có thể khôi phục võ công, vài năm sau, nhất định có thể vượt qua phụ mẫu về uy vọng cùng thành tựu mà, này hết thấy cũng chỉ là cái dự cảm mà thôi.

3. Nhập Môn - Chương 3

Đầu xuân thời tiết vẫn còn chưa rút đi cái lạnh, nhưng mọi nơi cũng đã tràn ngập một cỗ sinh ý dạt dào.

Nhìn biệt viện của phụ thân trước mắt, Bạch Liệt Dư cước bộ đầu tiên là dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nâng chân, chậm rãi tiến vào trong viện. Đi đến trước cửa đang muốn bấm báo, cũng đã nghe được giọng nói phụ thân từ trong phòng chậm rãi truyền đến: “Vào đi.”

Âm điệu bằng phẳng, cũng đã mang đến một mảng ửng đỏ bất đồng với dĩ vãng.

Trong lòng biết này nhất định là do việc mẫu thân chết, Bạch Liệt Dư trong lòng đau xót, lại chỉ có thể cuối đầu đáp lời: “Dạ.”

Bàn tay nhỏ bé đẩy ra cửa phòng, vượt qua môn khảm, nghênh hướng phụ thân đang ngồi ngay ngắn trong phòng.

“Nhi tử thỉnh an phụ thân.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuân theo lễ tiết đơn giản thốt nên lời, ngữ điệu nhẹ nhàng mà trầm tĩnh làm cho người nghe trong lòng khê loạn.

Bạch Nghị Kiệt nhìn đứa con ước chừng đã có hơn nửa tháng không gặp, Thân thể tàn nhược nhiễm huyết trong trí nhớ đã khôi phục như bình thường, lại mất đi khả năng của người tập võ.

Thủ nhi đại chi*, là một thân quá mức trầm ổn dừng đứng, là loại khí chất không nên thuộc về một hài tử cần có.

Chỉ là khoảng thời gian không đến một tháng, cũng đã trở thành hai người.

Nhớ đến mấy ngày nay đã cố ý lảng tránh cùng với đau đớn khổ sở mà thứ tử phải chịu khi trị thương. Trong lòng Bạch Nghị Kiệt đã là thất lại. Điều không phải không hiểu hành động của mình với thứ tử là có bao nhiêu tàn nhẫn, nhưng hắn thực không cách nào khống chế chính mình.

Vừa thấy hài tử kia, hắn sẽ nghĩ đến cái chết của thê tử. Ngay cả hài tử đó có là vô tội, khả năng vẫn sợ, sợ chính mình vừa thấy hắn, sẽ không tự chủ được mà hận, hận thứ tử đáng thương này.....

Vốn tưởng rằng có thể bạch đầu giai lão, ai lại biết biết ly sẽ đến đột nhiên như vậy? Ái thê mất đi đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích cực kỳ trầm trọng, mà quá mức phức tạp tâm tình càng làm cho hắn biết rõ không nên, lại vẫn là không thể dứt bỏ bi thương khúc mắt mà tiến đến an ủi cái hài tử kia.

thẳng đến lúc hài tử kia chủ động xuất hiện trước mặt hắn.

Nói đến lại buồn cười, hắn thân là phụ thân.....Lại không biết như thế nào đối mặt với nhi tử của mình. Dĩ vãng hắn cùng với Liệt nhi cũng đối xử giống cái hài tử thân thiết, không nghĩ tới tình cảm chín năm phụ tử này, nhưng lại trong một tháng mà không

còn trọn vẹn.

“.....Thân mình của ngươi đã ổn hẳn chưa?”

Nỗi lòng giao tạp, chung quy chính là một câu hỏi như vậy.

“Dạ, thương thể đã hoàn toàn khôi phục.”

Bạch Liệt Dư vẫn chưa ngẩng đầu lên, mà vẫn cuối đầu lẳng lặng đáp. Không khí xấu hổ như vậy khiến lòng khó chịu là không thể nghi ngờ, nhưng hắn phải chính mình đối mặt.

Lập tức hít vào một hơi dài, hạ quyết tâm nói rõ ý đồ đến: “Lần này nhi tử đến là để bẩm báo với người: Con đã bái nhập làm môn hạ của y tiên Niếp Đàm, hai ngày sau sẽ rời khỏi sơn trang tiến đến tu luyện.”

Bạch Nghị Kiệt nghe vậy kịch chấn.

Hắn mặc dù sớm đoán được đứa con này chắc chắn sẽ dùng hết mọi biện pháp để tự tay báo thù, cũng đoán rằng hắn có lẽ sẽ bái Niếp Đàm làm sư phụ, lại không nghĩ rằng khởi hành vào đúng hai ngày sau. Chính là trước kia đã từng hứa với đứa nhỏ này về sau sẽ cho hắn tự hành quyết định mọi việc, trước mắt thực không có lý do gì ngăn trở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia cuối xuống vẫn như trước thật yên lặng, ánh mắt vốn nhẹ nhàng nhưng giờ lại đầy kiên quyết. Quyết tâm biệt ly hiện ra trong đó rất rõ ràng.

Liệt nhi là nhi tử thân sinh của hắn, hắn như thế nào lại không biết rõ tính tình của hài tử này? Liệt nhi có một bộ phận rất giống hắn, tuy có đủ lực lượng để đối mặt với hết thảy thống khổ, nội tâm so với bất luận kẻ nào lại càng thêm trọng.....

Mãnh liệt tình cảm nháy mắt nảy sinh trong tâm khảm. Tưởng tượng đến biệt ly sắp tới, làm sao còn có được cái khác? Dù sao cũng là phụ tử máu mủ tình thâm a! Hốc mắt nóng lên, mà chết là không thể tiếp tục kiềm chế khe hở miệng: “Liệt nhi, người đến đây.”

Một câu nói nhẹ nhàng, giọng nói cũng đã có chút run rẩy.

Bạch Liệt Dư gạt đầu một cái ứng qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, cách xa đã nhiều ngày rồi cuộc cũng có thể cùng phụ thân ánh mắt tương đối.

Bốn mắt cùng tiếp. Đôi mắt kia thâm sâu làm hắn lập tức lại là một trận tự trách nảy sinh. Đó là phụ thân sao? Dĩ vãng hắn chưa bao giờ thấy qua ánh mắt này ở phụ thân. Là bởi vì hắn hại chết mẫu thân, cho nên phụ thân mới.....

Nổi lòng giao tap, cước bộ dĩ nhiên cũng hướng chỗ phụ thân mà bước đến. Sao biết bước chân hết thảy vẫn là như thường nhưng lúc này vài bước lại bước không xong. Bạch Liệt Dư thân mình nhoáng lên một cái, đương trường đã hướng sàn nhà mà ngã xuống.

Lại nghe một tiếng gió chột qua, ngay sau đó cả thân mình đã bị Bạch Nghị Kiệt dùng hai tay ôm áp ôm vào trong ngực.

“Phụ thân.....”

Phụ thân cấp một cái ôm như vậy, Bạch Liệt Dư trong lòng đau xót, đã nhẹ nhàng thốt lên một tiếng, vẫn đầy thật sâu tự trách cùng thống khổ.

Cách tay phụ thân vẫn như xưa ấm áp. Nhưng hắn biết rõ, hết thảy đều đã vô pháp trở lại quá khứ, không thể trở về đoạn thời gian tốt đẹp lúc trước....Bàn tay nhỏ bé khó có thể tự kiềm chế mà xiết chặt vạt áo trước ngực phụ thân: “Thực xin lỗi.....Con.....hại chết mẫu thân....”

Âm sắc run rẩy, rồi lại quá mức trầm hoãn. Ngôn từ như thế khiến trong ngực Bạch Nghị Kiệt phát sinh một trận không tha. Đứa nhỏ này đã thống khổ như thế, thân là phụ thân, hắn vốn phải ở bên cạnh bồi bên nhi tử mình mới phải a! Nhưng hắn chẳng những không làm vậy, ngược lại còn cố ý trốn.....Miệng thì nói hài tử này không cần phải để ý, nhưng hắn lại đặt nặng trong lòng, chỉ là cố gắng không để lộ ra mình rất chú ý điều đó mà thôi.

Lực đạo đang ôm bỗng xiết chặt. Hắn đem Bạch Liệt Dư ôm lấy, nâng nhẹ tay tỉ mỉ nhu từng sợi tóc.

“Người nên xin lỗi là phụ thân. Mấy ngày nay người đã nhận đủ loại dày vò, phụ thân lại không thể thoát khỏi mê chướng, chẳng những không ở cùng người, lại còn tổn thương người, là phụ thân không đúng.”

“Không, nếu không do con hại chết mẫu thân, người như thế nào lại thống khổ như vậy?”

Ngàn sai vạn sai đều bởi do hắn. Phụ thân sao có thể tự trách, hắn phải là người tự trách mới đúng.

Gặp thứ tử đối với tự trách vẫn là chưa giảm nửa phần, thẳng đem tính tình của bản thân ra phát dương quang đại, Bạch Nghị Kiệt không khỏi đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Mỹ kỳ danh của điều này là dám đảm đương, chỉ khi mở rộng ra tiếp tục, cũng có chút gần như tự ngược. đem hết thủy chuyện tình đều hướng trên mình gánh hết. Mà tính tình Liệt nhi chính là như thế, hơn nữa sau một tháng lại càng trở nên rõ ràng.

Dựa theo tính tình hần, dù có nói nhiều thêm nữa cũng không thay đổi được chuyện hần đã nhận định. Ôm hần đến ngồi ở một bên. Bạch Nghị Kiệt chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Sự tình quả thực không phải do người sai, nhưng là phụ thân có nói vậy cũng vô pháp thay đổi tâm tư người. Trước khi biệt ly đừng nói mấy chuyện như thế này.....Để cho phụ thân hảo hảo nhìn người một chút, được không?”

“Ân.....”

Một tiếng đáp nhẹ, Bạch Liệt Dư lúc này mới buông tay. Nâng mặt lên nhìn phụ thân. Người sau khẽ giơ tay lên, cực kỳ ôn nhu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng quá mức dừng dừng.

“Mấy ngày nay thật khổ người.....Việc người rời nhà, phụ thân sẽ an bài thỏa đáng. Mà còn sót lại hai ngày này tốt nhất là người hảo hảo bồi phụ thân đi!”

“Con đã biết.”

Nhìn phụ thân vẻ mặt ôn nhu. Bạch Liệt Dư trong lòng ấm áp, mi mắt khẽ nhắm, biểu tình mặc dù vẫn là dừng dừng, cũng đã nhiễm thượng một mặt nhu hòa.

Cho dù đã có chuẩn bị để phụ thân chán ghét, nhưng vẫn là có khát vọng ấm áp của phụ thân.....Đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi thật sâu vào trong lòng ngực phụ thân, ấm áp ôm ấp càng làm tâm tình vốn phập phồng trở nên ổn định và tĩnh lặng, không hề gợn sóng sợ hãi.

Ngày sau nghĩ đến, có lẽ là do phụ thân có sự ấm áp cùng ôn nhu như vậy, mới làm cho hần không phải chỉ mặc ngoài bình tĩnh dừng dừng, mà ngay cả trong nội tâm cũng đủ kiên cường.

Mà trước mắt hần, trừ bỏ việc lẳng lặng hưởng thụ tình thương khiến tâm ấm áp của phụ thân, cũng đã bắt đầu tự hỏi hết thảy kế hoạch cho sau này.

Mâu quang cùng tâm tư nháy mắt chuyển trầm. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trong lòng ngực phụ thân cũng như thế.

Là nên hảo hảo lập kế hoạch.....Như thế nào để có thể ứng với việc tự tay báo thù rửa hận.....

“Liệt nhi.” Suy nghĩ đang dần rời xa, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi ôn nhu của phụ thân. “Còn nhớ rõ chuyện phụ thân từng hứa cho người tự tay chọn kiếm không?”

“Nhớ rõ....”, hai chữ “Chọn kiếm” nháy mắt kéo về thần trí, Bạch Liệt Dư ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn phía vẻ mặt ôn nhu của phụ thân: “Nhưng, trước mắt con vẫn là không thể ”

“Có cái gì phải vội vàng?” Bạch Nghị Kiệt mỉm cười, vỗ nhẹ lên lưng hần: “Cho dù là hoàn toàn không có nội lực, cũng không có nghĩa là không thể học được kiếm pháp. Thân mình có suy yếu, nhưng rèn luyện nhiều thì vẫn sẽ có kết quả. Huống chi người từ nhỏ hảo kiếm.....Đến đây đi! Coi như là lễ vật chia tay của phụ thân.”

“Dạ”

Lời nói như thế là tâm tư Bạch Liệt Dư dụ lại. Dù chưa lộ ra tươi cười, khóe môi cũng đã khẽ nhếch. Đang định rời đi khỏi ghế, sao biết Bạch Nghị Kiệt lại ôm trọn cả người hần đứng dậy nhắm thẳng phòng binh khí bước vào.

Hần tuy chỉ mới chín tuổi, nhưng từ trước đến nay thập phần độc lập, thật lâu cũng không cho phụ thân ôm như vậy, khó tránh khỏi có chút không quen. Nhưng tưởng tượng nghĩ lại, sau này số lần gặp sẽ ít đi, ấm áp như thế chỉ sợ sao này chỉ có thể tồn tại trong trí nhớ. Trong lòng sâu náo nổi lên, lập tức nghĩ đến chính mình quá ỷ lại vào phụ thân rồi.

Vào phòng binh khí, Bạch Nghị Kiệt lúc này mới chịu buông hần ra, tiến tới một góc khởi động cơ quan. Một con đường mòn lập tức hiển lộ. Bạch Nghị Kiệt nắm tay hần đi vào mật đạo. Trải qua một hồi uốn

lượn, rồi cuộc cũng đi đến trước một cánh cửa đá nhìn qua thập phần vững chắc. Lập tức nội kinh vẫn khởi, một tay đem cửa đá mở ra.

Bên trong là một gian thạch thất, tứ phía trên tường đều khảm ba khóa dạ minh châu, ánh sáng tỏa ra soi rõ cả thạch thất. Trong thất có ước chừng bốn năm mươi kiện binh khí to nhỏ khác nhau. Tâm tình Bạch Liệt Dư tuy khó gọn song, nhưng nhìn xung quanh như thế cũng khó tránh khỏi một phen kinh hỉ tán thưởng. Ánh mắt đơn giản đảo qua, lập tức bị hấp dẫn bởi một thanh kiếm kiểu cổ được treo trên tường.

Ánh mắt quay về hướng phụ thân như muốn hỏi, Bạch Nghị Kiệt nhẹ vuốt cằm, ý bảo hẳn có thể thử kiếm.

Nhận được đồng ý, Bạch Liệt Dư lập tức lấy thang tiến lên gỡ kiếm xuống. Trên tay chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo, thân kiếm lược trầm, đã đánh mất nội lực nên không thể tự mình kiểm tra được. Nhưng hẳn tập sử dụng kiếm cũng đã có ba năm hơn, đối với võ học lại thập phần cần cù, đối với binh khí cũng có một phen hiểu biết. Ánh mắt chuyển hướng đến vỏ kiếm bên tay kia tuy rằng rất đơn giản nhưng không kém phần thanh lịch, mà ở lúc nắm chặt chuôi kiếm, lại cảm thấy rất nhẹ và vô cùng thuận tay.

“Khanh” một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ. U quang trên thân kiếm, phảng phất như bao phủ một tầng sắc nhọn, trên mặt kiếm hai bên còn đồng dạng ẩn hiện những hoa văn theo phong cách cổ xưa. Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ triện: “Nguyệt Phách”

Một khi nhìn đến, ánh mắt liền thật sâu bị kiếm hấp dẫn.

Đầu ngón tay xoa lên thân kiếm phiếm u quang, một cổ cảm giác không tầm thường chột thấu đến, cũng không khiến kẻ khác cảm thấy khó chịu, ngược lại là một trận thư sướng. Cảm thấy có điểm hơi kinh dị, bên tay đã truyền đến giọng nói giải thích của phụ thân:

“Năm đó trên giang hồ có hai đại danh nổi tiếng là Phùng Nhị cùng Ngụy Vân Sinh. Nghe nói hai người này vừa là kẻ địch vừa là bằng hữu, cùng nhau thường thức cùng nhau cạnh tranh. Hai người này từ trước đến nay thế lực ngang nhau, cùng phân cao thấp chỉ sử dụng một loại binh khí duy nhất là “Kiếm”

“Kiếm?” Biết là càng dùng binh khí thông thường càng khó nổi tiếng, ngữ điệu Bạch Liệt Dư có phần gây chú ý, ngữ khí lại không có quá nhiều kinh ngạc. “Vậy ai cao ai thấp?”

“Kiếm của Phùng Nhị trong thiên hạ khó người có thể so, cho Dù Ngụy Vân Sinh có tái nghiên cứu như thế nào, lại không thể nào rèn ra một thanh kiếm có thể so sánh với kiếm của Phùng Nhị. Nói đến thật châm chọc, Ngụy Vân Sinh bản thân là cái cao thủ sử dụng kiếm khó có được, lại không thể nào tự thân rèn ra một thanh danh kiếm. Còn Phùng Nhị cả đời rèn được bảy thanh kiếm, lại không có một thanh nào không nằm trong thập đại danh kiếm. Ngụy Vân Sinh tổng cộng có hai mươi một thanh kiếm, lại chỉ có mỗi thanh Thiên Không là nằm trong thập đại danh kiếm đây là tất cả những gì người thường biết.”

“Theo lời phụ thân nói, thanh kiếm Nguyệt Phách này tuy là do Phùng nhị rèn nên, nhưng cũng không nằm trong bảy thanh kiếm kia?”

“Không tồi.”

Thứ tử đưa ra phán đoán đúng làm cho Bạch Nghị Kiệt gật đầu xuất ra một ánh mắt tán thưởng, nhưng ánh mắt lại nhanh chuyển thành xa xăm.

Nhớ lại chuyện năm đó, cũng mang theo vẻ mặt có một chút bất đắc dĩ. Hẳn, nhớ về cái nữ nhân trước đây đã từng xem như muội tử, mà không thể chấp nhận tình ý của nữ tử hiền ngang đó.

“Kiếm của Phùng Nhị rất nổi danh, lại cố tình như không biết, đến nỗi đưa sát khí tới thân, táng thân dưới kiếm của chính mình. Mà sau đó Ngụy Vân Sinh đã thoái ẩn, từ đó về sau trên giang hồ bật vô âm tín. Nhưng nhiều năm trước ta cùng với Hành muội ngoài ý muốn tìm được nơi ẩn cư của Ngụy Vân Sinh. Năm đó Ngụy Vân Sinh cũng đã hơn trăm tuổi, hẳn ẩn cư nơi đó là vì muốn giữ mộ phần cho Phùng Nhị.”

Hai chữ “Hành muội” trong lời nói Bạch Nghị Kiệt chính là chỉ Tử y thần kiếm Đông Phương Hành, là một trong tứ đại thế lực ở phía tây, Bích Phong lâu đương nhiệm lâu chủ. Nguyên nhân do một chữ “Tình”, mà Đông Phương Hành cũng hẳn về sau chặt đứt quan hệ, tây lâu đông trang, tuyết không dính lú.

“Phùng Nhị kỳ thật còn hai thanh kiếm cuối cùng. Hai thanh kiếm này chưa từng xuất hiện trên giang hồ, mà ở thời điểm hẳn hiểu được chính mình sắp chết liền tự mình đem kiếm giao cho Ngụy Vân Sinh. Hai

thanh kiếm này một là Thiên Hồn, một là Nguyệt Phách, đây chính là di chỉ của Phùng Nhị, dù chưa thành đôi, nhưng hình thức cực giống lại khó phân cao thấp, cổ lấy nhật nguyệt làm danh xưng nóng lạnh làm bản chất.”

“Ngụy Vân Sinh xem hai thanh kiếm này, bất giác nản lòng thoái chí, cho rằng cuộc đời này chỉ sợ là vô vọng không thể tạo ra thần khí nhường này được. Cho đến lúc nhận được tin Phùng Nhị chết, lúc này mới hiểu được dụng ý của Phùng Nhị khi giao kiếm cho hắn lúc sau mới có thể tỉnh ngộ.

“Sau khi Phùng Nhị chết, Ngụy Vân Sinh thay hắn thu thi, táng hắn, thẻ từ nay thoái ẩn giang hồ, tuyệt không động võ, mà dùng suốt đời tâm lực một phen tạo nên Tĩnh Hàn đủ để cùng Thiên Hồn, Nguyệt Phách so sánh hảo kiếm. Hắn đem Tĩnh Hàn hiến cho Phùng Nhị, cũng đem Thiên Hồn, Nguyệt Phách giao cho ta cùng Hành muội. Hắn nói tin tưởng tính tình hai người bọn ta, nhất định có thể thay hắn hảo hảo dùng tốt kiếm này.

“Sau khi ly khai tiểu cốc, Thiên Hồn giao cho Hành muội, còn Nguyệt Phách lại để ta cất giữ. Ta không thường sử dụng binh khí, lại không muốn để kiếm này dễ dàng

nhầm huyết, ta đã giữ nó đến tận hôm nay. Không gì hơn cái này danh khí tự không nên để qua một bên không cần, huống chi kiếm này vốn là do Phùng Nhị rèn để cấp Ngụy Vân Sinh dùng. Lấy tư chất của người, tuyệt đối xứng đáng sử dụng kiếm này.”

Lời nói cuối cùng, liền đã đáp ứng để cho thứ tử sở hữu kiếm này.

Bạch Liệt Dư thùy hạ mi mắt, đem kiếm cho vào trong vỏ, lực đạo hai tay càng lúc càng xiết chặt.

Một đoạn chuyện xưa gắt gao quấn quanh trong lòng. Nghĩ đến hết thấy có một chút buồn bực, lại do tuổi còn quá nhỏ mà không hiểu thấu được toàn bộ câu chuyện, không thể hiểu được cái vẻ thần nhiên u sầu đó đến tận cùng là đến từ nơi nào. Bất quá phụ thân một phen thuyết minh chuyện xưa lại làm cho hắn trình độ yêu thích kiếm này càng thêm sâu sắc.

Xem thứ tử yêu thích kiếm này như vậy, Bạch Nghị Kiệt tâm tư vừa chậm, ôn nhu nói: “Tốt lắm, đi ra ngoài thôi! Như thế này nương người cũng sẽ không mắng ta nuốt lời.”

“Àn.....”

Nghe đến mẫu thân trong lòng vẫn là đau, Bạch Liệt Dư một tiếng đáp nhẹ chủ động tiến lên nắm lấy bàn tay dày rộng của phụ thân, tâm tư nháy mắt đã là ngũ vị tạp trần. Bạch Nghị Kiệt làm sao mà không như thế? Hai người lúc sau rồi đi cũng không tái nhiều lời chuyện khác, chính là lẳng lặng một đạo rời khỏi phòng binh khí.

Ngày biệt ly nháy mắt đã tới.

Ở dưới tay Bạch Nghị Kiệt an bài, việc khởi hành đã được chuẩn bị trong tình huống cực kỳ ẩn mật nguyên nhân do hắn: Việc Bạch Liệt Dư xuất ngoại học nghệ, đã trở thành bí mật lớn nhất của Kinh Vân sơn trang.

Mà hết thấy điều này, tất cả đều xuất phát từ quyết định của bản thân Bạch Liệt Dư.

Việc cân nhắc qua đi, hắn rốt cuộc cũng đã có kế hoạch.

Bất luận võ công có khôi phục hay không, hắn đều làm cho “Bạch Liệt Dư” trên giang hồ phải nổi tiếng là một cái nhược giả, một cái kẻ yếu có thể làm cho Thanh Long buông lỏng cảnh giác, một cái kẻ yếu được tất cả các địch nhân xem như nhược điểm chí mạng của Kinh Vân sơn trang.

Kể từ đó, một khi công thành, hắn sẽ trở thành kì binh, một cái kì binh làm cho người ta không tưởng tượng được. Lúc sau, sẽ tái tìm kiếm các tin tình báo để có thể thực hiện kế hoạch, ngày có thể báo được đại cừu sẽ không còn xa.

Phụ thân đã đáp ứng cho hắn tự mình báo thù. Đương nhiên, Kinh Vân sơn trang sẽ không thực sự để cho Thanh Long một đường tiêu dao, Kinh Vân sơn trang hội lật mềm buột chặt, để cho Thanh Long tâm

sinh may mắn, để cho hấn đắc ý vênh vào mắt đi cảnh giác, thẳng đến lúc Bạch Liệt Dư có thể tự tay hoàn thành báo thù đại nghiệp.

Vì mẫu thân, vì phụ thân, vì huynh đệ, cũng vì chính mình. Hấn, nhất định phải tự tay báo thù này.

Đây là tâm tư của cái hài đồng chín tuổi. Một cái vào đêm kia mẫu thân bị ngộ hại mà bắt đầu, cái hài tử đã chọn mục đích vì báo thù mà sống.

Trước khi khởi hành, Bạch Nghị Kiệt đã triệu tập các nhi tử cùng Bát đại hộ vệ đến chính thức tuyên bố chuyện này. Mỗi một người khi đi vào đại sảnh cũng là lúc nhìn thấy cái thân ảnh đã lâu không gặp, đều bị một thân hơi thở lạnh liệt hàn triệt làm cho vô cùng khiếp sợ.

Hài tử ngày xưa động lòng người, như thế nào lại có cái hơi thở lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi?

Đối mặt phần đông kinh ngạc, Bạch Liệt Dư đứng ở một bên sư phụ lẳng lặng không nói dù chỉ một từ. Để hiện ra hơi thở như thế này là do hấn cố ý như một cái thí nghiệm. Hấn muốn nhìn một chút, nếu đã bắt đầu diễn thì đến tận cùng mình có thể diễn đến cái dạng gì nông nổi.

Cho nên hấn biểu hiện lãnh, một loại cự nhân vu ngàn dặm ở ngoài (cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. ý nói không muốn có người gần gũi, khó gần ý.), Lãnh nhìn như kiên cường kì thực lại yếu ớt cho dù người đang đối mặt là huynh trưởng cùng ấu đệ chí thân cũng không là ngoại lệ.

Nhìn hấn như vậy, lệnh Bạch Nghị Kiệt một bên thần sắc ảm đạm phải là một tiếng thở dài.

Một cái hài tử thì không nên có tâm tư như vậy, nhưng hấn đã vô lực thay đổi chuyện này.

Lúc này, mọi người đều đến đông đủ không sai biệt lắm. Bạch Nghị Kiệt phải cố gắng thả lỏng tâm tư hướng thứ tử, nói: “Liệt nhi, chính ngươi nói đi.”

“Dạ.”

Bạch Liệt Dư trước tất cả thản nhiên, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, lấy âm điệu không chút phách phồng mở miệng:

“Cửu của mẫu thân, không thể không báo. Mà nay Liệt Dư kinh mạch đứt đoạn, võ công mất hết, vì có thể khôi phục công lực tự tay báo thù, mong sư phụ nâng đỡ, dĩ nhiên bái nhập y tiên Niếp Đàm làm sư phụ. Hy vọng trong lúc Liệt Dư xuất ngoại học nghệ, các vị có thể bảo thủ bí mật bất luận là việc thương thế của Liệt Dư, hoặc là việc bái sư. Trên giang hồ nếu có chút đồn đãi khó nghe, cứ để cho bọn họ tự do lưu truyền. Ngoài ra, nếu gặp việc có cùng Nghiêm bách Thọ quan hệ, thỉnh tận lực sưu tập tin tức mà không cần quá mức nhúng tay. Liệt Dư chỉ mong các vị có thể hỗ trợ, trợ Liệt Dư sớm ngày hoàn thành báo thù đại kế.”

Giọng nói trong lúc đó đã nghiêm nặng nề hận ý, là giả, cũng là thực.

Ngôn từ như vậy, tâm tư như vậy, thần thái như vậy làm cho những người ngồi trong đại sảnh đều kinh hãi cùng đau lòng không thôi. Hãi chính là do hấn biến hóa, đau lòng chính lý do khiến hấn thay đổi thành thế này.

Tất cả bọn họ đều không biết rằng, tâm tư Bạch Liệt Dư kỳ thật so với thế này còn sâu thêm một tầng.....

Thấy mọi người do thứ tử biến hóa mà đều lâm vào trầm tư, Bạch Nghị Kiệt một bên ho nhẹ lấy một tiếng kéo về sự chú ý của mọi người.

“Sự tình là như thế. Hết thấy đều như Liệt nhi nói mà làm. Việc Liệt nhi học nghệ trừ những nhân vật trọng yếu của sơn trang hay những người có thể tín nhiệm được, ai cũng không được tiết lộ. Hi vọng các vị có thể tận lực phối hợp.”

Như tổng kết bình thường mà hạ đạt mệnh lệnh. Rồi sau đó, ánh mắt dời về phía chính đang khoanh tay đứng ở một bên “Y tiên” Niếp Đàm.

“Niếp tiên bối.....Liệt nhi, liền giao cho ngài.”

“Trang chủ xin yên tâm. Lão phu chắc chắn sẽ cố hết khả năng của mình bồi dưỡng Liệt Dư thành một vị cao thủ vượt qua phụ thân của mình.” (cái này ta chém a)

Niep Đàm đáp lại trong lời nói vô cùng khách sáo, nhưng ngữ điệu lại chứng minh vừa rồi hẳn nói đều là xuất phát từ trong tâm mà ra.

Nhìn bộ dáng của đồ nhi làm sao hẳn không đau lòng? Chín tuổi, vốn là cái tuổi vô ưu vô lự, nhưng Bạch Liệt Dư dưới tình huống như vậy lại bị ép trưởng thành mau hơn, trước thời gian đã đối mặt với phiền muộn, có chút đau lòng nhịn không được mà vỗ vỗ hai vai đứa nhỏ bên cạnh.

Mà bên trong sảnh mọi người trừ bỏ trầm mặc ra nhất thời cũng không ai cso phản ứng. Trong một tháng nay đã có quá nhiều biến hóa, đã kích một cái tiếp thêm một cái, quả thực gọi người không biết theo ai hơn nữa trước mắt.

Nhìn không khí như thế, vừa rồi sự tình cũng đã tuyên bố xong. Bạch Nghị Kiệt lập tức tạm thời đánh vỡ không khí trầm mặc làm cho mọi người cùng hướng nhà ăn dùng bữa.

Khả trong sảnh đã là yên tĩnh rồi nhưng cho đến khi dùng cơm cũng không khá hơn là bao. Mọi người ăn cùng bàn vẫn cứ yên lặng. Ngay cả vẫn đang còn nhỏ, để Bạch Táp Dư ôm vào trong ngực tứ đệ Bạch Hồ Dư cũng không khóc không nháo, vẻ mặt tựa hồ cũng lộ ra một mặt bi thương.

Sau khi dùng bữa xong, mọi người tiễn hai thầy trò đến cửa. Lúc này Bạch Sí Dư cùng Bạch Hồ Dư rốt cuộc nhẫn nại không được, hai cái nhỏ nhỏ thân mình chạy vụt qua ôm lấy Bạch Liệt Dư. Bốn cánh tay nhỏ bé nắm chặt kia một thân đồ tang, nước mắt không chảy ra, cũng không khóc thành tiếng nhưng tình tự lại thập phần rõ ràng. Thấy hai cái đệ đệ như thế, lại xem xem phụ thân, xem xem đại ca, xem xem mọi người trong sơn trang.....Nỗi buồn ly biệt, cảm xúc ly biệt nảy sinh trong lòng, làm cho hẳn rốt cuộc cũng dịu đi biểu tình lưu tiết lộ ra một chút sầu não.

Nhưng là, lần này, hẳn đã quyết ý phải đi.

“Cáo từ.”

Cuối cùng một cái chấp tay, hẳn tự trong tay phụ thân tiếp nhận Nguyệt Phách, cuối cùng không xoay đầu lại đi theo Niep Đàm xoay người rời đi.

Ly khai phụ thân, ly khai huynh đệ, ly khai sơn trang thân thuộc, ly khai Tô Châu ẩm áp mềm mại, ly khai thủy cừ tung hoành, giao ánh nước từ trên núi chảy xuống, GiangNam yên ba mệnh mông.

Cuối cùng xuống thuyền rời khỏi Hoài Âm. Ra Hoài Âm, xem như đã ra khỏi phạm vi thế lực của Kinh Vân sơn trang. Bạch Liệt Dư đứng ở bến dò nhìn thấy từng chiếc thuyền hướng về phía nam mà đi, trong lòng không khỏi phát nên một chút sầu não.

Kinh Vân sơn trang nắm giữ hơn phân nửa vận tải đường thủy trên sông Trường Giang, cho đến Hoài Âm mới xem như tới phạm vi phân giới cùng Lưu Ảnh cốc. Con thuyền của Kinh Vân sơn trang đã dừng lại ở Hoài Âm, mà lúc này hẳn cũng đã chuyển sang đi đường bộ. Xem như chính thức cùng với cuộc sống ngày xưa hoàn toàn nói lời từ biệt.

Trước mắt, nước sông cuộn cuộn, trời triều mặt nước gợn sóng giống như GiangNam liễm diễm hồng mị. Bất đồng chính là cảnh sắc dọc hai bên bờ sông liễu rũ cùng những ngôi nhà trượng cao không có tồn tại ở đây.

“Nhớ nhà sao?”

Giọng nói ôn hòa hiền hậu dừng bên lỗ tai, kể đến là bàn tay dày rộng của lão giả nhẹ nhàng đặt lên vai hẳn.

Bạch Liệt Dư vô tình cất mạnh, nhẹ nhàng mà gật gật đầu: “Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên rời nhà xa thế này.”

“Người nếu nhớ nhà, ngẫu nhiên trở về cũng không quan hệ,”

Niep Đàm ôn nhu sờ sờ đầu hẳn. Truyền thuyết trên giang hồ âm lãnh con người lúc này lại lấy mâu quang đau xót mà dừng lại trên thân mình bé nhỏ kia. Cùng hải đồng cá tính kiên định khác người, ở sau đầu đơn giản trát lên những sợi tóc đen tuyến thập phần mềm mại

Mà Bạch Liệt Dư chính là lác đầu

“Đồ nhi quyết tâm đã định, học mà chưa thành, quyết không hồi hương.”

“Ai.....” Quyết tâm như vậy cố nhiên không tồi, nhưng từ trong miệng đứa nhỏ này nói ra, lại không biết như thế nào phá lệ khiến kẻ khác đau lòng chua xót. Niếp Đàm một tiếng thở dài, ngược lại nói: “Đồng bác cùng GiangNamthời tiết khác nhau, trên Trường Bạch Sơn lại càng lạnh lẽo. Đợi vào thành, để sư phụ mua cho người thêm kiện áo choàng. Người nếu có cần thêm cái gì khác, cứ việc nói cho sư phụ, hiểu?”

“Đồ nhi không dám làm phiền sư tôn. Nhưng nếu sư phụ có việc, thỉnh cứ tự nhiên phân phó đệ tử.”

Nộn nhuyển đồng âm nói lên những lời cực kỳ cung kính mà lại tuân thủ tôn ti lễ nghi, quá mức khéo léo, mà lại làm Niếp Đàm không khỏi thở dài thành tiếng.

Mang theo cảm khái, cũng mang theo một chút.....Bất đắc dĩ.

Cử chỉ quá mức khéo léo, mang đến cảm giác ngăn cách khó gần.....Hắn luôn quá mức độc lập, ngay cả một tia ý lại cũng không nguyện bảo tồn

Đồng dạng thở dài hắn đã nghe qua nhiều lần. Dung nhan mẫu thân khi qua đời hiện lên trong tâm, dường như làm hắn lĩnh ngộ được điều gì mà thùy hạ mi mắt.

Sư phụ không thể nghĩ ngờ đã đem hắn trở thành thân nhân mới có thể đối hắn như thế ôn nhu yêu thương. Nếu hắn vẫn cố ý phân chia giai cấp tôn ti tăng thêm ngăn cách, chỉ sợ sẽ làm sư phụ khó chịu đi.....Vì thế, tay nhỏ bé chủ động kéo lại lão giả, con người linh động nâng lên, mang theo xin lỗi cũng cảm động: “Sư phụ.....”

Niếp Đàm thấy thế chấn động mạnh, trong mắt hiện lên một mặt kinh hãi, vô tình đã là ba chữ “Hảo” liên tục thoát ra, làm như thập phần cảm động. Ước chừng qua hảo một trận, mới hơi bình phục cảm xúc quay về cầm lấy cánh tay mềm mại nhỏ nhắn, ôn nhu nói: “Tốt lắm, đi vào thành thôi.”

“Dạ”

Nộn nhuyển đồng âm nhu thuận đáp lời, lập tức liền được lão giả nắm tay đi vào thành.

Hoài Âm không hổ là Đại Thành nơi nam bắc thủy lộ giao nhau, mọi thứ vật phẩm đều có đủ. Đi non nửa dãy phố. Trong tay Niếp Đàm đã có thêm hai kiện áo khoác tự nhiên là cấp Bạch Liệt Dư. Chính là người đi trên đường tấp nập không thôi. Bạch Liệt Dư từ trước đến nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nơi nhiều người như vậy, mãi nhìn đã có lúc suýt ngã. Lúc này phía trước có một cái đại hán nghênh diện đi đến. Bạch Liệt Dư mâu quang nhìn thấy phía trước mình có cái đại hán đang đi tới, trong đầu mặc dù hiểu được phải né như thế nào, nhưng bước chân lại di chuyển khá chậm. Lúc này Niếp Đàm đã đi vào trong tiệm thuốc bắc, để cho hắn đứng chờ ngoài này vô tình để cho hắn cô độc đứng giữa biển người. Đại hán kia đi đứng lung tung, làm sao chú ý đằng trước còn có cái hài tử? Lập tức liền một phen đưa hắn đụng ngã đến trên mặt đất.

Đám người nháy mắt tản ra, Niếp Đàm lúc này đã đến gần ôm lấy Bạch Liệt Dư. Nhìn thấy tay áo hắn dính đầy là bụi, tay phải nắm chặt kiếm bị trầy da mà còn chảy ra mấy đường tơ máu. Ngực không khỏi tê rần, mâu quang chuyển lạnh nhìn tới tên Đại Hán đang không chút sợ hãi đứng kia: “Giải thích.”

“Nói, nói cái gì chứ? Là tiểu quỷ thối này đi đường không có mắt!”

Đại hán kia bị một cái lão giả trừng mắt có chút kinh động, lại vẫn là cố gắng kéo to lá gan ra mà quát, “Hắn mới nên hướng ta giải thích, có phải hay không a, tiểu tạp a!”

Giọng nói dơ bẩn còn chưa nói xong câu đã chuyển qua kêu lên thảm thiết. Chỉ thấy lão giả hai hàng lông mày khê dựng, một tay khóa trụ cổ họng đại hán. Hảo hảo một chuyện không nghĩ tới lại có người cố ý hướng hắn gây hấn? Một cái phun kinh đang muốn lấy tánh mạng đại hán, tại cổ tay hắn đã có thêm hai cánh tay muốn ngăn trở hành động.

Một chính là cánh tay mềm mại nhỏ bé của Bạch Liệt Dư, cái còn lại là cánh tay thon dài của một trung niên nam tử.

“Không phải đã tính toán muốn thoải ải sao, sư huynh?” Trung niên nam tử hướng lão giả nhếch miệng cười: “Thật muốn động thủ, để cho tat hay người rat ạy đi! Thiên không của ta cũng đã lâu rồi không nhiễm huyết!”

Niếp Đàm nghe vậy sững sốt, lập tức nhớ tới cái gì mà buông lỏng tay ra.

Hắn cuối đầu, nhìn thấy Bạch Liệt Dư trong lòng ngực đang khó hiểu mang con người trong trẻ nhìn mình, thở dài một cái.

“Ta ở khách điểm đầu phố chờ người.”

Ngữ thanh sơ lạc, dĩ nhiên đã vận khởi khinh công ôm Bạch Liệt Dư phi thân như bay rời đi.

Nam tử nhìn đầu tiên là ngăn ngõ, lập tức vươn tay nắm lại đại hán đang định chạy trốn, kiểm cầm trong tay hướng lên bụng hắn cho một kích. Đại hán chỉ cảm thấy một trận đau nhức truyền đến, ngay sau đó liền ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

Gặp sự tình đã xong, nam tử giống như bình thường cái gì cũng chưa phát sinh, ba bước cũng chỉ tốn hai hướng tửu lâu chạy đi.

Niếp Đàm vừa thuê một căn phòng, liền nghe được một trận tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến. Lập tức trước ý bảo Bạch Liệt Dư nhập tọa, sau đó mới đưa ánh mắt dời sang cái trung niên nam tử vẻ mặt vui mừng đang đứng cạnh cửa.

Bạch Liệt Dư cũng theo ánh mắt sư phụ nhìn lại, chỉ thấy nam tử trước hướng lão giả cười cười, đi nhanh vào cửa rồi vung tay áo vẩy lên chướng phong đem cửa phòng đóng lại. Cước bộ của hắn thập phần trầm ổn lưu sướng, đôi con người sáng như sao, tuy là quần áo thập phần đơn sơ, lại có thể nhìn ra đây là cao thủ. Hơn nữa kiểm trong tay hắn chợt xem chỉ thấy bình thường lại ẩn ẩn lộ ra một cổ hơi thở không tầm thường. Y lời hắn nói vừa rồi, hay đây chính là kiểm của Ngụy Vân Sinh “Thiên không”?

Người này rốt cuộc là.....

Đã thấy nam tử đột nhiên đem ánh mắt hướng trên người mình. Hắn từ trên xuống dưới không chút khách khí đem Bạch Liệt Dư đánh giá một trận. Vui sướng gặp lại cố tri ở nháy mắt chuyển thành vui mừng như điên, lập tức một cái bước xa tiến tới liền đem Bạch Liệt Dư kéo đứng lên, dường như trông thấy cái gì trân bảo mà hai mắt tỏa sáng, hô: “Sư huynh thôi! làm sao tìm được hài tử này! Gân cốt tốt như vậy chính là trăm năm.....Không, nói không chừng ngàn năm đều khó gặp! Oa! Cánh tay nhỏ bé thật khá! Tiểu tử, làm đồ đệ của ta đi! Hai tay này của người thật rất thích hợp học kiếm!”

Nam tử một bên nói một bên lại sờ sờ gáy hắn chân hắn. Thần sắc càng lúc càng hưng phấn.

Những lời nói như thế Bạch Liệt Dư không phải là không hiểu, nhưng bộ dáng nam tử hưng phấn như thế làm cho hắn không biết phải phản ứng như thế nào. Thế nên con người vô thức nhìn nhìn nam tử trước mắt, lại nhìn nhìn sư phụ.

Người hắn cầu cứu mâu trung hiện lên một mặt bất đắc dĩ, giọng nói nhẹ nhàng dĩ nhiên bật thốt lên: “Buông hắn ra đi, sư đệ. Đây là đồ đệ Liệt nhi của ta. Liệt nhi, đây là sư thúc của người Niếp Dương, một cái kiếm sĩ, kiếm thuật của hắn cũng bất phàm. Vì sư lần này tìm hắn đến, là muốn cho hắn chỉ dạy kiếm thuật cho người.”

Đơn giản đem thân phận hai người giới thiệu cho đối phương, đối với Bạch Liệt Dư cũng lấy hai chữ “Liệt nhi” gọi thay, hiển nhiên là bán khoán vì báo thù đại nghiệp của hắn mà nói lời ấy.

Chợt nghe tên “Niếp Dương”, Bạch Liệt Dư vốn là đã đoán được một chút, trong đầu lập tức hiện lên cái nhân vật cực kỳ nổi danh trên giang hồ

Niếp Dương danh hiệu là “Hoàng Tuyền kiếm”, kiếm thuật siêu phàm nhập thánh, tính tình hỉ nộ bất thường, dưới tay vong hồn vô số, vũ khí sử dụng là một trong thập đại danh kiếm “Thiên Không”, còn có tên gọi là “Hoàng Tuyền kiếm.”

Niếp Đàm và niếp Dương mặc dù cùng họ, nhưng một lấy kiếm nổi danh, người còn lại thì lấy y thuật nổi tiếng, người bên ngoài rất ít đưa hai người nghĩ chung một chỗ, không nghĩ tới hai người lại là sư huynh đệ. Khả trên giang hồ tuy nói Niếp Dương hỉ nộ vô thường, hiện nay xem ra cũng là người có tâm tư đơn thuần. Người này nếu là sư thúc, tính tình lại là như thế, gia dĩ có lừa cũng không phải chuyện tốt. Bạch Liệt Dư lập tức y lễ cuối thân chấp tay: “Bạch Liệt Dư bái kiến sư thúc.”

“Bé ngoan, bé ngoan.” (Gọi hảo hài tử cũng được nhưng ta thích bé ngoan cơ, phải nói Niếp Dương rất là “xì tai”.....+_+)

Vừa nghe Bạch Liệt Dư gọi hân tiếng sư thúc, Niếp Dương lập tức mừng rỡ cười đến loan mắt. Nhìn hảo tử này trí tuệ đáng yêu như thế lại cực có lễ phép, lập tức lại luyến tiếc không muốn buông tay. Hai tay đặt lên vai Bạch Liệt Dư, nhin không được lại hướng Niếp Đàm nói:

“Sư huynh! Đem đồ đệ này tặng cho ta đi!”

Thấy hân bộ dáng chỉ cần hưng phấn lên thì cái gì cũng đều quên hết, Niếp Đàm không khỏi một trận thổ dài.

Ánh mắt ngưng hướng đồ nhi đang bị sư đệ nhìn một cách nóng bỏng, chỉ thấy mâu trung kia chỉ hiện lên một mặt đau xót, nộn nhuyển đồng âm đơn giản vang lên: “Liệt Dư nếu bái sư thúc là sư phụ, chỉ sợ sẽ làm cho người thất vọng.”

“Thất vọng? Vì sao hội thất ”

Niếp Dương nghe vậy đang định hỏi ra tiếng, cũng đã kịp chú ý đến mạch tượng dị thường của hài đồng mà hiểu được.

Sắc mặt vui tươi ban đầu nháy mắt đã trở thành nghiêm trọng. Hân một lần nữa đánh giá Bạch Liệt Dư, sau đó dường như nghĩ tới cái gì mà hỏi: “Người gọi Bạch Liệt Dư?”

“Dạ.”

Bạch Liệt Dư nhẹ nhàng ứng đáp, mi mắt sâu kín khép lại, bởi vậy Niếp Dương cũng đã rõ ràng hiểu được thân phận của hân.

Kỳ thật dọc trên đường đi cũng có nghe tới không ít chuyện có quan hệ tới buổi tối kia. Nghe đồn Lan Thiếu Hoa đã chết, Bạch Liệt Dư chịu đại thương, trên giang hồ mọi người đều biết việc.

Niếp Dương hiển nhiên với sự kiện kia có điều nghe thấy, buông hai vay hân ra có chút xấu hổ mà vò vò đầu. Ánh mắt vô thức hướng tới sư huynh cùng tiểu sư đệ rồi lại giao động, hảo sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng mở miệng: “Sư phụ người y thuật trong thiên hạ có một không hai. Có hân trợ giúp, người chắc chắn sẽ tìm được biện pháp thuận lợi khôi phục lại võ công. Tuy nói người không phải đồ nhi của ta, nhưng dù sao cũng đã theo lời sư huynh tìm đến Hoài Âm, không bằng trong khoảng thời gian này ta liền cùng các người đi đến đông bắc, trên đường đi có rảnh lúc nào ta liền dạy người mấy chiêu kiếm thuật kiếm quyết. Người trước mắt dù không có nội lực, nhưng cùng học kiếm cũng không có xung đột người có kiếm không?”

“Liệt Dư có một thanh kiếm gọi là Nguyệt Phách.”

Bạch Liệt Dư đơn giản đáp, cũng tự giải khai phúc trụ đang bao quanh thanh kiếm, đem Nguyệt Phách đưa đến trước Niếp Dương. Niếp Dương hai mắt nhìn kiếm sáng ngời: “Kiếm này, kiếm này thật sự không tồi! Tiểu sư đệ, để sư thúc dùng một chút được không? Người yên tâm, sư thúc chính là muốn xem thử, tuyệt không nhân cơ hội nuốt kiếm của người.”

“Liệt Dư tự nhiên tin tưởng sư thúc. Thỉnh.”

Nho nhỏ thân mình tiến lên phía trước, đem “Nguyệt Phách” đặt vào trong tay Niếp Dương.

Niếp Dương tiếp kiếm, rút kiếm, lại xoay quanh đánh giá, hai con mắt mở càng lúc càng lớn. Chỉ thấy hân đi tới một khoảng không tương đối trống trải nhẹ nhàng vũ khởi mấy kiếm chiêu. Mũi nhọn màu ngân của trường kiếm chớp động, xem đến xinh đẹp. Bạch Liệt Dư từ nhỏ tập kiếm yêu kiếm, tâm tư mặc dù đậm, giờ phút này thấy Niếp Dương kiếm chiêu tinh diệu vô cùng cũng không khỏi nhìn đến xuất thần.

Thắng đến khi đã múa xong một bản kiếm pháp, Niếp Dương mới thu kiếm, nhưng vẫn chưa cho kiếm vào vỏ mà đem trả lại Bạch Liệt Dư.

“Tiểu sư đệ, kiếm này của người tốt lắm a.....Đến, múa mấy chiêu cho sư thúc nhìn xem.”

“Dạ”

Biết hấn trước mắt có ý muốn chỉ dạy chính mình, Bạch Liệt Dư tiếp kiếm chậm rãi đi đến khoảng trống, rút kiếm.

Kiểm chiêu phụ thân sở giáo không có chỗ nào là không khắc trong tâm. Cho dù là trong lúc bệnh nặng, ba năm qua cũng không dám khinh thường. Cầm kiếm trong tay, tinh ý ngưng thần. kiếm quyết từ từ hiện ra trong tâm, rồi lại nhanh chóng hóa thành trống rỗng. Thần tới ý tới, ý tới kiếm tới. Kiếm chiêu từng thức triển lộ, toàn bộ không định hình, thu phát từ tâm. Giờ phút này Bạch Liệt Dư tay cầm Nguyệt Phách dương kiếm múa kiếm, tất cả thương đau tích lại đã sớm rời xa, chỉ còn lại một mảnh tâm tình trong sáng vô ba.

Đem sở học chiêu thức dừng lại, Bạch Liệt Dư thu kiếm, liền nghe được một bên tiếng vỗ tay vang lên. Chỉ thấy Niếp Dương thần tình lại là hưng phấn, cười nói: “Sư đệ căn cơ vô cùng tốt, đối kiếm linh ngộ cũng rất sâu! Kiếm chiêu này, là cha người dạy sao?”

“Dạ”

Bạch Liệt Dư vừa lên tiếng, trước mắt lại đột nhiên tối sầm, lập tức đã là một trận hoa mắt. Hiểu được cơ thể chính mình không chịu nổi từng đó động tác, đang muốn tạm thời nghỉ ngơi một chút, sao biết Niếp Dương đã là mở miệng bắn hàng loạt pháo:

“Bạch Nghị Kiệt không hổ danh là Bạch Nghị Kiệt, Ta Hoàng Tuyền kiếm mà có gặp gỡ hấn, chỉ sợ chiếm không được nhiều tiện nghi. Đúng rồi, tiểu sư đệ, người là ở đâu có kiếm này? Làm sao lấy được? Kiếm tốt như vậy ta cũng thật muốn thấy một phen.....”

“Tiểu Dương.”

Gặp sư đệ hưng phấn nổi lên liền quần quýt đồ nhi hỏi hoài không dứt, Niếp Đàm cuối cùng đành phải quát lên một tiếng ngăn lại hấn, cũng tiến lên ôn nhu ôm lấy Bạch Liệt Dư.

“Đến, đem viên thuốc này uống vào.....Đó là tính tình của sư thúc người, thân mình người nếu không chịu nổi, lần tới trực tiếp cự tuyệt cùng hấn không quan hệ, chớ để mệt chính mình.”

“Đồ nhi đã hiểu.”

Bạch Liệt Dư nghe lời cùng nước nuốt vào viên thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn thở hổn hển mấy hơi. Tâm tư chuyên chú lúc trước lúc này đã muốn tan, nhìn chính mình chỉ múa mấy chiêu kiếm liền mệt thành cái dạng này, cảm thấy không khỏi dâng lên vài phần cảm khái.

Niếp Dương đại khái cũng là chú ý đến thân mình hấn không tốt, trên mặt vẻ áy náy lập tức hiện lên, thở dài: “Tiểu sư đệ, sư thúc nhất thời hồ đồ mệt người, người cũng, cũng đừng đối sư thúc sinh khí nha. Ai! Êm đẹp là một khối mỹ ngọc nhưng lại bị người ta làm hại như thế, ngày nào đó nếu là gặp được Thanh Long kia, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn hấn.”

“.....Về việc báo thù này Liệt Dư đã lập kế hoạch, thỉnh sư thúc vãn lần đừng nhúng tay.”

Vừa nghe sư thúc nhắc tới Thanh Long, Bạch Liệt Dư tâm tư lập tức trầm xuống. lúc trước cảm khái đã phao đến thật xa. Con người nhảy mất trở nên thâm sâu khó đoán, làm cho Niếp Dương xem mà cả kinh.

Mà, chợt chuyển thành cười khổ.

Cái gọi là tài hoa ngút trời, cùng lắm cũng chỉ là như thế này thôi.....”Tiểu sư đệ không cần lo lắng.....Tốt lắm, sư thúc thay các người đi mua ngựa thôi! Sắp tới là phải đi đường bộ rồi, chọn mấy con ngựa tốt một chút chính là chuyện rất trọng yếu. ta đi đây!”

Lời nói vừa dứt, Bạch Liệt Dư chỉ cảm thấy một trận gió thoảng qua, ngay sau đó người trước mắt đã không thấy bóng dáng, kinh công này cũng thật là quá cao minh đi. Lại nhớ tới lời nói sư thúc phải đi mua ngựa, mâu quang dẫn theo điểm hoang mang ngưng hướng sư phụ, được đến hân là ôn hòa cười.

“Vị sư lúc trước gọi hân đến cùng đi, cũng là vì muốn hân chỉ người điểm kiếm thuật với lại mua và chăm sóc ngựa trên đường đi. Người sống lâu ở GiangNam, nên cũng biết cỡi ngựa chút ít đi. Tốt lắm, nhĩ hảo nghỉ ngơi thêm một lát đi! Trước hết ngủ một chút, sau lại thức dậy dùng bữa.”

“Dạ”

Hiểu được sư phụ đối thân mình lo lắng, Bạch Liệt Dư gật đầu ứng qua, lập tức ly khai sư phụ mà lên giường nghỉ tạm. Xem hân hành động không có cố ý bảo trì khoảng cách nhiều như trước, ngay cả khi biết đứa nhỏ này chỉ muốn chu toàn tâm nguyện của hân, trong lòng Niếp Đàm vẫn không nhin được mà vui vẻ.

Ấm áp dương xuân tà tà chiếu đến. Nhìn bộ dáng hài đồng đang ngủ trên tháp hồi lâu, Niếp Đàm mới đứng dậy xuất môn an bài công việc dùng bữa.

* Thủ nhi đại chi

Truyện thành ngữ: “Thủ nhi đại chi”. Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ”.

Hạng Vũ còn gọi là Hạng Tịch, là một vị lãnh tụ nông dân khởi nghĩa nổi tiếng trong những năm cuối triều nhà Tần. Hồi còn nhỏ không thích học hành và cũng không thích luyện tập võ nghệ, nên thường bị ông chú là hạng lương trách mắng, nhưng điều hết sức bất ngờ là Hạng Vũ trả lời rằng: “Học hành thì chỉ cần biết viết tên mình là đủ rồi, còn luyện võ thì bất quá cũng chỉ chống lại được một hai kẻ thù, chẳng bỏ chút nào. Băn khoăn mà cháu muốn học là có thể chống đỡ với hàng vạn kẻ thù.” Hạng Lương thấy Hạng Vũ có chí lớn như vậy mới khuyên cháu theo học binh pháp. Hạng Vũ nhận lời, nhưng chỉ học một thời gian thì bỏ không học nữa.

Về sau, Hạng Lương phạm tội giết người, để tránh bị quan phủ bắt liền dắt theo Hạng Vũ chạy trốn sang Hội Khố. Năm 210 công nguyên, Tần Thủy Hoàng đến tuần du ở Hội Khố, xa giá rầm rộ kéo dài đến mười dặm, khí thế oai nghiêm hùng dũng. Bấy giờ, hai chú cháu Hạng Lương cũng đến xem náo nhiệt. Hạng Vũ trong khi xem nghi trượng xa giá phô trương thanh thế của Tần Thủy Hoàng, liền ngang nhiên chỉ vào đoàn người ngựa của Tần Thủy Hoàng nói với Hạng Lương rằng: “Chú cũng có thể thay thế địa vị của ông ta.” Hạng Lương nghe vậy cuống cuống vội lấy tay bịt miệng Hạng Vũ, không để anh ta nói thêm nữa mà chuốc vạ vào thân.

Nhưng Hạng Vũ quả thật không phải là hạng người tầm thường. Một năm sau, Hạng Vũ và Hạng Lương cùng khởi binh ở Nhô Địa. Sau khi Hạng Lương chết trận, Hạng Vũ thống lĩnh quân đội nước Sở, ngang dọc chinh chiến và trở thành Tây Sở bá Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Thủ nhi đại chi” để chỉ người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

4. Nhập Môn - Chương 4

Tới Trường Bạch sơn tiết trời cũng đã là đầu hạ, thời tiết ước chừng cùng mùa thu GiangNamtương đương, Bạch Liệt Dư coi như cũng không khó thích ứng. Chính là đợi khi thời tiết nhập thu chỉ sợ sẽ chuyển lạnh, lấy thân mình hân trước mắt, nghĩ muốn vượt qua cũng không phải chuyện dễ dàng.

Một đoạn từ Hoài Âm đến Trường Bạch, cuối cùng quyết định đi bằng xe ngựa, Niếp Đàm vì lo lắng cho thân mình tiểu đồ nhi, dọc trên đường đi ăn ngủ đều phải đứng buổi, khải buổi tối nhất định phải nghỉ ngơi đúng hạn. Ban ngày thì di chuyển, Niếp Dương lo lái xe, Niếp Đàm ngay trong thùng xe cùng hân bàn luận

về y lý cùng được lý, mà trước khi đi ngủ một canh giờ, Niếp Dương lại truyền thụ cho hắn kiếm quyết cùng kiếm pháp.

Bạch Liệt Dư thân mình mặc dù không bằng so với dĩ vãng, nhưng đối các động tác hay trí nhớ đều là bất phạm. Vốn võ trời sinh năng lực lĩnh ngộ cũng đã rất cao, Niếp Dương chỉ cần đem kiếm quyết cùng kiếm pháp dạy cho hắn một lần, hắn ngay lập tức học đến bảy thành chỗ thâm thúy, cũng không tốn thời gian liền có thể mau chóng lãnh ngộ. Ngoài ra, những lúc rảnh rỗi, hắn cũng đem mấy bài quyền khi mới tập võ thực hiện mỗi ngày mấy lần hoặc tiếp thu thêm chút kiến thức cơ bản từ xung quanh. Trải qua hai ba tháng, thân mình so với dĩ vãng tuy không bằng, nhưng so với lúc mới ly khai sơn trang cũng đã tốt hơn một chút.

Niếp Dương hộ tống hai người đến Trường Bạch mấy ngày sau liền lẳng lặng rời đi. Mấy tháng nay ở chung với nhau Bạch Liệt Dư cũng đã sớm rõ tính tình sư thúc, cũng không có chút kinh ngạc. Niếp Dương trước khi chia tay có để lại một quyển kiếm phổ tặng hắn, đủ để hắn tinh tế nghiên cứu cùng con đường sử dụng kiếm sẽ tiến xa hơn.

Mấy ngày tiếp theo, Niếp Đàm trước hết dẫn hắn giới thiệu hoàn cảnh xung quanh cho quen thuộc. Trường Bạch sơn vốn là chỗ xa xôi, trừ lân cận có vài hộ thôn xóm hành nghề săn bắn ra thì hầu như không có dấu người. Với lại xung quanh tiểu cốc nơi Niếp Đàm sở cư còn có trận đồ, có thể nói đây là nơi hoàn toàn độc lập, chân chính là một chỗ ẩn cư.

Nhìn trước mắt rậm rì rừng cây cùng róc rách nước chảy, Bạch Liệt Dư cười hài xăn ống quần lên đem hai chân tắm nhập vào trong nước. Nước suối trong rừng thập phần lạnh冽, khiến kẻ khác có thể dễ dàng tỉnh hạ tâm tư.

Ý vào nơi đây một phần trầm tĩnh, hắn khép lại mi mắt, thử làm cho nội tâm của mình có thể chuyên chú, loại bỏ đi các suy nghĩ dư thừa mà chuyên tâm nghiên cứu võ học.

Sau khi dần xếp hảo hết thấy, thì cũng trải qua một thời gian, Niếp Đàm đem bản sách cổ có đề cập phương pháp khôi phục kinh mạch giao cho hắn. Sách cổ tiêu đề đã có tổn hại, chỉ có thể mở hồ xem xét mấy bút họa không được đầy đủ trọn vẹn. Nội dung của cuốn sách này được phân ra bảy chương, cũng có mấy hình vẽ minh họa. Tất cả đều nói về phương pháp tu luyện của một bộ võ công kỳ dị, các quy tắc chung để có thể chữa trị lại kinh mạch. Nhưng lại đặc biệt không viết ra phương pháp chữa thương.

Bạch Liệt Dư cẩn thận xem lại một lần nữa, cuối cùng cũng có thứ đặc biệt làm cho hắn chú ý, chính là chương thứ bảy có số lượng từ ít nhất trong bản sách cổ này

Chương thứ bảy thập phần không rõ, toàn bộ chương trừ bỏ một bức họa hình cơ thể người có bốn mũi tên khác màu ra, cũng không có bất cứ đề cập nào về phương pháp tu luyện, thuyết minh cho tất cả chỉ có một chữ “Khí”.

Cái gọi là khí người, bản vi cổ thánh tiên hiền để mà tỏ vẻ thiên địa chi để ý đích từ ngữ dưỡng khí, bản vi tu thân dưỡng chí đích nội thánh phương pháp. Vạn vật đều có này khí, mà trong đó lớn nhất người tắc chớ quá vu nhét đầy trong thiên địa đích tự nhiên khí, cái gọi là “Cuộn cuộn hồ chính khí”. Đạo gia có câu, cơ thể chính là một loại dụng cụ, nếu có thể khai thông thân mình cùng tự nhiên tương thông, liền có thể lấy mình thân chịu mà chứa đựng khí của tự nhiên, đó chính là thuận theo thiên lý, tự nhiên có thể hiểu được, có thể dưỡng sinh Cho đến khi cùng thiên địa đồng thọ.

Y theo lời nói của bản sách cổ này, nếu nghĩ muốn khôi phục lại kinh mạch, thế tất nhiên phải nhờ đến khí của thiên địa

Nhân thể kinh mạch khả chia làm mười hai điểm cùng kỳ kinh bát mạch. Ngũ tạng bình thường tập võ luyện tập nội công, đó là lấy pháp luyện khí sử dụng hành trình đi vu kỳ kinh bát mạch nếu có thể dẫn thông kỳ kinh bát mạch, nhất là nhâm đốc hai người, liền có thể ở bên trong công thượng rất có tiến cảnh. Trong trường hợp đó này bản tu luyện phương pháp chủ yếu là tồn dưỡng mỗi ngày giờ dẫn chỉ “Dạ khí”, cũng dẫn nghĩ đến nhân thân khí. Này pháp ký bị động chi, cùng tùy thời tùy chỗ có thể hấp thu thiên địa khí đích tình huống so sánh với, tất nhiên là bé nhỏ không đáng kể.

Mà dục siêu thoát này hạn chịu tải tự nhiên khí, tắc nhu từ huyết khí vận hành đích mười hai đứng dẫn bắt tay vào làm. Chỉ cần có thể dẫn thủ tự nhiên khí, khiến cho khí xuôi dòng đạo nhập làm tổn thương kinh

mạch, đương có thể nhất nhất chữa trị như thường.

Nhưng chính bản sách cổ đích trình tự cũng trước từ tồn dưỡng đem khí bắt đầu, tăng tăng đẩy mạnh, cuối cùng mới đến khai thông trong cơ thể cùng tự nhiên khí tương thông. Đây cảnh giới xưng là "Tối nhân", chính là này nội công tu tập đích cảnh giới cao nhất.

Này cùng với tình huống của Bạch Liệt Dư không hợp.

Kỳ kinh bát mạch của hắn đã sớm bị đứt, như thế nào có thể nào tiếp thu được khí trong tự nhiên? Nếu thực sự lấy phương pháp này chữa trị kinh mạch liền nhu trái lại luyện, trước khai thông trong cơ thể bí quyết cốt nhục tự nhiên khí mới được.

Trừ phi hắn hiểu thấu đáo nên làm như thế nào, nếu không đời này chỉ sợ không thể học võ.

Tưởng tượng đến vậy, trong lòng liền một trận hỗn lộn. Mấy ngày nay hắn đã lật đi lật lại chương bảy không biết bao nhiêu lần, ngay cả họa đồ kia cũng đã chặt chẽ khắc vào trong óc. Khả đáy lòng hắn cứ luôn nhất nhất niệm nếu không làm được thì không thể báo thù, càng lúc càng sâu, càng lúc lại càng không tương xứng.

Nói tới người, nãi không có gì ngoài mọi người lâm vào nói, tâm ngưng lại cùng thiên địa hợp nhất.

Hắn càng cố bức chính mình không cần nghĩ nhiều, tâm tư lại càng lúc càng loạn. Khổ tư hắn hay nghi hoặc đều không thể bài trừ như vậy mà cho ra kết quả lung tung. Hắn thử bình tĩnh suy tư nghiên cứu lại phương pháp này, cả người lại không kiềm được nôn nóng, thậm chí ảnh hưởng đến ý muốn học tập y lý của hắn. Nhưng hắn vẫn không thể buông tha cho. Hắn không thể không nghĩ muốn, lại nghĩ không ra kết quả. Có lẽ là tuyệt vọng không thể khôi phục nội công tạo thành hết thấy, nhưng hắn lại là vô kế khả thi.

Cuối cùng hắn đành phải lựa chọn để cho chính mình tạm thời nghỉ ngơi.

Cho nên Bạch Liệt Dư báo cáo sư phụ, một mình một người chạy tới bên dòng suối nhỏ này giải sầu.

Buổi tối đó cách nay đã là mấy tháng, vàng nhạt tố trường nhiễm huyết trong trí nhớ hắn chưa từng phai màu. Hắn phảng phất còn có thể cảm giác được máu tươi ấm áp của mẫu thân, còn có thể cảm giác được hàn khí lạnh như băng từ trường kiếm. Lời nói của Thanh Long một lần lại một lần trong đầu vang lên. Hận ý lần lượt bị kích khởi, còn có đầy ngập không cam lòng.

Đúng vậy, cho dù hắn chưa bao giờ nói ra miệng, nhưng đối với chính mình từ một hải tử được nhiều kỳ vọng lại trở thành một phế nhân không thể tập võ, hắn vẫn là không cam trong lòng. Tình tự như vậy chuyển hóa làm cho lòng hắn trở nên giao tạp đầy hận ý. Hắn luôn nhớ mong báo thù, lúc nào cũng khắc kế hoạch báo thù lên rèn luyện của chính mình. Tâm tư của hắn không hề đơn thuần, lại như thế nào có thể buông tha cho mọi người mà đạt tới cảnh giới "Vô tâm"?

Đột nhiên, thân ảnh của mẫu thân, hiện lên.

Liệt nhi.....

Sau này khi nào trời đổ tuyết lần nữa, này nên hỏi lão thiên gia mới phải.....Bằng không, chính là phải mau mau dưỡng hảo thân mình, luyện hảo võ công, về sau cùng cha người giống nhau bước chân ra giang hồ thăm thú. Nếu là có cơ hội nhìn thấy tuyết vạn năm, nên nhớ rõ phải quay về cùng nương thuật lại.

Người nếu thích hương khí này, về sau nương liền cho người mang đến trong phòng người đốt.

Hương khí thanh lịch không biết từ khi nào đã quên mất. Hắn kinh giác phát hiện chính mình nhớ kỹ cuối cùng chỉ cso mùi máu tươi. Bối rối phút chốc nổi lên trong tâm tư, hắn nghĩ muốn quên đi mùi máu tươi trong trí nhớ, lại muốn nhớ đến hương khí thanh lịch trên người mẫu thân.

Sau đó hắn hội nhớ tuyết. Vọng cảnh các giữa trời đầy tuyết, tuyết ngập cả thiên địa.

Sa trường tung bay, bông tuyết rơi rụng. Mẫu thân ôn nhu đưa hắn ôm vào trong ngực, hương khí thanh lịch tràn ngập trong mũi. Lúc ấy hắn đã minh bạch chính mình chỉ sợ khó có thể vượt qua cửa ải khó khăn kia mà thập phần khổ sở, khả hắn nghĩ đến trước mắt, đúng là thập phần hạnh phúc khi nhớ lại.

Trong nháy mắt hần quên đi rất nhiều ưu thương đau khổ. Dung nhan mẫu thân liền hiện lên, quen thuộc mà không thể vẩn hồi hết thấy cũng theo đó hiện lên. Hần quyền luyện suy nghĩ dư thừa chỉ mong theo trí nhớ mà quay về chỗ cũ một ít.

Tâm thần cho nên dần dần quy về một chỗ.

Ban đầu không hề thất chặt. Hần phảng phát nhớ về bên người mẫu thân. Phảng phát một lần nữa đặt mình trong Vọng Cảnh các, thậm chí sớm hơn lúc kia một chút, cái thời điểm mà ngay cả hần cũng không cần lo lắng hay ưu phiền.

Tất cả suy nghĩ tất cả nhớ lại, đều dần dần đậm đi.

Dưới chân nước chảy róc rách. Không biết từ khi nào, thân mình ban đầu ngồi xuống giờ đã đứng dậy, đôi mắt vẫn như trước nhắm nghiền. Trước mắt bốn bên không một tiếng người, nhưng tiếng kêu côn trùng hay tiếng nước thấm nhiên lại không dứt bên tai. Giữa hè nắng gắt trải qua mấy tầng tán lá màu lục lại hóa thành râm mát, ở trong núi vắng vẻ cô tịch lại lộ ra mấy mặt ẩm áp.

Nôn nóng cùng hận ý ban đầu tại đây trải qua một mảng thân nhiên dần dần tịnh lại.

Trong rừng có mấy phần gió mát, thông dong thanh thản mà thả lỏng tinh thần. Hần cảm nhận được cơn gió, cảm thụ được nước chảy, nỗi lòng dần thu về. Không có vô ý dụng lực, hần để thân thể thả lỏng lắng đọng. Đôi mắt nhắm lại ngăn cách hần loạn mục sắc thái xung quanh, bên tay nghe đủ loại tiếng vang cũng dần trở nên xa cách đặt ngoài tâm trí. Hần cảm nhận được chính mình nghe thấy thanh âm, thần trí cũng không phải chịu ảnh hưởng. Ngay cả xúc giác hần cũng dần dần bị ngăn cách.

Gió vẫn như cũ nhẹ nhàng thổi, nước vẫn như cũ róc rách chảy. Tiếng chim hót vẫn như cũ, tiếng côn trùng vẫn như cũ. Nhưng tất cả hết thấy đều đã bị tinh thần ngăn cách ở ngoài vô tình hay cố ý: Tinh thần hần đã muốn lên tới giai đoạn lắng việt thân thể.

Bất tri bất giác, tinh thần hần đã thoát khỏi sự trói buộc của thân thể, sớm tới cảnh giới “Tâm ngưng hình thích, thiên nhân hợp nhất”.

Kỳ thật, phương pháp đẩy mạnh tu luyện nội công đó, nói cho cùng cũng chỉ là phương pháp tu luyện của tinh thần. Bạch Liệt Dư đi hết một quá trình lại quay về vị trí ban đầu, chính hần cũng chỉ có tinh thần từ cao xuống thấp, quá đề cao các trình tự mà thôi. Tâm tư hần dù có phức tạp, bất quá cũng chỉ là một cái hài đồng chín tuổi. Kỳ thật người cách bụng mẹ càng gần, thì càng dễ tiếp cận đến cảnh giới thiên nhân chi cảnh. Chính là, hài đồng dù sao cũng chỉ là hài đồng, không có năng lực lãnh ngộ cao đến mức có thể hiểu được điều này. Nhưng hài đồng tâm tư mặc dù đơn thuần, cũng sẽ dễ dàng đối với ngoại giới sự vật sinh ra hiểu kì đó cũng chỉ là điều đương nhiên. Nhưng Bạch Liệt Dư vốn có ngộ tính cực cao, lại từng trải qua biến, tất cả tâm tư phức tạp đều là có nguyên nhân không do ngoại vật, một khi gặp được cơ duyên, liền có thể thoát khỏi mà tiến nhập thiên nhân chi cảnh. Khả kỳ kinh bát mạch của hần đứt đoạn, không thể ảnh hưởng, nên làm cho mười hai điểm trong cơ thể có thể cùng thiên địa tương thông.

Nào đó khí lạnh tự lòng bàn chân thông thuận chảy vào cơ thể, dọc theo họa đồ hình người đã sớm khắc nhập vào trong óc mà chạy thập nhị điểm. Hàn khí nhẹ nhàng nhập thân, tinh thần siêu thoát có cảm giác thân mình kia sớm đã trở thành công cụ, không ngừng tiếp nhận khí từ Trường Bạch Sơn này, nay cuộn cuộn thiên địa chi khí.

Không biết qua bao lâu, hàn khí dĩ nhiên doanh mãn thập nhị điểm, lại như trước cuộn cuộn không dứt mà chảy vào. Doanh mãn hàn khí bắt đầu ở quanh thân tìm kiếm chỗ phát tiết, mà từng giọt từng giọt, đi vào kỳ kinh bát mạch đã bị đứt khúc.

Không có mấy may đau đớn, chỉ có một loại thẩm lạnh tận xương tủy cảm thụ. Hàn khí càng ngày càng xâm nhập, một chút một chút đã chuyển đến kỳ kinh bát mạch của hần.....Hần cảm thấy cả thân mình như tằm trong tuyết, cũng không có cảm giác đông lạnh khó chịu, ngược lại là thập phần thư thái. Rõ ràng đang đứng, nhưng hần lại có cảm giác cả người trôi nổi lơ lửng, không cso gì dựa vào, lại có cái gì đó an tâm bao lấy toàn thân.....

Bất tri bất giác, kia lắng việt thân thể cùng tinh thần, cũng tùy theo đó mà chậm rãi đậm đi * * *

Đột nhiên bừng tỉnh, là đã ở một lúc lâu sau.

Bạch Liệt Dư đột nhiên mở mắt, cảnh vật mặc dù vẫn có thể thấy được, xung quanh cũng đã là một mảnh tối đen, hiển nhiên là đã vào đêm. Bản thân vẫn duy trì tình huống như trước đứng thẳng tắp giữa dòng suối, hết thấy lúc trước giống như hư ảo trong mơ. Nhìn sắc trời như thế thâm kêu không tốt, chạy nhanh lên bờ mang lại hài, canh hướng y lư của sư phụ chạy đi.

Ý niệm chạy nhanh trở về, phút chốc nhớ lại phương pháp năm đó sở tập khinh công mà vận dụng kinh mạch. Hắn nhất thời không nghĩ nhiều, ai ngờ thân mình thế nhưng nháy mắt đã tiến tới trước mấy trượng. Hắn cuống quýt dừng bước, tĩnh hạ tâm nén xuống nội lực, lúc này mới chú ý tới một cỗ khí lạnh thực khí chính như đồ thị ở chương bảy chảy khắp toàn thân.

Cổ chân khí kia so với lúc hắn kinh mạch chưa đứt đoạn tốt hơn một chút, Kỳ kinh bát mạch đã thông, thả khí tùy ý. Biết chính mình ngoài ý muốn có cơ duyên hấp thu khí tự nhiên của thiên địa đến nỗi khôi phục nội công, Bạch Liệt Dư lập tức mừng rỡ, vận khởi khinh công nhắm thẳng được cư của sư phụ mà tiến vào

Có được một thân nội công cảm giác đúng là thoải mái như vậy.

Cảm thụ được cơ thể có cảm giác thư thái thoải mái, cùng với từng trận gió đêm trên đường thổi qua hai bên gò má. Phía trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Liệt Dư nhìn không được mà lộ ra mấy phần thần sắc vui mừng khó có được. Thay đổi không còn như cũ, hắn phát giác chính mình nội tâm bình tĩnh hơn so với dĩ vãng, tựa hồ một phen biến hóa lần này cũng làm tinh thần hắn được rèn luyện hơn trước.

Không quá lâu, được lư đã ánh vào mi mắt. Bạch Liệt Dư hoàn bước chân đẩy cửa nhập ốc, chỉ thấy lão giả đang ngồi trong phòng ôn nhu nhìn hắn cười nói: “Chúc mừng người! Liệt nhi.”

Lấy công lực thâm hậu của Niếp Đàm, tự nhiên đã sớm chú ý tới bước chân đồ nhi so với lúc trước đã nhẹ nhàng hơn nhiều. Đứa nhỏ trước mắt coi như đã khôi phục sinh khí, một đôi con ngươi ẩn chứa ánh sao, hiển nhiên chẳng những chữa trị được kinh mạch, tu vi cũng đã có tiến bộ đạt được chút thành tựu.

Bạch Liệt Dư thần sắc dừng dừng, mâu trung lại nhìn ra vài phần thần sắc vui mừng. Hắn một cái tiến lên quì gối bên người sư phụ:

“Nếu không có sư phụ chỉ dạy, đồ nhi như thế nào có đạt được tiến bộ như thế?”

“Vi sư có thể giúp ít nhiều bản thân sao lại không biết? Đến, để cho sư phụ nhìn xem thành tích của người đi.”

“Dạ.”

Bạch Liệt Dư một tiếng ứng qua, liền đưa cánh tay nhỏ nhắn cho sư phụ truyền vào chân khí điều tra kinh mạch cùng chân khí hắn như thế nào.”

Niếp Đàm truyền chân khí vào, lại cùng một cỗ thực khí bằng hàn chạm trán nhau, quanh thân không khỏi đánh cái rung mình, vội thu hồi chân khí. Đưa tay dò xét tế cảnh của Bạch Liệt Dư, chỉ thấy bàn tay một mảnh vi hàn. Hai hàng lông mày cho nên nhíu lại, nói: “Chân khí của người thuộc tính hàn, bây giờ cảm thấy như thế nào?”

“Nội công của đồ nhi trước kia đều không phải là luyện như vậy.....Nhưng, thể hàn?”

Bạch Liệt Dư nghe vậy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới sư phụ lại dùng tới từ này. Thực khí của hắn mặc dù hàn, ở hắn mà nói cũng như kẻ khác thư thái hay là mát một chút thôi, như thế nào lại cảm thấy lạnh? Nhưng sư phụ cũng không có lý do để làm mấy việc như lừa hắn như vậy?

Tâm tư khẽ chuyển, chỉ nghe Niếp Đàm lại nói: ‘Chính là chân khí của người mặc dù hàn, lại thập phần tinh thuần mà không hề thiên tà. Nhưng làm sao có thể có chân khí tinh khiết mà lại mang thể hàn như vậy?’

“Đồ nhi cũng không rõ ràng, ban đầu đồ nhi chỉ muốn lắng đọng tâm tư lại, nhưng lại ngoài ý muốn mà được cơ duyên phục hồi kinh mạch, cho đến khi đồ nhi phát hiện cũng đã là một ngày, sắc trời cũng đã đen, chân khí đã tồn, quanh thân cũng cảm thấy một mảng thư thái dễ chịu, mà không như lời sư phụ nói là lạnh.”

Đơn giản nói qua quá trình luyện khí của chính mình, cũng đem trung gian tình huống đề cập tới. Cảm thấy chuyện này một phen trải qua thật là thần diệu, đến tột cùng là như thế nào chính bản thân hắn cũng

không rõ, có lẽ để ngày sau khi trưởng thành, có thể hiểu được chuyện này, để tu vi tăng tiến mà đem theo ích lợi.

Niếp Đàm cũng biết rõ ràng một đứa nhỏ toàn diện như vậy biết việc huyền vi chỉ sợ rất khó, cũng cố gắng mà nghe theo như vậy. Lúc này mới nhớ tới tiểu đồ nhi đã ở bên ngoài cả một ngày, sợ là từ khi dùng bữa sáng đến giờ cũng chưa ăn thêm cái gì đi, lập tức vỗ vỗ lưng hắn nói: “Tốt lắm, người buổi trưa chắc không có ăn gì đi? Trước hết người phải dùng bữa tối. Người nội công đã hồi phục, sau này cứ từ từ cố gắng là được. Trước mắt vì sư muốn dạy người, không phải chỉ có y được mà thôi..”

“Đồ nhi hiểu được.”

Y như bình thường đối đáp, nhưng trước mắt Bạch Liệt Dư trong lòng cũng không khỏi nóng lên.

Nội công đã hồi phục, ngày hắn tự tay báo thù Thanh Long đã không bao giờ.....là giấc mộng không thể hoàn thành, càng có thể tiếp nhận sở học cả đời của một cao thủ như Niếp Đàm, đúng là từ bác mà phục, hết sự lại thông.

Chính là cảm thấy trong lòng vui mừng, mi mắt nhắm lại vẫn thật là yên lặng, tùy sư phụ nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn tiến vào nhà ăn dùng bữa tối.

Dùng qua Bữa tối, Niếp Đàm dẫn hắn sớm trở về phòng nghỉ ngơi, Bạch Liệt Dư biết sư phụ lo lắng cho thân mình, nhưng hắn hiện tại nửa phần cảm giác mệt nhọc cũng không có, càng đừng nói là buồn ngủ, vậy nên lấy bản sách cổ kia ra tiếp tục đọc lại một lần nữa.

Sáu chương trước như trước đối hắn không có tác dụng, nhưng chương thứ bảy lại rất cần thiết. Lúc này mới nhớ nội công mình đã khôi phục, toàn bộ chân khí tự nhiên lưu chuyển, lại không biết có chỗ nào mình không rõ ràng. Đang muốn tĩnh tọa tu luyện, ánh mắt cũng không kiềm được mà nhìn thoáng qua Nguyệt Phách trên giường.

Tay nhỏ bé nắm lấy chôi kiếm. Ngay cả lúc trước tổng cảm thấy có hơi nặng một chút giờ phút này lại trở nên nhẹ nhàng thập phần thuận tay. Bạch Liệt Dư cảm thấy vui vẻ, lập tức lấy kiếm ra khỏi phòng hướng khoảng đất trống ngoài phòng luyện kiếm.

Lúc này đã là vào tháng bảy, mặt trăng giữa tháng chiếu rọi, trải đầy ánh ngân bạch. Bạch Liệt Dư ngửa đầu nhìn trăng, nào đó cảm xúc từ đáy lòng dâng lên, lại không rõ đó là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy như nhìn trăng mà khó chịu, khả bề ngoài vẫn là như không. Bất quá nghĩ nhiều vô ích. Mâu quang nháy mắt liêm khởi, tay phải đã là rút kiếm.

Từ khi hắn có kiếm đến nay, đây vẫn là lần thứ nhất truyền chân khí vào kiếm. Sở học ngày trước trong đầu vẫn như cũ nhớ rõ cùng với kiếm pháp mà sư thúc chỉ dạy lúc trước, tâm tư thay đổi thật nhanh, thân đã động, kiếm cũng động. Hàn khí theo tới mà quán nhập trường kiếm, Nguyệt Phách dĩ nhiên ẩn hiện từng tia mũi nhọn, lại không biết là do ánh trăng mà sáng lên hay là tự thân kiếm phát sáng?

Chính là cái này không cần truy cứu, Tập võ hay luyện võ tối coi trọng là tâm linh, trước mắt trong lòng có võ, kiếm thức liền từng chiêu từng chiêu xuất hiện đến.

Kiểm chiêu khi thương thế chưa lành cùng với kiếm chiêu lúc này kì thực là không thể so sánh nổi. Lúc này chân khí của hắn nhưng lại ngoài ý muốn tùy thân từng chiêu thức vũ động mà phát chứ không hề có ý thức giục, Bạch Liệt Dư lập tức thu lại tâm tư, toàn tâm chuyên chú lên thân kiếm.

Nguyệt Phách như là có linh tính, hoàn toàn phối hợp với tâm tư của hắn mà vũ động. Bạch Liệt Dư đã nhiều ngày tích lũy linh ngộ lúc này vẫn là lần đầu ra hết sức, nên vận vũ càng hăng say vui sướng, thân thanh khí sáng.

Hắn một lần lại một lần múa kiếm, mà càng múa lại càng ngộ ra kiếm chiêu. Tuy nói nội công đối với việc tập kiếm thuật vẫn chưa có ảnh hưởng, nhưng như thế nào có thể chân chính đem hết kiếm chiêu kiếm ý xuất hết ra, lại chung quy nhờ có chân khí tương trợ. Hắn mỗi lần xuất một chiêu, so với chính mình lúc trước lại càng thêm hiểu được vài phần, nhưng cũng gặp thêm nhiều khó khăn. Bất quá những khó khăn này cũng chưa đến mức trở ngại hắn tiến, ngược lại còn cho hắn một cái cơ duyên giúp hắn đột phá.

Hảo sau một lúc lâu Bạch Liệt Dư mới thu kiếm. Đang nghĩ muốn vào nhà nghỉ tạm, trong lòng lại đột nhiên nhảy dựng. Lúc trước cái loại tình tự không hiểu này đã từng tăng vọt. Hắn ngừng lại cước bộ lẳng lặng đứng lại, mà ở lúc cảm giác được cái gì cũng là lúc chấn động toàn thân.

Ánh mắt hắn dời về cánh rừng phía sau ốc, chỉ thấy trong lụa thưa ánh trăng đứng đó một đạo thân ảnh quen thuộc, lập tức trong lòng một trận cảm xúc nổi lên, vận khởi công phu khinh công, thẳng hướng thân ảnh kia chạy vội đến.

Nhỏ nhỏ thân mình, liền như vậy thẳng tắp nhào vào trong lòng ngực người tới.

Bạch Liệt Dư dù có sớm trưởng thành như thế nào, thì bất quá cũng chỉ là cái hài tử. Trước đó, hắn chưa bao giờ rời nhà xa như thế này, nói không nhớ nhà là tuyệt đối gạt người. Chính là hắn đã từng tưởng niệm muốn về nhà thế nào, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới phụ thân cứ như vậy liền xuất hiện trước mặt hắn.

Về mặt phụ thân vẫn như trước có đôi phần ủ dột. Mẫu thân chết đi, làm cho phụ thân vĩnh viễn không thể quay về như dĩ vãng.

Kỳ thật Bạch Nghị Kiệt đến đây vốn chỉ tính toán đứng ở một bên yên lặng nhìn thấy hắn liền hảo, ẩn thân cố che dấu hơi thở, ngay cả Niếp Đàm cũng không dám kinh động. Hắn ở trong rừng quan sát, thấy thứ tử chẳng những thuận lợi khôi phục lại nội công, mà mấy thức kiếm khi múa so với lúc trước còn có phần tinh tiến, không khỏi cảm thấy trấn an. Chính là không nghĩ đến thứ tử thể nhưng có thể phát hiện chính mình tồn tại. Hắn cùng lúc cũng giật mình, cùng lúc lại đau lòng cho thứ tử, lập tức không hề che dấu mà găt gao ôm thứ tử vào trong lòng mình.

Này một khi ôm mới phát hiện: Thân mình Liệt nhi không còn giống như trước, ẩn lộ ra một cổ cảm giác lạnh lạnh. Hắn cũng giống Niếp Đàm truyền chân khí điều tra ra cổ thực khí tinh khiết làm cho người khác sợ hãi, lập tức lên tiếng hỏi lại nguyên nhân.

Bạch Nghị Kiệt có thể từ trong giới nhân sĩ vô danh mà nhảy lên làm một trong tứ đại thế lực trên giang hồ, tự nhiên phải có hiểu biết bất phàm. Lúc này gặp được thứ tử, hắn lược xuống trầm tư, sau một lúc lâu mới nói:

“Chân khí của người thuộc thể hàn, có lẽ cùng phương pháp tu luyện đó có quan hệ. Phụ thân lúc trước không để ý, nhưng hiện tại xem ra, nơi ẩn cư của sư phụ người thật ra có một khối phúc địa bảo địa chính là Trường Bạch sơn này vốn là nơi thiên địa tích hàn khí, nước lại mang tính âm, phương thức người tồn dưỡng khí cũng không phải phương thức thông thường mà là thiên chân khí thể hàn. May mắn người tuổi còn nhỏ, trước đây lại mất đi nội công, giờ lại dùng phương pháp này luyện tập. Người trước mất thực khí không giống với người thường, phải bài trừ thành kiến, thuận theo tự nhiên, không cần lấy các phương pháp khác thức giục. Nếu có chút rảnh rỗi, cũng hảo hảo tìm hiểu thân mình. Hiểu biết nội công của mình đến tốt cùng là như thế nào vận tác, thuận thể bảo tồn chân khí, để có thể điều hòa âm dương, để tu vi thêm tăng tiến, đã hiểu?”

“Con đã biết.” Bạch Liệt Dư nhẹ nhàng ứng qua, mâu quang cũng vừa chuyển, hỏi: “Phụ thân.....mọi người ở sơn trang có khỏe không? Hơn nữa Sỉ Dư, Hồ Dư bọn họ.....”

“Hết thấy đều như cũ. Người rời đi không lâu, cha cũng cho Tam đệ người lựa chọn binh khí. Hắn chịu ảnh hưởng của Quang Lỗi mà đối với việc chế tạo cơ quan cực kỳ nhiệt tình, tâm tư đã bình phục không ít. Hồ nhi thì để cho Đại ca người chiếu cố, hắn thập phần nhu thuận trí tuệ, về sau nhất định cũng có thể trở thành một người hữu dụng chỉ tiếc mẫu thân người vô duyên thấy.”

Tuy là nói rõ tình hình gần đây, nhưng nói xong lại nhịn không được mà nhớ đến vong thê. Hắn lời vừa nói ra, nỗi đau kịch liệt lại gợi lên, phụ tử hai người trong lúc đó lập tức hóa thành một mảnh yên lặng.

Bạch Liệt Dư tựa vào trong lòng ngực phụ thân, tuy biết rằng mới vừa rồi phụ thân chính là cảm khái chỉ ngữ, cảm thấy tự trách vẫn là nhịn không được mà dấy lên. Chính là, bây giờ có nói gì đi nữa, bất quá chỉ là tăng thêm thương cảm mà thôi.

Chừng qua hảo một trận, Bạch Nghị Kiệt mới lên tiếng thở dài.....”Thời gian cũng không còn sớm, người trở về ngủ đi! Liệt nhi thay phụ thân hướng tiên bối trấn an, nói phụ thân là do sốt ruột mới đến, lại sợ làm phiền lão nhân gia, không đến bái kiến được, mong rằng lão nhân gia thứ lỗi.”

Hắn biết cùng thứ tử một phen gặp gỡ sớm đã lộ hành tung, dặn thứ tử bẩm báo như vậy, cũng là để cho Niếp Đàm đã sớm tỉnh lại nghe thấy. Kì thật lấy thân phận hắn mà xuất hiện ở phương bắc cũng không thỏa đáng, bất quá võ công của hắn thiên hạ đều biết, thật muốn che dấu hành tung, trên đời thật cũng khó tìm ra người có thể phát hiện.

Bạch Liệt Dư nghe vậy liền gật đầu, cảm thấy lại khó tránh khỏi không tha, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng lên yên lặng nhìn xem khuôn mặt ủ dột mang vẻ ôn nhu hiền hòa của phụ thân hảo một trận, rốt cuộc cũng chịu thoát ly ôm ấp của phụ thân, quay về ốc đi ngủ.

Nhìn thứ tử thân ảnh đi vào trong phòng, mãi cho đến lúc nghe được tiếng hít thở vững vàng của hắn truyền đến, Bạch Nghị Kiệt rốt cuộc mới nâng chân nhẹ nhàng mà rời đi

Bầu trời giữa tháng vẫn như cũ cao lồng lộng, gió đêm mơn trớn lá rừng, mang đến một chút ồn ào thu ý. Những mưa gió đầu xuân hiện giờ đã hoàn toàn mất đi tung tích, khả hết thấy tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Năm này, Bạch Liệt Dư chín tuổi

5. Nhập Môn - Chương 5

Trường kiếm nghênh khoảng không, tiết lạc từng phiến tơ. Lưu quang dưới mũi kiếm khẽ chuyển, thiểm lạc một ánh sáng màu ngọc.

Trong lúc đó một mặt bóng trắng tung hoành khắp khoảng rừng xanh. Thân hình lưu chuyển, cũng không vì địa hình rừng núi mà gặp một tia trắc trở. Thiển dương thấp thoáng khuynh tiết, trường kiếm toàn vũ linh động, trong động có tĩnh, một loại tĩnh rất nhân định.

Thân ảnh khẽ chuyển, bàn tay trắng nõn nắm chặt chuôi kiếm. Trong rừng gió mát thoảng qua, thổi tay áo bay phát phới. Tốc độ dài quá ngực tuy gió tung bay, ở một thân thuần bạch lại tăng thêm hơi thở xuất trần.

Bốn năm thời gian trôi qua cực nhanh, hài đồng năm đó hiện giờ đã là cái thiếu niên mười ba tuổi. Chiều cao so với thân hình của một thiếu niên mười ba tuổi mà nói có thể thấy được thập phần thon dài. Ngay cả bạch y bao quanh, cũng không thể ẩn giấu được một thân thể tuyệt đẹp mà làm cho người ta liếc mắt nhìn đã không thể quên được

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo năm đó hiện giờ cũng đã tăng thêm loại khí chất lưu loát của nam tử, ở ngoài tuần mi cũng ẩn chứa thêm thanh nhã, chừng xưng tuyệt thế. Một đôi con ngươi trong sáng u triệt, phảng phất đủ để hiểu rõ hết thấy.

Quanh thân hắn lộ ra một loại hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, phía trên dung nhan vô song lại mang vẻ mặt đứng đưng trầm tĩnh, gây cho người một loại cảm giác thâm sâu khó dò.

Bạch Liệt Dư trả lại kiếm vào vỏ trước khi đề khí, thân hình chuyển động bay nhanh hướng chỗ ở mà đi

Trên đường tốc độ mặc dù mau, khả động tác lại như nước chảy mây trôi nhìn không ra mảy may dồn dập, mà là thập phần thông dong thanh thản. Nhiều năm sinh trưởng trong núi rừng, kinh công hắn đã sớm có thể thu phát tự nhiên, cơ hồ đã vượt qua cảnh giới có thể nhìn thấy trở ngại. Riêng một thân kinh công như thế, liền đủ cho hắn trở thành một thân cao thủ.

Ngoài ra, hắn cơ hồ mỗi ngày đều nghiên cứu bản sách cổ kia, một loại nội công tự nghĩ ra cũng đủ cho hắn không bị khinh thường..

Thực khí của hắn là nhờ điều hòa âm dương mà kéo dài, nhưng phương pháp luyện khí này lại dùng thiên địa linh khí của Trường Bạch sơn làm gốc, vậy nên thực khí của hắn thủy chung thiên hướng âm hàn. Lấy dương vi thể, lấy âm vi dụng, nội công như vậy có thể nói là thập phần hiếm thấy. Mà ở sau khi trải qua trường kỳ quan sát thích ứng, hắn phát giác chân khí của mình chẳng những có công năng chữa thương một cách kỳ diệu, kì độc làm cho người sợ hãi như thế nào hắn vẫn có thể dễ dàng hóa giải. Chính là cổ chân

khí này tuy có nhiều công hiệu, nhưng vì thiên tính âm hàn, nếu để hần vì người trị thương giải độc, chỉ sợ người khác khó có thể chịu được âm hàn như vậy.

Thời gian bốn năm, làm cho hần ở trên hai con đường y vô đều đạt được những tiến bộ nhảy vọt.

Trong bốn năm này, hần liền như vậy ở Trường Bạch sơn tận hưởng những ngày không cùng thể giao tranh. Lúc sau trừ bỏ y đạo có chút ít thành tựu ngẫu nhiên cũng cùng sư phụ xuống núi đến các thôn dân lân cận chẩn bệnh, ngoài ra cơ hồ hần không rời khỏi Trường Bạch sơn nửa bước. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa hần cùng thể gian tách rời.

Mỗi hai tháng hần đều thu được tin tức đến từ sơn trang bất luận là chuyện người nhà, chuyện trên giang hồ, hay là chuyện của Thanh Long. Hỗn loạn trên giang hồ chưa bao giờ dừng dù chỉ một khắc, mạng lưới tình báo của Kinh Vân sơn trang có thể nói là nắm giữ phần đông các nguyên nhân tận cùng của hỗn loạn.

Mà thứ Bạch Liệt Dư thu được trừ bỏ tin tức sự tình tiến triển từ đầu đến cuối, còn có cái nhìn cùng phân tích của Bạch Nghị Kiệt đối với chuyện đó đối với Bạch Liệt Dư mà nói đây mới là điều trọng yếu nhất. Hần cũng cố không giới hạn kiến thức, cùng lúc học tập nhiều thứ một lúc. Binh pháp trận thức thuật số thậm chí là phép cầm binh của đế vương hay đại soái cũng không từ, ngay cả Phật đạo điển tịch ít nhiều cũng có đọc lướt qua. Mà một thiên từ “Âm phù thất thuật” phụ thân tự tay viết cho, hần cũng lấy nó dựa vào mà tu dưỡng tâm tính.

Bất cứ lúc nào, cảm giác Bạch Liệt Dư mang đến cho người ta luôn là “Tĩnh.”

Một loại tâm trạng không gợn sóng, “Tĩnh” phẳng phất như không có gì có thể dao động điều này

cho dù huyết hải thâm cừu kia đã cải biến sinh mệnh hần, cũng đã vô pháp ảnh hưởng đến hần lúc này, trong sáng như gương, trong lòng không gì có thể làm nó biến chuyển.

Nhanh chóng nện bước.

Y lư của sư phụ đã ở phía trước không xa. Sáng sớm hôm nay Niếp Đàm xuống núi mua một ít đồ dùng thuận đường hỏi thăm thêm tin tức, đại khái phải có hai ngày sau mới có thể trở về. Khả hần lại cảm giác được phụ cận y lư có người.

Cảm giác của Bạch Liệt Dư từ trước đến nay cực kỳ mẫn tuệ sâu sắc. Sau khi xác định cảm giác của mình là không lầm, hần trong lòng rung mình, lúc này vận khởi nội công hai mắt ngưng thần dò xét chung quanh.

Mà rơi vào mắt, rõ ràng là người quen đã lâu không gặp Niếp Dương cùng một cái hài tử quần áo tả tơi, tướng mạo có chút nghèo túng.

Theo bước chân tiêu sái đến gần, thân ảnh của hài tử kia cũng càng thêm rõ ràng. Hần thân hình nhỏ gầy, xem qua ước chừng sáu, bảy tuổi gì đó, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị bẩn đến đen lại, đôi mắt lại thập phần trong trẻo hữu thần.

Mà trước mắt, Niếp Dương chính là trợn mắt nhìn chằm chằm hài tử kia, hài tử đó cũng lấy cặp con ngươi trong trẻo kia trừng lại quyết không cam lòng yếu thế. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn hề hề lại tồn tại một đôi con ngươi trong trẻo mà câu nhân, nhượng người xem xuất hiện một loại cảm giác kỳ dị.

Này một lớn một nhỏ bộ dáng cho nhau trừng mắt nhìn đến thật là buồn cười — Bạch Liệt Dư đôi mắt vốn vô ba trở nên nhu hòa một chút, cũng không quấy rầy bọn họ, chính là đi thẳng trở về phòng mang tới một quyển sách thuốc tìm một chỗ gần đó ngồi xuống.

Tính tình sư thúc hần đã sớm thấu triệt. Hần khi nổi nóng thì nói như thế nào cũng không chịu nghe. Mặc dù cảm thấy đối với nguyên nhân bọn hần hai người đôi mắt lớn trừng đôi mắt nhỏ có chút ít tò mò, nhưng những năm tu vi gần đây làm cho công phu thanh tịnh của Bạch Liệt Dư rất có tăng tiến, cảm xúc ít có phạm phạm. Tuy cảm thấy có tò mò, nhưng cũng không quá vội vã tìm tòi nghiên cứu. Nhưng hài tử này thật ra là làm sao cặp con ngươi kia trong trẻo mang theo hồn nhiên phù hợp với tuổi tác, rồi lại mang theo vài phần kiên nghị quá mức tang thương. Khuôn mặt nhỏ nhắn lấy dính bụi đất làm người ta không dám khen tặng, nhưng cẩn thận nhìn một chút, lại thấy ngũ quan trên mặt thập phần cân xứng, cũng có thể coi như là thanh tú hơn người đi.

Cho nên phút chốc lại nhớ lại tình hình của mình bốn năm về trước. Thời gian thấm thoát. Bốn năm liền như vậy mà trở thành quá khứ.

Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt chuyển về trên thư. Đang định bắt đầu lật xem, lại nghe giọng nói Niếp Dương đột nhiên cắt qua yên tĩnh “Xú tiểu tử! Mau dập đầu bái sư!”

“Ta không cần!”

“Nghĩ muốn cầu ta làm sư phụ, ta nguyện ý thu người làm đồ đệ, đã là vinh hạnh cho tiểu tử ngươi rồi!”

“Lão tử mới không để mình bị xoay vòng vòng! Lợi hại liền rất giỏi sao? Nhưng lại như vậy mà cố ý bắt nạt người!”

“Ta khi nào bắt nạt ngươi?”

“Như thế nào không có? Ngươi cũng không có hỏi ta có nguyện ý hay không liền đem ta mang đến cái vùng dã ngoại hoang vu xa xôi như vậy, này không phải là bắt nạt thì là cái gì! Ta phải trở về Kinh Châu! Ta còn phải chờ Cảnh ca ở đó a!”

“Xú tiểu tử, ta khi nào không có hỏi qua ngươi? Ta khi đó có hỏi ngươi theo ta đi một chỗ được không, chính ngươi cũng không phản đối, như thế nào lại nói ta bắt nạt ngươi? Huống chi ta thay ngươi ở khắp trong thành Kinh Châu tìm cái kia cái gì Cảnh ca của ngươi, tìm ước chừng hai ngày, ngươi phò điểm thù lao cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa người khác muốn mời ta Hoàng tuyền kiếm Niếp Dương còn chưa có được đâu! Huống chi ngươi là bái sư, có hại vẫn là ta chịu!”

“Ngươi lại không tìm được! Có hại thì đừng thu đồ đệ nha! Ta mới không nghĩ bái ngươi sư phụ. Hơn nữa ngươi lúc trước nói đi một chỗ, ai hội hiểu được ngươi thế nhưng lại chạy đến thâm sơn thế này?”

“..... Ta lặp lại lần nữa, bái ta ba bái, sau đó bảo ta một tiếng sư phụ!”

“Không cần!”

“..... Xú tiểu tử, nhưng lại không biết phân biệt mà ngoan cố như vậy? Hảo! Ta cũng không quản ngươi! Không chịu bảo ta sư phụ, ta sẽ không cho ngươi cơm ăn cũng không cho ngươi giường ngủ!”

“Không cho thì không cho, ta sợ!”

Đối mặt với uy hiếp của Niếp Dương, tiểu hài tử kia như cũ là kiên nghị cự tuyệt. Cho dù Niếp Dương đã có chút thiện quá thành giận, cặp con ngươi trong tròng kia vẫn là bình tĩnh quay về tròng. Phản ứng của hắn thập phần có cốt khí, khả Niếp Dương đang nổi nóng chỉ cảm thấy tiểu tử này hết sức khó dạy, hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái sau đó liền nổi giận đùng đùng xoay người rời đi mà ở lúc đi qua bên người Bạch Liệt Dư thì dừng lại một chút.

Bạch Liệt Dư biết cũng đến lúc, lập tức thu hồi thư đứng dậy hành lễ: “Liệt Dư bái kiến sư thúc.”

“Tiểu Liệt nhi tu vi rất có tinh tiến! Ngươi thật sự là càng lớn càng anh tuấn, sư thúc nếu có cái nữ nhi, nhất định phải bắt ngươi làm rể.”

Nhìn đến Bạch Liệt Dư một thân khí định thần nhàn ung dung thanh thản, Niếp Dương mới vừa rồi nổi giận lập tức biến mất vô tung, cực kỳ hưng phấn trụ lại đầu vai hắn ha ha cười, “Đến, đến trong phòng nói chuyện, sư thúc có thứ tốt cấp cho ngươi!”

“Dạ”

Dù sao cũng là sư trưởng, Bạch Liệt Dư cung kính một tiếng ứng với, lập tức liền để Niếp Dương mang theo hướng trong phòng đi khả ánh mắt trước khi đi lại quay về nhìn hài tử kia liếc mắt một cái.

Kia làm cho hắn nhớ tới chính mình trước kia, cũng nhớ về bọn đệ đệ ở GiangNamxa xôi.....

* * *

Vào trong phòng, Bạch Liệt Dư y lễ thỉnh Niếp Dương trước ngai, cũng thay hắn phao một bình trà. Nhiều năm qua ở trên núi, rất nhiều chuyện đều do chính mình làm, điều này làm cho hắn so với trước kia trở nên

độc lập tự chủ hơn. Mà từ sau khi kỹ thuật phao trà của hần vượt qua Niếp Đàm, công việc này cũng thuộc luôn về hần.

Thuần thực nấu nước, phao trà. Hương khí mát lạnh doanh mãn, nhưng người có một loại cảm giác tao nhã.

Bạch Liệt Dư khi còn bé cuộc sống hậu đãi, đối với mấy thứ này chú ý đặc biệt cao hơn bình thường.

Trà phao tốt lắm, đem bình để tới trên bàn cũng mang chén tới rót ra. Đang định mở miệng thỉnh Niếp Dương dùng trà, đã thấy hần cười hì hì tự trong lòng ngực lấy ra một cái bố bao tinh xảo đặt tới trong tay Bạch Liệt Dư: “Mở ra xem đi!”

Thấy hần vẻ mặt vui mừng, Bạch Liệt Dư nghe theo lời tiếp nhận bố bao, mở ra vừa thấy, chính là một loạt kim châm.

Kim châm kia chính là loại thầy thuốc dùng để thi châm, cùng với loại y đang sử dụng có sự bất đồng, được chế tạo cực kỳ tinh tế, mũi nhọn lại nhỏ ánh lên màu bạc. Từ khi học y đến nay cũng đã lâu Bạch Liệt Dư đối với châm thuật cũng đã trở nên thuần thực. Niếp Đàm từng nói qua tính toán thay hần đặt làm một bộ, lúc ấy hần từ chối, cũng không nghĩ kim châm này chung quy lại tới trên tay hần.

Xem ra là sư phụ đặc biệt nhờ sư thúc..... Trong lòng ấm áp, vẻ mặt thoáng nhu hòa một chút: “Đa tạ sư thúc!”

“Đừng khách khí! Xem người cái dạng này, nhất định là thực thích, cũng không uổng công sư thúc ra sức cố chết bám lão Từ kia lộng cho người một bộ châm. Đúng rồi, tiểu Liệt nhi nha! Nội lực của người đến tới cùng là như thế nào khôi phục? Sư phụ người đâu? Kiểm thuật của người học đến chừng nào rồi?”

Tâm tình rất hảo, Niếp Dương liên tiếp hỏi một loạt các vấn đề mà ra. Gặp sư thúc tính tình hoàn toàn không thay đổi, Bạch Liệt Dư không khỏi mỉm cười. Hần ở đối diện Niếp Dương ngồi xuống.

“Mấy ngày nay triều đình đã có tin tức truyền đến, sư phụ cố ý xuống núi mua đồ vật này nọ khi trở về thuận đường hướng thành trấn phụ cận hỏi thăm tình huống, ước chừng, vài ngày nữa mới có thể trở về. Về phần công phu của Liệt Dư, việc này nói đến rất dài. Sư thúc đến đây lặn lội đường xa, sao không trước nghỉ ngơi một trận, đợi sau đó Liệt Dư nhất nhất bẩm lại?”

“Điều này cũng đúng. Dọc theo đường đi đều bị tiểu sư đệ thói của người chọc đến tức chết.....Ồi!”

Hài tử kia dù chưa bá sư, khả năng Niếp Dương cũng đã đưa hần trở thành đồ đệ. Chính là mới nói đến một nửa, bụng liền không không chịu thua mà kêu lên. Hần ngượng ngùng đỏ nét mặt.

Bạch Liệt Dư lập tức biết thời cơ đứng dậy: “Cũng đã đến lúc Liệt Dư đi chuẩn bị bữa tối, làm phiền sư thúc nhàn nại một chút.”

“Hảo! Nghe nói thủ nghệ của người không tồi, sư thúc ngay tại nơi này chờ người đừng để ý xú tiểu tử bên ngoài.”

Nói xong lời cuối cùng còn không quên dặn dò một trận, hiển nhiên là cơn giận còn sót lại chưa tiêu. Nhưng Bạch Liệt Dư nghe vậy vẫn không đáp lại, vẫn là nói mấy câu đồng tình rồi trực tiếp hướng phòng bếp đi đến.

Đem thịt đã nướng khi sáng lấy ra, bắt đầu nhóm lửa. Đồ ăn còn lại cũng rất đơn giản trở mình một chút, tái thêm chút dầu vừng. Bốn phía mùi thơm bắt đầu lan tỏa khiến kẻ khác ngón trở đại động, cũng làm cho Niếp Dương đang đợi bên ngoài nhìn không được mà chạy đến xem đồng ngó tây.

Bạch Liệt Dư lưu loát mấy động tác, đem thịt nướng cắt miếng xếp lên đĩa, đem đồ ăn bưng lên bàn.

Thức ăn của hần làm hương vị thanh đậm, mùi vị lại rất kích thích, làm cho người ta ăn thoải mái mà không hề lưu dầu mỡ. Một loại thịt nướng mùi vị ngon xốp giòn, lại có thêm vị rượu nồng ngọt cùng dầu vừng tăng thêm phần thu hút, ăn cùng còn có rượu đồng bắc mua từ dưới chân núi. Sau khi dùng cơm một lần, thật sự muốn nói có bao nhiêu hưởng thụ là có bấy nhiêu hưởng thụ.

Chính là rượu kia lực không nhỏ thậm chí có phần hơi quá, Niếp Dương tửu lượng mặc dù không kém, nhưng uống nhiều quá cũng khó tránh được có chút say, với lại hần vốn cũng đã mệt, cố dùng cơm xong liền trực

tiếp đi ngủ. Mà Bạch Liệt Dư tử lượng vô cùng tốt, lại biết tiết chế, uống xong thần sắc vẫn bình thường. Dọn dẹp bát chén, hắt hướng dầu nhìn ra bên ngoài xem một cái, chỉ thấy hài tử kia mặc dù vẫn ngồi đó đờ đẫn, cánh tay nhỏ bé cũng đã nhàm chán mà gầy khởi cổ dại. Thân ảnh bé nhỏ của hài tử một mình trong bóng đêm có vẻ phá lệ mà cô đơn đến tê lương. Cho nên lại nhớ tới chính mình trước kia, cùng với ấu đệ ở quê hương, Bạch Liệt Dư nhẹ nhàng thở dài, quay về phòng bếp lấy thêm một chén cơm, gấp lên hai phiến thịt nướng, một ít rau xanh, cùng một đôi dưa ra khỏi phòng hướng bên người hài đồng ngồi xuống

“Ăn đi. Đừng để bị đói.”

Bạch Liệt Dư đem cơm đưa tới trước mặt hắn. Mùi đồ ăn lan tỏa bốn phía, làm cho người ta xem một cái là kéo theo một trận đói.

Thức ăn như vậy ở trong mắt Bạch Liệt Dư xem như thập phần đơn giản bình thường, có đúng không kia hài tử kia lại không nghĩ thế.

Hài tử này họ Lăng danh Hộ Vũ, năm nay đã muốn tròn chín tuổi, nhưng từ nhỏ cuộc sống đã khổn khổ, vậy nên dáng người nhỏ gầy, xem qua lại tưởng hắn chỉ có sáu, bảy tuổi. Hắn năm sáu tuổi bởi vì ôn dịch mà mất đi cha mẹ. Thật vất vả mới tránh được một kiếp, cũng đã không còn người dựa vào, đành phải đơn độc một người tìm tới họ hàng xa nương tựa. Họ hàng kia coi như là người có thiện tâm, thấy hắn cơ khổ không nhà cửa, liền thu lưu hắn. Họ hàng xa đó có một đứa con trai so với hắn thì hơn hai tuổi, hai người tuổi gần, không quá lâu liền trở nên thân thiết so với huynh đệ ruột thịt còn thân hơn. Vốn tưởng rằng những ngày sau cũng như vậy mà sống, ai ngờ không lâu sau đó lại là một phen lang bạc kỳ hồ.

Hắn xuất thân nghèo khổ nông thôn, có thể chiều ngày ba buổi cơm đầy bụng liền xem như ngày lành, đồ ăn thơm ngon như vậy căn bản là không ăn được một lần. Lúc này trông thấy không khỏi nuốt nước miếng, có chút mong muốn tiếp được, nhưng chung quy vẫn là quay đầu đi.

“Không cần. Ta nếu ăn, chẳng khác nào báỉ xú lão đầu kia làm vi sư.”

“Cơm là do ta nấu, cùng sư thúc không quan hệ. Sư thúc cái loại tính tình cứng nhắc này, cho dù hối hận cũng tuyệt không chịu lỗi mặt ra.” Đoan chính thanh nhã khêu môi khẽ nhếch, “Cứ tiếp tục như vậy mà đói chết, người nguyện ý sao?”

“Ồ.....”

Lăng Hộ Vũ nghe vậy lại nuốt nuốt nước miếng. Sự hấp dẫn của thực vật thật sự rất lớn, hơn nữa hắn lại không cần bởi vì ăn cơm này mà..... Một phen cân nhắc, rốt cục thì tiếp nhận bát cơm, từng ngụm từng ngụm nhanh chóng ăn vào.

Mùi hương mê người làm cho hắn vốn là bụng đói kêu vang lại muốn ăn nhanh hơn nữa, không bao lâu liền đem đồ ăn ăn đến sạch sẽ. Từ lúc gặp gỡ Niếp Dương tới nay, hắn vẫn là lần đầu tiên nhận được đãi ngộ tốt đến như vậy. Tâm tình không khỏi buông lỏng, cũng mới nhàn hạ chú ý thiếu niên trước mắt.

Lúc này ánh trăng một mảnh trơn bóng. Lăng Hộ Vũ chăm chú nhìn lên, nhìn không được há to miệng: “Hảo ca ca! Người thật là đẹp mắt!”

Không nghĩ tới hắn mở miệng chính là nói một câu như vậy, Bạch Liệt Dư hai hàng lông mày cho nên một chọn: “Sao ra lời ấy?”

“Người là người đẹp nhất trong những người ta đã thấy qua nha! Ta ở Kinh Châu trụ lại mấy tháng cũng chưa từng gặp qua người nào có thể đẹp giống hảo ca ca người! Cho dù là công tử tốt xem nhất trong thành cũng vậy, ngay cả một nửa của hảo ca ca cũng không bằng.”

Nhìn “Hảo ca ca” có chút vấn đề còn thật sự cẩn thận nhìn một phen, sau lại nói như vậy, Lăng Hộ Vũ ngữ khí có chút khoa trương, nhưng mâu quang lại thập phần đơn thuần chân thành.

Thái độ như vậy làm cho Bạch Liệt Dư cảm giác thập phần thú vị. Mâu quang khêu nhu, nói: “Người cũng quá khách khí đi. Tướng mạo người cũng rất thanh tú, trông tuần tú lịch sự không bì kịp.”

“Thanh tú?”

“Nói đúng là rất tốt xem.”

“Đẹp? Chưa từng có người nói ta đẹp đâu! Thời điểm ở trong thành, mấy cái tiểu hài tử đều ngại ta gọi ta là quỷ dơ bẩn.”

“..... Người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi lấy vài món đồ này nọ.”

Nghe lời hắn nói mà nhớ tới cái gì, Bạch Liệt Dư thản nhiên một câu, thân hình khẽ phiêu, đảo mắt đã ở ngoài mấy trượng. Lăng Hộ Vũ cho nên trừng lớn mắt, giật mình xem mà nói không nên lời. Chỉ thấy thân hình hắn chuyển nhập trong phòng, không lâu, liền cầm cái gì đó về lại chỗ cũ để ý nhìn một chút, nguyên lai là một kiện xiêm y, nhìn xem vô cùng thuận mắt.

“Đây là y phục trước kia của ta, người mặc vào có lẽ hơi rộng một chút, bắt quá hắn là hoàn hảo. Dù sao cũng không mặc nữa, liền cho người đi..... Người đi tắm rửa một phen, đợi lát nữa thì thay.”

“Hảo ca ca ”

‘Đi theo ta.’

Bạch Liệt Dư không đợi hắn nhiều lời, ôm lấy thân mình hắn liền hướng dòng suối nhỏ trong rừng đi đến.

Lăng Hộ Vũ biết đại ca này không giống bình thường, lại không nghĩ rằng có thể khinh địch như vậy ôm hắn đi trên đường, cảm thấy không khỏi âm thầm bội phục. Kì thực Bạch Liệt Dư nội công mặc dù hảo, nhưng có thể dẫn theo một cái hài tử so với hắn chỉ nhỏ hơn ba, bốn tuổi đi theo, duyên cớ chủ yếu là do Lăng Hộ Vũ thấp phần gầy nhỏ. Hơn nữa khoảng cách cũng không quá xa, hắn mới có thể yên tâm dùng tới khinh công.

Hai người đi không lâu liền tới bên dòng suối. Lúc này đang là giữa hè, cho dù là vào đêm, nước suối cũng vẫn là lạnh lạnh. Lăng Hộ Vũ cởi hết y phục trên thân nhảy vào trong nước, một bên lại dùng y phục đó ra sức lau. Đại khái là do có nước nên hắn phải cố tắm rửa thật sạch một lần, chỉ sợ thân mình không sạch sẽ dơ xiêm y.

Thẳng đến khi thật sự sạch sẽ, hắn mới lên bờ, có chút nơm nớp lo sợ tiếp nhận xiêm y rồi mặc vào.

Vật liệu may mang đến một loại xúc cảm nhu mềm mà hắn chưa từng cảm thụ qua, mặc vào thập phần thoải mái. Bạch Liệt Dư ở một bên nhìn thấy, cũng chủ động tiến đến giúp hắn sửa lại vạt áo, lấy ra khăn mặt đã chuẩn bị từ trước thay hắn lau khô tóc, rồi cài lại búi tóc.

Lăng Hộ Vũ trước mắt hoàn toàn thay đổi so với ban đầu. Một thân xiêm y tơ lụa phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn càng thêm thanh tú dễ nhìn, so với một cái thiếu gia cũng không kém mấy. Bạch Liệt Dư con người lãnh tính vô ba chống lại một đôi mắt trong trẻo, tâm tư trong nháy mắt có chút mờ mịt. Hắn nâng tay, xoa lên bờ má non mềm của hài đồng trước mắt.

Cảm thấy, cũng là có chút muốn đưa hắn thành sư đệ để đối đãi.....

“Ta họ Bạch, kêu Bạch Liệt Dư, là sư huynh tương lai của ngươi, năm nay mười ba. Ngươi thì sao?”

“Ta..... Ta gọi là Tiểu Hộ, năm nay chín tuổi.”

Khuôn mặt vô song thẳng tắp dừng ở trước mặt mình lệnh Lăng Hộ Vũ nhìn lại có chút ngây người. Hắn từ nhỏ liền mất đi cha mẹ, cuộc sống nhiều lần phập phồng, mặc dù cũng gặp qua không ít người tốt, hay vẫn là trải qua ân tình ấm lạnh. Bạch Liệt Dư cùng hắn chỉ là mới quen, lại đối hắn hảo như vậy, nhất thời làm mũi hắn có chút xót, nhưng vẫn cố cắn răng nhin lại

Mà Bạch Liệt Dư nghe vậy cũng hơi kinh hãi. Không nghĩ tới hài tử này thế nhưng lại đồng dạng tuổi với Sỉ Dư..... Nhìn thân mình của hắn, còn tưởng rằng là cùng tuổi với Hồ Dư. Cảm thấy hơi căng thẳng, ngữ điệu về mặt lại vẫn là lạnh nhạt: “ Tiểu Hộ là biệt danh của ngươi đi? Tên của ngươi thì sao?”

“Lăng..... Lăng Hộ Vũ.”

Tên này ngay cả bản thân hắn đều ít khi dùng đến, nói xong lại có chút cảm giác hàm hồ, chỉ phải tìm cái nhánh cây trên mặt đất viết ra méo mó khúc khúc, miễn cưỡng có thể công nhận, ba chữ này tùy theo mà ánh vào trong mắt Bạch Liệt Dư.

“Tên rất tốt..... Người đọc qua thư?”

“Không.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ửng đỏ, “Ta chỉ biết viết ba chữ này.”

“Không sao, người không cần ngại. Muốn học, ta có thể giáo người.....”

Gặp khuôn mặt nhỏ nhắn kia hơi hơi đỏ, lại nhớ tới bọn đệ đệ ở cổ hương. Bạch Liệt Dư vẽ mặt cho nên nhiệm thượng một chút ôn nhu. “Ta gọi người Hộ Vũ, được không?” Âm điệu ả ả mang theo đôi chút dịu dàng.

Thái độ ôn nhu như vậy làm cho Lăng Hộ Vũ vốn đã nhẫn nại không khóc rồi cuộc cũng không thể áp được. Hắn dù sao vẫn còn rất nhỏ, đã nhiều ngày bị Niếp Dương mang theo chịu không ít ủy khuất. Một tiếng hạo còn không kịp đáp, liền đã “Oa” lên một tiếng ngã vào trong lòng Bạch Liệt Dư mà khóc òa lên.

Bạch Liệt Dư bị hắn đột nhiên khóc lớn mà hoảng sợ, nhưng dù sao tâm tính cũng cực tĩnh, cũng không có luống cuống tay chân. Hắn thuận thế ôm lấy tiểu sư đệ tương lai, ôn nhu vỗ vỗ lên lưng hắn.

Ước chừng qua hạo một trận, tiếng khóc mới dần dần ngừng lại, mà chuyển thành hô hấp đều đặn cùng một chút nước mắt.

Biết hắn khóc mệt chuyển sang ngủ, Bạch Liệt Dư cũng không đánh thức hắn, mà là đưa hắn ôm kỹ quay về chỗ ở, làm cho hắn ngủ ở trên giường của mình. Một thiếu niên một cái hài tử, hai người cùng ngủ trên giường cũng không tính là chật. Dưới ánh trăng hài đồng đã ngủ đến an tường, dấu nước mắt trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn khiến kẻ khác đau lòng.

Năm đó chính mình, cũng là tại cái tuổi này..... Hồi tưởng về bốn năm trước, cái đêm kia vĩnh viễn không thể quên, cùng với phụ thân rồi cuộc không thể trở về về mặt tuần mỹ ngày trước, thần gian không khỏi dật ra một trận thở dài.

Cũng đã muốn..... Bốn năm nha.....

6. Nhập Môn - Chương 6

Sáng sớm.

Tiếng chim hót thanh thúy uyển chuyển lọt vào tai, hàn ý nào đó xâm nhập làm hắn nửa nghiêng người, trong một khắc lo lắng đã hình thành bởi sự khác biệt.

Lăng Hộ Vũ thể nên hơi hơi tỉnh dậy, hai con mắt vừa tỉnh, ánh vào mi mắt chính là khuôn mặt vô cùng tuần mỹ đoan chính mà thanh nhã của thiếu niên.

Trong lúc nhất thời còn có chút không xác định được ý nghĩ, mà dung nhan đập vào mắt đã làm hắn cả kinh. Hình dáng lưu sương đã hơi có chút thành thực lưu loát, ngũ quan với những đường cong tuyệt đẹp, cho nhau phù hợp mà hé ra dung nhan vô song, mang theo một chút hơi thở xuất trần.

Cảm thấy cùng lúc kinh diễm, cùng lúc cũng đã nghĩ tới tối hôm qua nhất thời nhẫn nại không được liền nhào vào lòng vị đại ca ca này mà khóc đi. Nghĩ đến là chính mình khóc một quá nên ngủ, nhọc đại ca ca phải đưa hắn ôm ngủ cùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cho nên ửng đỏ. Có chút ngượng ngùng nhìn đến dung mạo vẫn đang say ngủ, đột nhiên phát giác hàn ý khác thường làm cho chính mình từ trong giấc ngủ tỉnh lại là từ trên người vị đại ca ca này phát ra đi.

Một cái người khỏe mạnh như thế nào lại lộ ra hàn khí? Chẳng lẽ hắn bị bệnh sao?

Ý niệm như thế trong đầu phương chuyển qua, lập tức đã là hoảng hốt. Cha mẹ hắn là chết vì ôn dịch, đối “Sinh bệnh” loại sự tình này đương nhiên là đặc biệt miễn cảm. Nếu thân mình mình đại ca ca là lành, kia hắn tự nên nghĩ biện pháp làm cho đại ca ca ấm áp lên mới đúng. Vì thế cũng không kịp nghĩ nhiều, cả người dĩ nhiên tính toán thay hắn sưởi ấm mà ôm chặt lấy Bạch Liệt Dư.

Cho dù cách xiêm y, đều có thể dễ dàng cảm giác được cái loại này hàn ý. Đầu ngón tay cho nên run rẩy. Xúc tua trên da thịt thực sự là trơn nhẵn đến kinh ngạc, rồi lại lạnh như băng đến dọa người, làm sao lại là cái người sống? Chính là, ở trên rồi lại như bình thường mà vững vàng truyền đến tiếng hít thở của đại ca ca.....

“Hảo ca ca! Người tỉnh tỉnh hảo ca ca!”

Tình huống quá mức khác thường làm cho hắn lập tức đã là vài tiếng gọi thốt lên, trong lòng nửa e ngại nửa lo lắng. Tối hôm qua hết thấy đều còn ở trong lòng, một người có thể ôn nhu khiến người khác yên tâm ỷ lại như vậy, làm cho đã lâu chưa từng khóc Lăng Hộ Vũ rốt cuộc chịu không nổi mà khóc lớn tiếng lên từ lúc cha mẹ mất tới nay.

Ủy khuất vẫn áp lại từ trước đến nay cho nên đã có thể giảm bớt một chút..... Sau đó, liền như vậy ở bên người hắn ngủ say....

Tuy chỉ là mới quen không lâu, nhưng vị đại ca ca này ở trong lòng hắn cũng đã chiếm phân lượng không nhỏ.

Vạn nhất đại ca ca gặp chuyện không may..... Trong lòng bất an càng tăng lên, hốc mắt bắt giác đã lại nóng, cơ hồ liền muốn lên tiếng tìm Niếp Dương. Chính là, đôi môi mới hé mở, liền trông thấy đôi mắt trước mắt khẽ mở ra, thẳng tắp nhìn hắn.

Trùng u, đôi mắt vô cùng bình tĩnh.

“Ta không sao, người chớ lo lắng.”

Giống như biểu tình lạnh nhạt bình thường trên dung nhan, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh đậm đơn giản lên tiếng. Lăng Hộ Vũ vốn đã gấp đến mức khóc lên, vừa xem biến hóa này liền không khỏi sửng sốt, lập tức đột nhiên hiểu ý, sắc mặt đã là đỏ lên.

Lúc này mới chú ý tới thân thể chính mình đang gắt gao ôm lấy đã không hề lạnh như băng khiến người ta sợ hãi, mà chỉ lộ ra một chút mát mát mà thôi.....Lập tức rút về tay chân, ngưng ngưng cuối thấp đầu xuống..... “Ta.....”

“Khi ngủ cũng là lúc ta tồn dưỡng tiên thiên khí, bởi vì nội công ta tính chất đặc dị, khi vận công quanh thân hội tản mát ra hàn khí. Có phải hay không làm sợ người?”

Xem hắn khoe mắt phiếm lệ quang, Bạch Liệt Dư ngồi dậy vẻ mặt vừa chuyển, phóng nhu âm điệu cùng hắn giải thích. Tối hôm qua cùng Lăng Hộ Vũ đồng tháp ngủ, lại sơ sót thói quen bình thường của mình, mà mệt đến đứa nhỏ này lo lắng như thế..... Cho nên cảm thấy một trận áy náy, nhưng lại vì phản ứng của Lăng Hộ Vũ có vẻ quá mức kịch liệt làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Nghĩ đến, hài tử này cũng là..... Đang như thế cần nhắc, trước mắt Lăng Hộ Vũ con người trong trẻo ban đầu là phiếm lệ quang giờ đã chuyển thành rơi lệ.

Cánh tay nhỏ bé lúc trước ôm chính mình, trước mắt lại vô thố lau đi nước mắt: “Ồi! Ta như thế nào lại.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xem đến phá lệ khiến kẻ khác triu mến, lại không mang theo mấy may yếu ớt.

Như vậy kỳ dị khí chất làm Bạch Liệt Dư hơi hơi trầm lại con người, khoe môi khẽ nhếch, đưa kiện xiêm y đến trong tay hắn, cũng sờ sờ đầu của hắn.

“Thời gian còn sớm, người tái ngủ nhiều thêm một lát. Khi rời giường nhớ rõ phải rửa mặt chải đầu một phen..... Ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng, đôi mắt của người cũng sưng đến lợi hại, dùng qua buổi sáng ta tái lấy được thoa lên cho người.”

Nói xong, dĩ nhiên đứng dậy rửa mặt chải đầu. thuận thực thực hiện mấy động tác, kia phần xuất trần đã tăng thêm vài phần trầm ổn.

Nhìn Bạch Liệt Dư để ý hảo dung nhan, đẩy cửa rời đi, Lăng Hộ Vũ một tay xoa ánh mắt, một tay cầm xiêm y, trong lòng một trận lo lắng nổi lên, nước mắt cũng dần dần bình ổn. Cần thận nghĩ đến, lúc trước

như vậy kích động, hoàn toàn là bởi vì bản thân hấn kiến thức không đủ, mới..... Đại ca ca một thân khí chất dung mạo thậm chí công phu cũng thần nhân như vậy, tự nhiên không giống với bình dân bọn họ, dễ dàng gặp chuyện không may như vậy, nhiễm bệnh.

Chính là lúc này tâm tuy rằng thả, nhưng cũng không nghĩ như thế nào trở về ngủ. Nhớ tới Bạch Liệt Dư mới vừa rồi nhắc việc hấn muốn đi làm đồ ăn sáng, Lăng Hộ Vũ vội nhảy xuống giường, rửa mặt chải đầu xong liền ra khỏi phòng hương phòng bếp đi đến.

Hấn mặc dù không có cách nào chữa ra đồ ăn ngon như vậy giống tối hôm qua, bất quá, những việc nhỏ như châm hỏa lò hay linh tinh gì đó hấn vẫn là có khả năng đi. Phiên đến đại ca ca chiều cố, nếu không làm chút chuyện hồi báo, trong lòng vẫn là có chút boăn khoăn không thoải mái.

Này phòng ở kết cấu thập phần đơn giản, Lăng Hộ Vũ không phí nhiều công phu liền nhìn ra chỗ nào là phòng bếp. Nhưng cước bộ mới vừa mại khai, đã trông thấy Niếp Dương nghênh diện đi đến.

Cảm thấy thâm kêu không tốt, chính là hấn không phát hiện chính mình nghĩ muốn chạy nhanh né qua, khả Niếp Dương ở phía trước thân hình cũng đã chợt lóe, nháy mắt sẽ tới trước mặt Lăng Hộ Vũ, ôm trụ đầu vai hấn, hai mắt như chuông đồng thẳng tắp trừng hướng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trước mặt.

Niếp Dương không phải là không thấy khuôn mặt Lăng Hộ Vũ nhỏ nhắn sạch sẽ xinh đẹp, mà là bị hai con mắt sưng đỏ trên mặt hấn hù dọa.

“Người đã khóc?”

Âm điệu có chút cứng ngắc, vẻ mặt cũng thập phần cứng ngắc. Hấn thẳng tắp trừng mắt tiểu đồ nhi trước mắt, bộ dáng xem đến cực kỳ quái dị. Khi vừa trông thấy tiểu đồ nhi, hấn vốn đã nghĩ muốn tiếp tục buộc hấn bái sư. Ai hiểu được cẩn thận nhìn lại, nhưng lại phát giác đôi mắt trong trẻo của tiểu đồ đệ lại sưng to như hai hạt hạch đào. Dù sao cũng là cái hài tử mà bản thân muốn nhận làm đồ đệ, này một đường mang theo hấn đã đối hấn sinh ra cảm tình, thế nhưng lại trông thấy đôi mắt sưng đỏ trước mắt, trong lòng vừa đau lại là thương yêu.....Hài tử này từ khi bản thân gặp được hấn đến nay ngay cả đôi mắt hấn chuyển hồng còn chưa có thấy qua, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại làm hấn khóc đến mức.....Cảm thấy tuy là thập phần đau lòng, khả mặt mũi cũng không thể vứt bỏ mà xuống nước được, chỉ phải về mặt cứng nhắc, hỏi: “ Vì cái gì khóc? Là Liệt Dư sư huynh người khi dễ người sao?”

“Ai cần người lo! Đại ca ca mới không giống người đâu!”

Lăng Hộ Vũ lại làm sao hiểu được tâm tư của Niếp Dương? Hấn đối với Niếp Dương đánh giá sớm đã kém đến không thể kém hơn, mà trước mắt vừa vội suy nghĩ giúp Bạch Liệt Dư chuẩn bị bữa sáng, nào có thời gian rồi cùng hấn ở chỗ này đấu khẩu? Lập tức thừa dịp Niếp Dương chưa chuẩn bị mà từ trong tay hấn giãy ra, tiếp theo cũng không thèm quay đầu lại cứ hướng thẳng phòng bếp mà đi..

Niếp Dương nghe hấn đáp lời như thế, lại nhìn hấn người nhanh như chớp chạy thoát, trong lòng không hiểu được cho nên dâng lên, rồi lại suy nghĩ tới hai mắt sưng đỏ kia mà bình ổn xuống dưới.

Tiểu đồ nhi của hấn..... Một trận tình cảm triu mến mà đau lòng dâng lên, Niếp Dương tâm tư vừa chuyển, lập tức trở về phòng để thư lại, sau đó rời đi phòng ở nhắm thẳng trong rừng đi.

Lại nói Lăng Hộ Vũ không thấy Niếp Dương đuổi theo, trong lòng mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều như thế, ba bước làm hai bước kích động chạy vào phòng bếp. Đẩy cửa, liền ngửi đến một trận hương khí nhập mũi. Chỉ thấy Bạch Liệt Dư chính là đem mấy phần ăn sáng hướng lên tiểu bàn, vừa thấy hấn vào cửa, dung nhan cho nên nâng lên, con ngươi vô ba trăm tinh ngưng hướng hấn.

“Đói bụng?”

“Không, không phải..... Có hay không việc ta có thể làm?”

Có chút xấu hổ nói ra ý đồ đến, ánh mắt lại thập phần chân thành tha thiết. Lăng Hộ Vũ không chút nào do dự nhìn lại cặp con ngươi kia, trong trẻo mâu quang mang theo một loại kiên định không hiểu được.

Bạch Liệt Dư nghe vậy một cái chọn mi, khóe môi khẽ nhếch, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu: “Vậy người đem đồ ăn sáng này đến nhà chính đi..... Dọn xong thì thỉnh sư thúc đến dùng bữa đi!”

“Di? Khả.....”

Tuy là bản thân nói muốn giúp, nhưng một khi nhắc đến Niếp Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lăng Hộ Vũ nhất thời suy sụp xuống dưới. Hắn nói cái gì cũng không nghĩ muốn tái cùng xú lão đầu kia gặp mặt..... Ánh mắt cho nên ở phòng bếp bao quanh một vòng, mà ở nhìn thấy Bếp lò hai con mắt đột nhiên sáng ngời:

“Để cho ta hỗ trợ giữ lửa đi! Lúc trước ở nhờ chỗ lò rèn của lão Từ, ta thường thay Từ lão bản giữ lửa! Hắn thường khen ngợi ta không chế lửa vô cùng tốt đó!”

“..... Như vậy liền làm đi. Làm phiên người.”

Bạch Liệt Dư làm sao không biết tâm tư của hắn? Lập tức cũng không nhiều lời, một câu tạ ơn sau đơn giản lau tay, ra khỏi phòng bếp hướng phòng Niếp Dương mà đi.

Khả trong đầu, cũng không tự chủ hồi tưởng lại lời nói của Lăng Hộ Vũ mới vừa rồi.

Lò rèn của lão Từ? Hắn nhớ rõ hôm qua khi sư thúc cho hắn bộ kim châm kia, cũng nói là “Lão Từ” làm ra. Nói đến “Lò rèn lão Từ” là cửa hàng nổi danh, kia tất nhiên là ở Kinh Châu đi. Lúc trước Lăng Hộ Vũ cũng nói muốn ở Kinh Châu đợi..... Nghĩ đến Niếp Dương nhất định là khi đi lò rèn chế kim châm, trong lúc vô tình gặp gỡ Lăng Hộ Vũ đang làm việc ở đó. Chính là hắn là một hài tử nhỏ như vậy, lại vì sao hội.....

Đang cân nhắc, đã cảm giác được trong phòng không có một bóng người. Bạch Liệt Dư cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy trên bàn có cái bức thư dùng cái chèn đè lên. Dem thư cầm lấy vừa thấy, đập vào mắt chính là Niếp Dương chữ viết, viết hắn phải đi ra ngoài một chút, hai người ở lại phải chiếu cố chính mình, cũng ăn cơm trước vãn vãn. Bạch Liệt Dư biết hắn tính tình, càng biết Niếp Dương thân thủ bất phạm, không có cái gì sai lầm, cố lập tức chính là đem việc này nhớ vào tâm, cũng không hề nghĩ nhiều, trở lại phòng bếp tiếp tục chuẩn bị đồ ăn sáng.

Lăng Hộ Vũ lời nói không sai. Hắn mặc dù vẫn nhỏ tuổi, khả không chế lửa lại thập phần thuần thực. Ở lúc hai người đồng tâm, đồ ăn sáng cũng nhanh chóng hoàn thành. Bạch Liệt Dư đem chuyện tình Niếp Dương tạm thời rời đi nói cho Lăng Hộ Vũ, sau đó liền mang theo hắn cùng nhau ở nhà ăn dùng bữa.

Sau khi dùng cơm xong, Bạch Liệt Dư mang tới thuốc mỡ, nhẹ nhàng nhượng hai mắt sưng đỏ của Lăng Hộ Vũ mà thoa thuốc. Lăng Hộ Vũ chỉ cảm thấy một trận thanh nhả hương khí xông vào mũi, tiếp theo mí mắt liền một trận lạnh lẽo khiến kẻ khác thoải mái. Không biết duyên cớ là do được, hay là do ngón tay vi hàn của thiếu niên? Tóm lại là cảm giác khiến người ta thập phần thoải mái, làm cho hắn không tự chủ được mà lộ ra một cái mỉm cười thỏa mãn.

“Hảo ca ca, người đối đãi ta thật tốt.”

Bạch Liệt Dư nghe vậy động tác thoáng dừng lại, mà lập tức không dấu vết che dấu đi quá khứ.

“Lúc trước.....” Có chút dăm chiêu suy nghĩ rồi mở miệng: “Người cùng sư thúc nói chuyện thì xưng ta là đại ca ca , vì sao đối với ta lại gọi là hảo ca ca ?”

Chính là sai biệt đơn thuần trong lúc đó thôi..... Khả nghe hắn hỏi cái vấn đề này, Lăng Hộ Vũ nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên, có chút xấu hổ lộ ra cái tươi cười ngại ngùng.

“Nói ra cũng không có gì..... chỉ sợ đại ca ca cười ta. Ta từ nhỏ liền ở trong phủ của người khác làm công giúp việc, phía trước lại sống và làm ở chỗ Từ lão bản, thay hắn canh lửa, theo thói quen trước giờ liền gọi đại gia , lão gia , công tử Đại ca ca nếu không thích, ta sẽ sửa lại.”

Ngữ điệu tuy là như cũ, khả vẻ mặt lại hoặc nhiều hoặc ít có chút hèn mọn.

Bạch Liệt Dư cho nên thầm mắng chính mình suy nghĩ cùng kiến thức quá mức không không đủ, nhưng lại không thể hiểu được điều này..... Mà chết là không biết nói thêm gì chỉ đành một tiếng thở dài: “Người thích gọi như thế nào thì gọi, liền như thế mà gọi đi..... Kì thực hai ta sai biệt tuy lớn, khả nhìn người, tổng làm ta nhớ tới chính mình khi vừa bái sư, cũng nhớ đến các đệ đệ ở cổ hương GiangNam”

Lời vừa nói ra, nhất thời làm Lăng Hộ Vũ tròng lớn mắt, kinh ngạc nói: “Đại ca ca là người phía nam? Nghe hảo ca ca ăn nói rất dễ nghe, ta..... Ta còn nghĩ đến đại ca ca nhất định là người kinh thành.”

“Không. Ta sinh ra ở Tô Châu, phụ cận Tô Châu..... Người nghe qua Kinh Vân sơn trang không?”

“Đương, đương nhiên!”

Vừa nghe qua tên Kinh Vân sơn trang, Lăng Hộ Vũ hai tròng mắt lập tức sáng ngời: “Ta từ trước kia liền thập phần hướng tới! Nghe người ta nói Bạch trang chủ từ một cái vô danh tiểu tốt chỉ trong vài năm liền trở thành cái cao thủ cả thiên hạ đề biết, còn sáng lập nên Kinh Vân sơn trang là thế lực lớn nhất ở phía nam, thật sự thật là lợi hại! Nếu có cơ hội, ta cũng muốn được giống như Bạch trang chủ.....Di?”

Nói xong lời cuối cùng vốn là có chút mặt đỏ, lại như nhớ tới cái gì mà ngẩn ra..... “Đại ca ca cũng họ Bạch?”

Biết hẳn đã đoán tới rồi, Bạch Liệt Dư gật gật đầu, vẻ mặt trong lúc đó vô hỉ không lo: “Bạch trang chủ trong lời người chính là gia phụ.”

“Di? Kia đại ca ca vì sao lại..... Ta nghe từ lão bản nói qua, võ công của Bạch trang chủ ”

Thanh âm vừa hồi ở lúc nhìn thấy trên mặt Bạch Liệt Dư ẩn thêm ử dột là lúc tiêu thất đi.

Lăng Hộ Vũ xuất thân bản hàn, người lại nhạy bén, cá tính mặc dù vẫn thập phần tinh khiết, lại tương đương hiểu được cách quan sát. Gặp Bạch Liệt Dư bộ dáng như thế, cảm thấy được hẳn lúc trước nhất định là đã gặp qua cái gì rồi..... Lúc này mới chú ý tới: từ đêm qua tới giờ, đại ca ca chưa bao giờ lộ ra mấy may ý cười.

Vẻ mặt cho nên có chút ảm đạm, muốn nói gì an ủi đại ca ca, rồi lại không biết nói từ chỗ nào. Cảm thấy đang khổ tư lương phương, bên tai cũng đã truyền đến ảm u âm sắc.

“Thời điểm ta bằng tuổi người, đã lầm tin người xấu, khiến cho mẫu thân bị người sát hại, tứ chi ta cũng bị phế phế đi, kinh mạch đứt đoạn, nội công học được từ nhỏ cũng như nước chảy về biển đông.”

“May mắn có sư phụ cứu giúp, cứu trở về tứ chi của ta, khả kinh mạch cũng không cứu được. Ta vì khôi phục võ công báo cừu, mới đi theo sư phụ tới đây ẩn cư tu hành.”

Đơn giản nói ra chính mình quá khứ, cũng đem lúc trước đủ loại dụng tâm lược qua như là hẳn không cố ý rời nhà ẩn nấp là vì cái gì, lựa chọn bá Niếp Đàm làm sư phụ lại là vì cái gì. Bạch Liệt Dư biết, Lăng Hộ Vũ không phải là hẳn khi đó, cho nên hẳn sẽ không đồng tình, mà chính mình cũng không hy vọng hẳn có thể lý giải tâm kế của mình.

Cho dù cặp con người kia trong trời kiên nghị như vậy, nhưng lại thập phần trong suốt đơn thuần. Có lẽ có một ngày hẳn sẽ hiểu, cũng chung quy hiểu, nhưng đó cũng không phải là hiện tại.

Cũng có lẽ là tâm tư cho phép..... Hẳn không hy vọng Lăng Hộ Vũ hiểu được hẳn là dạng người cỡ nào thâm trầm.

Dù sao, hẳn nhìn hẳn, giống như là nhìn thấy một cái đệ đệ đáng yêu.

Mà Lăng Hộ Vũ còn lại là nghe đến ngày người.

Hẳn chưa từng nghĩ tới..... Lại có người có thể sử dụng ngữ điệu bình tĩnh lãnh đạm tự thuật bi thảm đã qua như vậy.

Bản thân tuy đã gặp được nhiều sóng gió, nhưng lại chưa từng trải qua những điều như vậy.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn thùy lạc, hai tay nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của thiếu niên.

Liền xem như hoàn lại đi? Đối với chính mình làm cho đại ca ca nhớ về chuyện cũ như vậy..... “Ta cũng là một người như vậy, nhà ta vốn là làm nghề nông, bình thường đúng mùa hạ điền canh tác, ngày ngày thật bình thản cùng an thuận. Khả ở năm ta sáu tuổi, phụ cận thôn phát ôn dịch. Ta mặc dù tìm được đường sống trong chỗ chết lấy trở về tánh mạng, nhưng cha mẹ thì lại.....”

Câu nói không có kết thúc, lời nói không nói trọn vẹn lại có thể dễ dàng đoán ra hết thấy.

Biết hẳn tính toán đem chuyện tình của chính mình nói ra, Bạch Liệt Dư đem hai tay tự cặp bàn tay nhỏ bé ấm áp kia rút ra, ngược lại sờ sờ đầu của hắn.

“Nghĩ muốn uống trà không?”

“Di..... Hảo.”

Lăng Hộ Vũ dù sao tâm tư cũng rất trong sáng, hiểu được ngụ ý của đại ca ca đó là hẳn cứ chậm rãi nói. Một tiếng ửng qua, chỉ thấy Bạch Liệt Dư đứng dậy mang tới trà cụ phao trà. Cao nhã mát lạnh hương khí tùy theo đó mà tán đi.

Tinh thần cho nên thoải mái một chút..... Lăng Hộ Vũ ho nhẹ một tiếng, lập tức liền đem chính mình một phen trải qua chậm rãi nói ra.

* * *

“Cảnh ca! Người xem Vương đại thẩm cho ta cái gì!”

Một tiếng hô mang theo hân hoan vui sướng từ một góc nhà tranh lụi bại của thị trấn nhỏ truyền đến. Lăng Hộ Vũ trên tay cầm một chuỗi thịt muối kích động vọt vào trong phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lây dính bụi đất mang theo sắc mặt vui mừng giấu không được, một đôi mắt chớp động sáng rực.

Trong phòng, một gã thiếu niên tiêm tú ước chừng mười một, mười hai tuổi đang đem rau xanh đã chử tốt bưng lên bàn. Mới nghe được thanh âm, đã thấy Lăng hộ Vũ dường như bộn nhập vào phòng. Trên mặt cho nên lộ ra cái ôn nhu tươi cười: “Tiểu Hộ, mau tới ăn đi!”

“Không vội, trước ăn vài miếng thịt muối rồi nói sau.”

Lăng Hộ Vũ một bên vừa nói một bên đem thịt muối bỏ vào trong tay thiếu niên. Hai nam hài bốn mắt cùng tiếp, đồng thời cao hứng đến ôm làm một chỗ.

Thiếu niên họ Vân danh Cảnh, năm nay mười một, là ca ca họ hàng xa của Lăng Hộ Vũ.

Hai năm trước một hồi ôn dịch nổi lên cướp đi song thân của Lăng Hộ Vũ. Tuổi nhỏ liền mất đi người thân vậy nên thôn nhân cận tồn giúp hắn bán đi của cải gia sản thành ngân lượng, y theo di ngôn của phụ thân đến chỗ bà con xa nương tựa. Ai ngờ họ hàng xa này cuộc sống cũng rất khó khăn, một nhà ba người toàn bộ đều dựa vào việc làm công cho Tiết phủ trong trấn, từng tháng nhờ điểm tiền công mà sống qua ngày.

Lăng Hộ Vũ dù tuổi nhỏ cũng đã thập phần hiểu chuyện. Hẳn sợ chính mình liên lụy họ hàng xa, đã tính toán rồi đi, khả họ hàng xa kia thức thắm tâm địa lương thiện, nhìn hắn cơ khổ vô y, nói cái gì cũng không an tâm, vẫn là cố đưa hắn giữ lại.

Nhưng sinh kế vốn là gian khổ sau lại thêm một hài tử nên cuộc sống lại càng tăng phần khó khăn, thúc thúc đành phải cố nhận thêm ít nhiều công việc để hảo nuôi nấng hai nam hài. Lăng Hộ Vũ trong lòng đầy áy náy cho nên ăn rất ít, không hy vọng trở thành gánh nặng nhiều hơn ... cho thúc thúc.

Duy nhất đáng được ăn mừng, là hai cái nam hài tuổi rất gần, tính tình lại rất hợp, không bao lâu liền trở nên so với huynh đệ ruột thịt còn thân hơn. Cuộc sống bốn người cố nhiên gian khổ, lại thập phần hoà thuận vui vẻ.

Nhưng nhiều năm một nhọc rớt cực làm cho thúc thúc chống đỡ không được, song song ngã bệnh. Hai nam hài vì lo tiền được, trước sau đều vào Tiết phủ làm việc. Vân Cảnh tướng mạo tú lệ thảo hỉ, phu nhân nhìn rất thích, liền để cho hắn tại bên người hầu hạ; mà Lăng Hộ Vũ do nhân nhiều năm nay dinh dưỡng không tốt, xanh xao vàng vọt, liền được phân đến nội viện làm chút chuyện cực nhọc. Vượt ngoài dự đoán của mọi người, hắn thân mình mặc dù nhỏ gầy, lại tương đương kiên cường dẻo dai hữu lực, một ít việc nặng hắn luôn nhanh chóng làm hảo. Với lại hắn tính tình sang sảng thú vị, ánh mắt lại thập phần trong trẻo, rất nhanh liền cùng các hạ nhân khác kết giao bằng hữu. Những người đó phần lớn đều so với hắn lớn tuổi hơn, dù cả ngày thập phần gian khổ, đối hắn lại tương đương chiếu cố. Hai cái nam hài cùng ở Tiết phủ ngày qua ngày thật cũng coi như không tồi.

Chính là gầy còm tiền công căn bản không thể mua được hảo dược liệu để làm cho thúc thúc khỏi bệnh hẳn. Mấy tháng sau, hai người rớt cực trước sau qua đời.

Hai hài tử dùng tiền ban đầu tồn để mua thuốc cùng với một chút giúp đỡ của Tiết phủ mà làm tang sự. May mắn thúc thẩm còn để lại gian nhà tranh này cho bọn hắn, cũng đủ cho hai cái hài tử còn không có bị lưu lạc đầu đường. hai người bọn hắn từ đó liền như vậy sống nương tựa lẫn nhau.

Khả hai cái hài tử có thể kiếm được tiền nhiều nhất cũng chỉ đủ nuôi sống chính mình mà thôi, vậy nên hai người bình thường ăn uống cực kỳ đơn giản. Mà hôm nay khó có được cái hàng xóm hảo tâm cho một chuỗi thịt muối, đã có mấy tháng không biết vị thịt hai người tất nhiên là phi thường vui mừng.

Mang theo khối thịt muối đã được khéo léo cắt ra kia, Lăng Hộ Vũ nuốt nuốt nước miếng, cái miệng cắn đi một miếng thịt nhỏ, rồi lại quay sang chén chúc bên cạnh mà húp một ngụm. Vân Cảnh ở đối diện xem hắn ăn đến như vậy quý trọng, nhin không được liền đem thịt trong bát chính mình gấp sang chén của hắn

“Tiểu Hộ, ngươi ăn nhiều chút đi! Ngươi là làm việc nặng, tốt nhất vẫn là ăn nhiều một chút mới được.”

“Không cần, ta như vậy đã đủ. Cảnh ca chính mình ăn đi.”

Tuy rằng cảm thấy rất muốn ăn nhiều thêm mấy khối, nhưng Lăng Hộ Vũ vẫn là đem thịt quay về cấp Vân Cảnh. Ngữ khí đáp lời thập phần kiên định, làm cho Vân Cảnh vốn là muốn nói thêm vài câu chung quy cũng là không tái gấp thịt cho hắn, chính là một trận thở dài.

Hắn gác hạ chiếc đĩa, mâu quang như ba ngưng hướng cái tộc đệ trước mắt: “Tiểu Hộ, chúng ta bán nhập Tiết phủ làm hạ nhân đi! Cứ như vậy, tiền công dù không nhiều, chúng ta cũng không tái lo lắng ngày ba bữa cơm.”

Mấy ngày nay khốn khổ hắn tuy không phải không thể chịu được, khả tổng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy đi xuống không phải biện pháp. Bán mình nhập Tiết phủ, ít nhất về sau ngày ngày đều có cơm ăn, không cần sợ bị lão gia phụ nhân từ. Hơn nữa Tiết phủ kia đối đãi hạ nhân coi như không kém. Như thế liền bán nhập Tiết phủ, ít nhất trong lòng hắn hội cảm giác kiên định yên ổn một chút.

Nhưng Lăng Hộ Vũ lại lắc lắc đầu.

Trong treo đôi mắt nhìn lại, ánh mắt là kiên định hữu thần bất đồng với Vân Cảnh.

“Nếu bán nhập Tiết gia, cả đời này liền vĩnh viễn là nô tài của nhà người ta. Ta không nghĩ cả đời sẽ làm nô tài. Nhất định phải có một ngày, ta nhất định phải làm một chuyện oanh oanh liệt liệt, làm cho Cảnh ca cùng ta mỗi ngày đều có thể ăn uống no đủ, mỗi ngày đều có cá có thịt!”

Nói xong lời cuối cùng đã có chút kích động hắn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dơ bẩn, lại chớp động nào đó sáng rọi.

Lăng Hộ Vũ lời này sớm không phải là lần đầu tiên nói. Anh mắt cùng tự tin như vậy mỗi lần đều làm cho Vân Cảnh xem đến thập phần hâm mộ, rồi lại..... Phía trên tú lệ dung nhan gợi lên một mặt tươi cười bất đắc dĩ: “Này bất quá là cái mộng đẹp. Hai ta hiện giờ ngay cả nuôi sống chính mình cũng đã là rất khó, như thế nào lại có tiền vốn đi làm một phen sự nghiệp? Bình dân như chúng ta cũng chỉ có mệnh bình dân thôi, chỉ cần có thể cùng người thường thường thuận thuận qua cả đời, ta liền thập phần thỏa mãn.”

“Nói cũng không phải là như vậy, Cảnh ca. Ta nghe người ta nói, Tô Châu cái kia cái gì có trang chủ Vân sơn trang, trước kia cũng giống chúng ta như vậy là một cái bình dân cái gì cũng không có, hiện giờ cũng đã hùng cứ một phương, một trong mấy cái thế lực lớn gì đó, còn cưới được thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, tài nữ làm lão bà. Chỉ cần có cơ hội, chúng ta cũng đồng dạng có thể trở thành người thứ hai, người thứ ba cái kia trang chủ của sơn trang.”

Tự thuật ngữ khí thập phần hữu lực bức nhân, nhưng lại không nhớ rõ tên người, nghe tới nhưng thật ra thành phần buồn cười chiếm đa số.

Lăng Hộ Vũ làm việc rất lưu loát. Mỗi khi ban sai gặp gỡ những thương đội vân du bốn phương đi qua trấn, hắn đều hội dành ra thời gian ghé thăm điểm một chút nghe các thương nhân kể về chuyện hành tẩu khắp nơi cùng các hiểu biết, mỗi lần đều nghe được người ta thần nhiên nhắc tới chuyện xưa từ bàn tay trắng dựng nên sự nghiệp.

Từ sau khi cha mẹ chết vì bệnh, hắn liền ít hy vọng qua cái gì là ngày an thuận. Hiện giờ hắn mặc dù vừa mới mãn chín tuổi, cũng đã tính toán một ngày kia, nhất định phải rời đi trấn nhỏ xuất ngoại làm một phen

đại sự nghiệp.

Kỳ thật hẳn cũng rất muốn rời trần để đến đại thành gần đây nhất Kinh Châu để thử thời vận, lại vì Vân Cảnh duyên cớ mà giữ lại.

Vân Cảnh mặc dù lớn tuổi hơn hẳn, nhưng dù sao cũng cùng hẳn bất đồng, chưa từng trải qua một phen sóng gió như Lăng Hộ Vũ, tâm tư cũng chưa đủ thành thực, bản tính lại thập phần mềm mại, từ khi hai người bắt đầu sống nương tựa lẫn nhau đến nay, ra chủ ý phần lớn là Lăng Hộ Vũ. Cũng chính là vì thế, tuy rằng Lăng Hộ Vũ có quyết tâm cùng dũng khí rời trần nhỏ xuất ngoại mạo hiểm, lại vẫn là không bỏ Vân Cảnh xuống được mà lưu lại.

Liên như trước mắt.

Nghe xong Lăng Hộ Vũ một phen nói, Vân Cảnh thần sắc buồn bã, nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống.

“Tiểu Hộ, liền chúng ta hai cái thường thường thuận thuận sống qua cả đời, chẳng lẽ không tốt sao? Ta không giống người có chí khí lớn như vậy, chỉ hy vọng chúng ta hai cái có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Thế giới bên ngoài nhiều sóng nhiều gió, nói không chừng ta một khắc trước còn có thể gặp qua người, ngay sau đó lại gặp trở ngại gì đó, cả đời thiên nam địa bắc rốt cuộc không thể gặp mặt. Nghĩ muốn xây dựng một phen sự nghiệp cũng không phải như vậy dễ dàng, huống chi chúng ta cũng không biết chữ....”

“Cảnh ca.....”

Gặp Vân Cảnh vẻ mặt ảm đạm, hai con mắt đã ẩn ẩn rưng rưng, làm cho Lăng Hộ Vũ vốn định thốt lên lời nói cứng vừa mới xuất hiện lại bất đắc dĩ nuốt trở về.

Hắn vốn định nói “Chúng ta cùng đi Kinh Châu thành xây dựng sự nghiệp”, khả cuối cùng lại chỉ có thể một trận thổ dài. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng lòi ra một cái cười. “Ta lại chưa nói phải đi. Hai ta sống nương tựa lẫn nhau, thiếu một cái cũng không thành Cảnh ca nhanh ăn đi! Chớ làm cho chúc lạnh!”

“Ăn.....”

Vân Cảnh lúc này mới hơi chút yên tâm, vẻ mặt cũng dịu đi không ít. Một tiếng đáp nhẹ sau, lại cầm lấy chiếc đĩa tiếp tục dùng bữa.

Chính là, mãi cho đến dùng xong bữa, hai người cũng chưa mở lại miệng nói qua một câu.

7. Nhập Môn - Chương 7

Gió lạnh mang theo đông ý tập qua gò đất không được che chắn, dẫn tới thân mình nhỏ gầy dưới lớp quần áo đơn bạc run lên từng trận. Liên cách hơn mười trượng khoảng cách, dưới gò đất, sông Trường Giang cuộn cuộn chảy về hướng đông, thỉnh thoảng cũng có mấy đoàn khách thuyền đi qua, theo dòng chảy nhắm hướng đông mà tiến.

Này đó thuyền, có bao nhiêu chuyến là sẽ đi qua Kinh Châu, lại có nhiều ít thuyền là đi đến cái sơn trang gì đó?

Ngồi ở chỗ gò đất, Lăng Hộ Vũ kéo chặt áo ngắn đơn bạc trên người, mâu quang hỗn loạn lại dừng ở phía trên dòng nước cùng một chút tươi đẹp phía xa xa.

Cho dù trong thành không có yên tĩnh như trần nhỏ, không có đại phẩm hàng xóm nhiệt tâm, hẳn vẫn nghĩ muốn vào thành xông pha một lần. Hẳn muốn đi xem Kinh Châu đến tột cùng là một cái đại thành như thế nào, muốn đi xem mọi người muôn hình muôn vẻ.

Hắn sớm đã không còn tin vào thứ gọi là an thuận. Dù sao, như thế nào an thuận, đều có thể dễ dàng bị phá hư lại có ai ngờ đến, nhưng trong một hồi ôn dịch như thế, liền cứ vậy mà đoạt đi song thân của hắn?

An thuận của bình dân rất yếu ớt. Cùng với ở chỗ này an thuận một cách dễ vỡ, thì hần tình nguyện đi vào thành. Tuy rằng hần không biết chữ, cũng chỉ hội làm một ít việc nhỏ..... Khả chỉ cần vào thành, nói không chừng còn có cơ hội thay đổi hết thấy.

Hần sớm có thể nói là cô độc trừ bỏ Vân Cảnh.

Từ sau khi thúc thắm qua đời, bọn họ cũng sống nương tựa lẫn nhau vượt qua hơn một năm nay. Bình thường đã là cực thân, ở lúc mất đi thì lại càng dựa vào nhau để cho nhau giúp đỡ, cảm tình so với lúc trước tăng lên không ít. Nguyên nhân chính là vì mất đi nên càng phải dựa vào, cũng làm cho Lăng Hộ Vũ hiểu được chính mình cùng Vân Cảnh có bao nhiêu bất đồng

Nếu nói hần là quật cường bất khuất, kia Vân Cảnh chính là mềm mại nhận mệnh.

Trước không nói chuyện đến Kinh Châu hay bán nhập cho Tiết phủ. Tuy nói bình thường ở trong nhà chuẩn bị gia sự nhiều là Vân Cảnh, chỉ khi nào chống lại ngoại nhân hay làm chuyện gì cần đưa ra quyết định, thì người đứng đầu luôn là Lăng Hộ Vũ. Vân Cảnh tính tình quá mức thuận theo, quá mức nhận mệnh. Đối với hết thấy những chuyện phát sinh quanh mình, hần tựa hồ luôn yên lặng thừa nhận, mà chưa bao giờ thử đi phản kháng hay thay đổi.

Cho nên Lăng Hộ Vũ không bỏ hần xuống được. Dù sao, trong lúc đó bọn họ đã thiết lập nên mối ràng buộc so với huyết thống còn muốn sâu hơn.

Không phải không thể lý giải hy vọng của Vân Cảnh là có thể cùng nhau an an thuận thuận sống qua cả đời. Hần làm sao không hy vọng hai người có thể cùng nhau ở chung một chỗ? Nhưng, hần không muốn thử cũng không dám thử, cứ như vậy mà làm nô tài cả đời.

Có lẽ hần chính là mang đại mộng không thực tế, nhưng hần vẫn là muốn thử xem, thử xem chính mình có thể có cái dạng gì thành tựu.

Nghe người ta nói: xuôi theo dòng sông, là có thể đến Kinh Châu.....

Lăng Hộ Vũ một tiếng thở dài, nhỏ gầy thân mình đứng lên, cũng vỗ vỗ xiêm y cho bớt một chút bụi đất.

Nếu không trở về, Cảnh ca hội lo lắng..... Ý niệm như thế trong đầu hiện lên, làm cho hần không tha lại từ trên gò nhìn xuống dòng sông đang cuộn cuộn chảy về phía đông, sau đó liền xoay người rời đi khả, khi vừa chạy xuống khỏi gò đất, hần liền trông thấy cảnh tượng gì.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, nhưng ở trên đường tới trấn nhỏ phía tây cũng trông thấy từng trận bụi đất nổi lên, thậm chí mơ hồ còn có thể nghe được một chút thanh âm cưỡi ngựa trên đường. Lăng Hộ Vũ cảm thấy chột dạ, cho nên nhanh chóng chạy khỏi gò đất nghĩ muốn đến gần một chút để xem cho rõ ràng.

Không xem thì hoàn hảo, vừa thấy đã là một trận kinh hãi.

Vì cái gì cuộc sống an thuận của người bình dân, luôn bị hủy hoại một cách dễ dàng đến vậy?

Xác định chính mình đoán không sai, Lăng Hộ Vũ dường như lập tức liều mạng hướng trấn nhỏ chạy đến, liền hy vọng có thể đến sớm hơn một khắc, làm cho mọi người miễn đi một hồi họa kiếp.

Hô hấp càng lúc dồn dập, lại ngay cả thở dốc cũng không dám chỉ sợ tổn đi nhiều thời gian. Hần liều mạng mà chạy, mà khi trấn nhỏ ánh vào mi mắt, hết thấy cũng đã là không kịp.

Hừng hực ngọn lửa thiêu đốt, chiếu sáng không trung vốn đã ngậm hạ.

Không còn kịp rồi.

Thật sự là giặc cỏ.....

Cùng với tiếng gào kêu khiến kẻ khác tan nát cõi lòng, vó ngựa đạp nát sự yên lặng nhất quán của trấn nhỏ.

Lăng Hộ Vũ run rẩy nhìn trấn nhỏ trước mắt giờ đã thành chốn luyện ngục. Hai chân của một cái hài tử, như thế nào có thể so với khoái mã đang rào rạt chạy về đây? Hần vẫn là không thể sớm từng bước chạy về trấn để thông tri cho mọi người: giặc cỏ đến rồi.

Nhỏ gầy thân mình không thể khắc chế run rẩy, khả cước bộ cũng đã lần thứ hai chững lại.

Hắn không thể sợ hãi!

Cảnh ca còn tại trong nhà. Y hẳn tính tình, chỉ có so với chính mình càng thêm sợ hãi, hết thấy trước mắt sự tình đã phát sinh. Hắn có lẽ không kịp cứu mọi người, nhưng hắn ít nhất phải tìm được Cảnh ca! Bọn họ cùng nhau sống nương tựa lẫn nhau, ít một cái cũng không thành. Hắn phải bảo hộ Cảnh ca, hắn nhất định phải.....

Thân mình bởi vì hai chân nhũn ra mà ngã xuống, nhưng Lăng Hộ Vũ vẫn là ra sức bò lên, cẩn thận né qua giặc cỏ đang ở trên trần cổ tình làm bậy mà hướng trong nhà chạy đi.

Thân mình của hắn nhỏ gầy, nếu muốn trốn tất nhiên là dễ dàng hơn nhiều. Thật vất vả để thuận lợi tránh đi tầm mắt của bọn đạo tặc mà trốn vào trong nhà, đập vào mắt cũng là một mảnh lửa đỏ.

“Cảnh ca!”

Không khỏi một tiếng kinh gọi, không chút nghĩ ngợi liền nhảy vào bên trong nhà tranh. Khung cảnh quen thuộc đã bị phá hủy gần hết, hừng hực ngọn lửa dẫn tới trong phòng thập phần nóng cháy, khói đặc làm cho Lăng Hộ Vũ cơ hồ phân không ra phương hướng.

“Khụ khụ..... Cảnh ca! Cảnh ca! Người ở chỗ nào!”

Hắn khụ lên mấy tiếng, ánh mắt bị khói huân đến khó chịu, giọng nói cũng đã có chút đau đớn, nhưng vẫn là khàn cả giọng hô tên Vân Cảnh. Chính là, dù kêu gọi như thế nào cũng không có người đến hưởng ứng, mà ở trong phòng hừng hực lửa cháy đã lan khắp nơi.

Đau đớn khuynh đảo sát qua vai trái Lăng Hộ Vũ, đơn bạc xiêm y cũng đã cháy đi một góc. Hắn kích động bỏ đi cái áo vốn đã cực kỳ rách nát, không để ý đến một mảnh khói đặc đảo quanh, còn hy vọng có thể có được đến một chút hương ứng: “Cảnh ca!”

Tuy rằng người được xử lý mau nên chỉ có một khối da thịt nhỏ bị tổn thương, nhưng vai trái vẫn là truyền đến từng trận đau đớn. Nhưng mà, trước mắt Lăng Hộ Vũ thân mình cũng đã không hề run rẩy bất quá hắn sớm không rảnh chú ý đến mấy thứ này, chỉ có thể ở một bên ho một bên ý đồ có thể thấy rõ bóng dáng Vân Cảnh. Cảnh ca rốt cuộc là ở đâu? Y theo tính tình của Cảnh ca, tất nhiên sẽ ở lại trong nhà trốn chờ hắn trở về.

“Cảnh ca.....”

Giọng nói đã dần dần ở trên tmống mạnh, ánh mắt khó chịu cơ hồ không thể mở. Ở trong phòng đảo mắt liền muốn nhắm lại, hắn dù là hiểu được, nhưng như thế nào cũng không nguyện cứ như vậy mà buông tha.

Bọn họ so với huynh đệ ruột thịt còn muốn thân hơn rất nhiều. Sống nương tựa lẫn nhau, cho nhau giúp đỡ. Bảo hắn bỏ lại Vân Cảnh một người trốn, hắn nói cái gì cũng đột nhiên lại nghe giọng nói quen thuộc lọt vào tai: “Không cần! Đừng tay! Tiểu Hộ, Tiểu Hộ! Cứu ta! Tiểu Hộ!”

“Cảnh ca! Cảnh ca, người ở đằng kia? Cảnh ca!”

Thanh âm lọt vào tai làm cho tinh thần hắn đột nhiên rung lên, vội tìm kiếm nơi phát ra thanh âm. Chỉ nghe thanh âm Vân Cảnh cầu cứu mang theo tiếng khóc lúc cường lúc nhược. Lại tựa hồ là từ bên ngoài truyền đến..... Hắn cảm thấy căng thẳng, thuận tay lấy một cái cây, theo trí nhớ ở trong một mảnh khói đặc chạy ra ngoài phòng.

Nhà tranh vừa rời đi nháy mắt đã sập. Trước khi nhà tranh sụp một khắc, hắn rõ ràng nghe được tiếng cầu cứu của Vân Cảnh. Đó là theo tiểu viện phía sau nhà tranh truyền tới.

Lập tức vội hướng tới nơi thanh âm phát ra chạy đến, mà rõ ràng là thân ảnh xa lạ của nam nhân ánh vào mi mắt.

Nam nhân đem thân mình tiêm gầy mềm mại của Vân Cảnh cường chế trên mặt đất, mà Vân Cảnh một thân xiêm y đã là hỗn độn, trắng nõn da thịt lỏa lồ ở bên trong ánh lửa.

Kia phía trên khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt, nhìn đến hết sức thống khổ đáng thương.

Cho dù Lăng Hộ Vũ không rõ nam nhân này muốn làm gì, cũng rõ ràng hẳn tất nhiên là muốn đối Vân Cảnh bất lợi. Lúc này hẳn sớm đã quên cái gì là sợ hãi, cầm cái cây kia, hướng trên đầu nam nhân đang mất đi phòng bị hung hăng nện xuống.

Máu tươi từ cái gáy của nam nhân chảy ra, thân mình cũng tùy theo đó mà ngã xuống. Ngay cả xác định nam nhân sinh tử đều đã quên, Lăng Hộ Vũ vội vàng dùng sức đẩy thân mình nam nhân qua một bên, đem Vân Cảnh cứu đứng lên.

Nhìn thấy Lăng Hộ Vũ quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên dơ bẩn, Vân Cảnh đầu tiên là sửng sốt, sau là lập tức “Oa” lên một tiếng rồi nhào vào trên người hắn khóc lên..... “Tiểu Hộ, Tiểu Hộ..... Ta sợ..... Tiểu Hộ.....”

Thân mình mềm mại rõ ràng so với Lăng Hộ Vũ cao hơn không ít, giờ phút này lại bất lực như trẻ mới sinh, gắt gao ôm hắn không ngừng khóc. Lăng Hộ Vũ cảm thấy cũng là kinh hồn chưa định, lại biết chính mình lúc này vô luận như thế nào cũng không thể yếu thế. Hắn gắt gao quay về ôm lấy Vân Cảnh, cũng cố gắng tự ổn định giọng nói, nói: “Cảnh ca, chúng ta trước trốn đi! Trần này tạm thời không thể tiếp tục ở lại. Chúng ta vẫn là trước khi giặc cỏ phát hiện mau mau rời đi!”

Dùng khí lực chống lại thân mình bán nhuyển của Vân Cảnh, thanh âm của hắn như cũ tràn đầy hy vọng ổn định mà trầm tĩnh.

Có lẽ là do thái độ như vậy, Lăng Hộ Vũ cảm giác được Vân Cảnh gật gật đầu, khóc thút thít thanh âm gian nan đáp lại: “Đều hảo..... Chỉ cần cùng người cùng một chỗ, hết thấy đều hảo.....”

“Kia chúng ta đi nhanh đi! Để muộn sẽ không kịp..... Đến.”

Gặp Vân Cảnh đồng ý, Lăng Hộ Vũ buông lỏng tay đang ôm hắn ra sau đó lại nắm chặt tay hắn, dùng sức lôi kéo hắn hướng đường nhỏ rời trần chạy đi.

Vân Cảnh mặc dù cả người vẫn sợ hãi mà không kiềm được run rẩy, nhưng cũng rõ ràng nếu là trì hoãn, chỉ sợ ngay cả Tiểu Hộ đều có thể gặp chuyện không may. Hắn lôi kéo vạt áo cố chết đi theo Lăng Hộ Vũ ra bên ngoài bỏ chạy, rồi sau đó cũng đã nghe tiếng rít gào của bọn nam nhân cùng tiếng vó ngựa truyền đến.

Truy binh sắp tới, hai cái tiểu hài tử ngay cả hít sâu cũng không dám suyễn một ngụm, chỉ lo mau chóng thoát đi. May mắn Lăng Hộ Vũ bình thường đối với chung quanh rất hay tìm hiểu, địa hình bốn phía rõ như lòng bàn tay. Hắn một cái lắc mình lôi kéo Vân Cảnh hướng đường mòn trong rừng rất ít người biết mà chạy đến. Đường mòn kia thập phần nhỏ hẹp, một cái người lớn muốn qua thì nhất định phải nghiêng người mới qua được. Hai cái tiểu hài tử thân mình vốn nhỏ, muốn đi qua cũng không cố quá nhiều sức, lại khổ bọn giặc cỏ. Nhờ con đường mòn này, mà hai cái nam hài rốt cuộc cũng thuận lợi trốn được truy binh.

Rốt cuộc cho đến lúc hai người có thể nhẹ nhàng thở ra dừng lại cước bộ, bốn phía đã là một mảnh u ám, để soi sáng chỉ có một chút ánh trăng nhợt nhạt lưu tiết, căn bản phân không rõ phương hướng ánh lửa nơi trần nhỏ đã sớm ly khai tầm mắt. Đêm nay, bọn họ đừng nghĩ có thể rời đi cánh rừng này..

Nhìn bốn phía một mảnh tối đen, Lăng Hộ Vũ cảm thấy khó tránh khỏi có chút bất an, lại nghĩ sang hướng khác mới thả lỏng rất nhiều. Hắn nương nhờ ánh trăng bạc nhược tìm khóa đại thụ, cũng lôi kéo Vân Cảnh dưới tàng cây ngồi xuống.

Bị hắn nắm tay vẫn không ngừng run rẩy. Lăng Hộ Vũ cho nên lo lắng nhìn đến Vân Cảnh phía bên cạnh: “Cảnh ca, chúng ta đã muốn không có việc gì..... Đừng sợ, ta vẫn còn ở chỗ này!”

Kỳ thật chính hắn làm sao không sợ? Nhưng ở trước mặt Vân Cảnh, hắn đã quyết định không thể lưu tiết mảy may yếu ớt.

Chỉ thấy Vân Cảnh khiếp sợ ngẩng đầu lên, hai tay một phen ôm chặt thân mình Lăng Hộ Vũ, ôm hắn thật chặt.

“Hoàn hảo người đã đến, Tiểu Hộ..... Ta thật sự rất sợ.....”

Ngay cả giọng nói, vẫn hỗn loạn run rẩy.

“Đã không có việc gì, Cảnh ca.”

Đối mặt hấn bất lực, Lăng Hộ Vũ chỉ có thể tùy ý hấn gắt gao ôm chính mình, cũng vỗ vỗ lưng hấn làm cho hấn an tâm một chút.

Khả Vân Cảnh ôm hấn động tác lại càng thêm tăng lực.

“Ta vốn ở nhà chờ người trở về ăn cơm..... Ai hiểu được trong trấn đột nhiên lửa nổi lên, tiếp theo thì cường đạo liền tới..... Ta sợ, cho nên trốn ở dưới sàng, khả cái kia nam nhân vẫn là tìm được ta.....”

“Ta nghĩ trốn, chính là tay hấn bắt ta rất nhanh. Khi đó trong phòng..... Phòng đã muốn bị lửa thiêu, cho nên hấn đem ta kéo đến trong viện, đối ta.....”

Tự thuật điều vừa trải qua, cuối cùng lại khó có thể nói thành tiếng mà rơi lệ. Hấn tựa đầu mai nhập vào một bên vai Lăng Hộ Vũ, ấm áp nước mắt dính vào miệng vết thương bị lửa thiêu lúc trước, làm cho không báo động trước Lăng Hộ Vũ ăn đau một trận kinh hô: “Ồi!”

“Tiểu Hộ? Người như thế nào.....như thế nào lại bị lửa thiêu?”

Vừa nghe đến hấn đau đến hô lên, Vân Cảnh mặc dù vẫn không ngừng khóc, lại vẫn là lo lắng ngẩng đầu lên ghen ngào hỏi, cũng bắt đầu dựa vào ánh trăng mỏng manh kiểm tra thân trên trần trụi của hấn. Chỉ thấy trên đầu vai bản thân vừa mới dựa vào xuất hiện mấy bọt nước, tránh không được hấn hỏi..... “Thực xin lỗi, Tiểu Hộ.....”

“Không có sao, Cảnh ca đừng để ý. Ta cũng không phải cái gì mảnh mai thiếu gia, không có gì đáng ngại.”

Không nghĩ làm cho hấn tự trách, Lăng Hộ Vũ đầu vai mặc dù vẫn ần ần đau đớn, vẫn là lộ ra cái trấn an tươi cười.

Càng là tại cái loại thời điểm, hấn càng không thể lưu tiết ra mấy may yếu ớt.

Dường như là cố ý cùng quyết tâm của hấn đối nghịch, gió lạnh trong rừng gào thét mà qua dẫn tới Lăng Hộ Vũ không thể khắc chế một trận run rẩy, làm cho hấn nhin không được liền hướng tới Vân Cảnh ở một bên nhích lại gần.

Xem hấn bộ dáng như thế này, Vân Cảnh lập tức hiểu ý cởi xuống áo ngoài phủ lên đầu vai của hấn, cũng thân thủ ôm Lăng Hộ Vũ, làm cho hai người gần thêm chút nữa phương tiện việc sưởi ấm.

Hai cái tiểu hài tử liền như vậy cho nhau dựa sát vào dưới tàng cây. Hồi tưởng đến khởi điểm tìm được đường sống trong chỗ chết cùng với đủ loại tình huống trên trấn, trong lòng lẫn nhau cất chứa sợ hãi.

Nhìn một bên sườn mặt của tộc đệ, Vân Cảnh nhẹ nhàng cầm tay hấn.

“Tiểu Hộ.....”

“Àn?”

Người kia nghe một tiếng gọi mà khó hiểu ngẩng đầu, trong trẻo con người chống lại Vân Cảnh mâu quang như ba, vẻ mặt lộ ra một chút lo lắng, “Làm sao vậy, Cảnh ca?”

“Chúng ta..... Hội một mực ở cùng nhau đi?”

Đáp lại, là một câu hỏi tràn đầy bất an.

Vân Cảnh cho tới bây giờ không nghĩ tới..... cuộc sống của bình thường, nhưng lại dễ dàng liền bị phá hủy như vậy. Từng tưởng đương nhiên gì đó tại như vậy ngăn ngừn nửa ngày liền trở nên xa cách không thể thành. Hấn cũng không cầu cái gì xa xôi, chỉ là mong muốn có thể cùng Lăng Hộ Vũ cùng nhau ở trên trấn, an thuận mà sống qua ngày. Rõ ràng là một nguyện vọng nhỏ bé như thế, vì sao lại dễ dàng như vậy mà bị phá hủy?

Trấn nhỏ bị hủy, sau này bọn họ nên đi nơi nào? Hấn nghĩ sợ..... sợ vì như vậy mà cùng Tiểu Hộ phải tách ra, sợ từ nay về sau rốt cuộc không thể gặp đến hấn..... Hấn trong lòng luôn luôn có một loại dự cảm, biệt ly, tựa hồ sắp đến.....

“Đương nhiên!”

Gián đoạn suy nghĩ, là giọng nói vững vàng khẳng định của Lăng Hộ Vũ.

Hắn quay về nắm tay Vân Cảnh, trên mặt lộ ra một cái sáng lạn tươi cười: “Chúng ta vẫn đều là cùng nhau không phải sao? Hai ta sống nương tựa lẫn nhau, ít một cái cũng không thành”

“..... Tiểu Hộ, ngươi thích ta sao?”

Đôi mắt như vậy kiên định sáng ngời làm cho Vân Cảnh xem đến ngây ngốc, kim lòng không đậu đã là như vậy một câu bật thốt lên.

Hắn gắt gao cùng Lăng Hộ Vũ dựa vào, nửa thân trần da thịt cùng Lăng Hộ Vũ trần trụi thân trên cùng thiếp, hơi ẩm kia truyền lại làm hắn mê huyền thần trí.

Hắn nhẹ nhàng đem mặt để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn bị khói hun đến đen nhẻm của Lăng Hộ Vũ, đôi môi khẽ mở, ghé vào lỗ tai hắn hạ thấp âm giọng..... “Ta thích nhất ngươi, Tiểu Hộ.....”

“Ta cũng thích nhất Cảnh ca..... Ôi! Hảo ngứa a!”

Không thể hiểu rõ trong lời nói Vân Cảnh tăng tăng giấu trụ tâm tư, Lăng Hộ Vũ như nhau bình thường trả lời lại, lại vì hơi thở của Vân Cảnh trên cổ mà một trận ngứa ngáy, không khỏi cười thành tiếng.

Nhìn hắn vẻ mặt đơn độc tinh khiết, Vân Cảnh một tiếng thở dài, ở trên má hắn hôn một cái.

“Chúng ta phải một mực ở cùng nhau, được chứ?”

“Đương nhiên tốt lắm!”

Không chút do dự lên tiếng, khả Lăng Hộ Vũ trước mắt đã là một phiên tâm tư khác.

Hắn lẳng lặng dựa vào đại thụ, nhần hạ đuôi dần cảm giác đói khát dâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nửa nâng, mơ hồ nhìn đến bầu trời đêm phía trên.... “Cảnh ca..... Chúng ta đi Kinh Châu được không?”

“Kinh Châu?”

“Ân..... Dù sao nhà cũng đã bị đốt, trên trán hơn phân nửa cũng đã bị hủy, chúng ta liền vào thành thử xem?”

“..... Chỉ cần có thể cùng ngươi ở cùng nhau, đi chỗ nào đều hảo.”

Trước mắt hắn sở cầu, bất quá chính là có thể cùng Tiểu Hộ cùng nhau mà thôi. Cho dù hắn vẫn mong đợi cuộc sống an thuận, nhưng hắn cũng đã không dám hy vọng xa vời. Hắn thầm nghĩ từ trước đến nay luôn cùng Lăng Hộ Vũ một chỗ, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Mặc kệ là muốn vào thành hay là làm cái gì, hắn đều không sao cả.

Mơ hồ nhận ra tâm tư của hắn, Lăng Hộ Vũ nắm tay hắn thoáng xiết chặt.

“Kia, sáng mai chúng ta tìm đường đi ra đường lớn đi! Đêm nay trước hảo hảo nghỉ ngơi..... Vừa rồi một chuyến nhưng làm ta mệt muốn chết rồi.”

“Ân..... Hảo hảo ngủ đi, Tiểu Hộ.”

Giọng nói kết thúc là lúc, cùng Lăng Hộ Vũ bên cạnh cùng nhau khép lại đôi mắt.

Bên trong một mảnh u ám, hai cái tiểu hài tử liền như vậy cho nhau rúc vào dưới tàng cây ngủ. Ngay cả là kinh hồn chưa định, khả lúc trước một mỗi vẫn là làm cho hai cái nam hài dễ dàng như vậy liền lâm vào ngủ say.

Thời tiết, dĩ nhiên cũng dần dần nhiễm thượng một chút tiêu điều tịch lãnh khi vào đông.

* * *

Hôm sau.

Hảo hảo ngủ vừa, tâm tình hai người cũng vững vàng lên nhiều. Bởi vì hôm qua ngay cả bữa tối cũng chưa dùng đã bỏ chạy, nên sáng sớm tất nhiên là phi thường đói khát. May mắn trong rừng còn có chút trái cây có thể ăn vào bụng, hương vị mặc dù không quá hảo, nhưng cũng cũng đủ để no. Hai cái tiểu hài tử sau khi ăn no lại bắt đầu hái đi mấy khóa trái cây trọng một chút tùy thân mang theo, chuẩn bị làm lương thực trên đường.

Tối hôm qua như vậy loạn trốn, quả thật làm cho hai người nhất thời có chút phân không rõ phương hướng, ước chừng có cả ngày đều ở trong rừng đảo quanh, thật vất vả mới tìm được một cái dòng suối nhỏ. Vân Cảnh trước lời kéo Lăng Hộ Vũ thay hấn tẩy trừ miệng vết thương, sau mới cho hấn theo dòng suối lưu động tìm phương hướng đi trước.

Ngày hôm đó thời tiết không tồi, âm áp dương quang xuyên qua các kẽ lá, từng trận gió nhẹ phủ đến, mặc dù đã là cuối thu gần đông, khả trước mắt cũng không làm cho người ta có cảm giác rét lạnh, ngược lại là thập phần thoải mái. Hai người liền như vậy mà dọc theo dòng suối nhỏ ở trong rừng đi lên, vì thời tiết như thế nên bước chân không tự chủ được mà nhàn nhã hẳn lên.

Khả nắm tay Vân Cảnh, Lăng Hộ Vũ bước chân tuy rằng thập phần thông dong tự tại, cảm thấy cũng đã âm thầm lo lắng.

Tối hôm qua liền như vậy chạy thoát, trên người ngay cả một quan tiền đều không có, nên như thế nào lên thuyền đến Kinh Châu đây? Nếu là đi bộ, gần nhất không rõ ràng phương hướng, thứ hai lộ lại xa, hấn hai tiểu tử có thể cố được bao lâu cũng không biết..... Hai người bọn họ bình thường tiền đều giấu ở nơi bí ẩn trong nhà, cũng không biết giặc cỏ có thật sự cướp đi. Nói như vậy, có phải hay không nên trở về trên trấn xem qua một chút?

Nhưng, hôm qua hấn cũng không biết là có hay không đem tên giặc cỏ khi dễ Cảnh ca..... Lăng Hộ Vũ nghĩ, lưng đã là một trận rét run. Hấn càng nghĩ càng cảm thấy được chính mình giống như là giết cái kia nam nhân. Tuy nói lúc ấy là tình thế bất buộc, người nọ cũng chính là trừng phạt đúng tội. Nhưng nếu hấn thực sự giết người kia, kia hấn chẳng phải đã trở thành tội phạm giết người?

“Tiểu Hộ! Người xem, đã ra được rồi!”

Lại nghe bên cạnh Vân Cảnh thanh âm truyền đến. Lăng Hộ Vũ theo lời nhìn phía trước, đã thấy phía trước đã là một mảnh sáng ngời bất đồng với trong rừng, cảm thấy đang mừng rỡ, lập tức liền đem phiến nào lúc trước quang lên chín tầng mây, lời kéo Vân Cảnh theo hướng vừa thấy chạy đi.

Cước bộ, lại trước một khắc khi chạy đến đường lớn liền ngừng trụ bên ngoài cánh rừng, hơn mười cái nam nhân cười lạnh nhìn về phía hai người, trong đó một người trên đầu còn bọc băng vải, người đó chính là kẻ hôm qua đối với Vân Cảnh gây rối!

Chỉ nghe một người bên tay trái đến gần nam nhân trên đầu bọc băng vải, cười nói: “Ta nói là đúng vậy đi, đại ca? Hai tiểu tử này quả thực rất ngoan ngoan chạy đến đây!”

Lăng Hộ Vũ vốn đã bắt đầu khẩn trương, nghe thế một câu lại thêm kêu không tốt: theo lời hấn nói, hôm qua người nọ đối Vân Cảnh gây rối chính là lão đại của lũ giặc cỏ này! Chẳng trách bọn chúng đối với hai cái nam hài không thể dùng được đuổi theo không bỏ..... Lăng Hộ Vũ cảm thấy thật sự không tốt rồi, dùng sức một cái kéo theo thân mình dĩ nhiên đã nhũn ra của Vân Cảnh xoay người chạy vào trong rừng.

“Hừ! Hai cái Xú tiểu tử dám động thủ trên đầu thái tử..... Nếu không có hôm qua đem người làm trở thành tiểu cô nương, lão tử như thế nào lại....., hai cái tiểu tử người hôm nay chết chắc rồi. Người đâu! Bắt lại!”

Thấy hấn hai người chuyển thân bỏ chạy, nam nhân hừ lạnh một tiếng, một cái hét lớn lập tức dẫn người dưới trưởng đuổi theo.

Đem qua truy đuổi lại trình diễn, nhưng tình huống của hai người lại càng thêm bất lợi. Lúc này Vân Cảnh sợ tới mức cả người lạnh như băng, trí nhớ hôm qua nổi lên trong lòng, chân thoáng đã nhuyển e rằng vô pháp nhúc nhích, toàn bộ lại là do Lăng Hộ Vũ không biết từ đâu mà sinh ra mạnh mẽ dám kéo hấn chạy trở về. Chính là trước mắt lại không phải đêm tối, hai cái tiểu hài tử lại đã đi cả ngày, so với đêm qua càng khó thoát khỏi truy binh. Phía sau các nam nhân dĩ nhiên cũng truy vào cánh rừng, tức giận mắng mỗ hô quát không ngừng, lại làm cho hai cái tiểu hài tử kinh hoàng không thôi, ngay cả phương hướng đều mất đi, chỉ lo mất mạng chạy về phía trước.....

“Tiểu Hộ..... Ta, ta không được, người bản thân trốn đi! Người luôn luôn độc lập, không có ta đi theo, chính là bỏ đi trời buộc..... Đừng để cho ta liên lụy người. Tiểu Hộ, người buông tay đi.....”

Gặp bản thân chậm chạp không thể thoát khỏi truy binh, hai chân cơ hồ không thể nhúc nhích, Vân Cảnh có chút nản lòng thoái chí thở gấp gấp nói như vậy, cánh tay ban đầu nắm tay Lăng Hộ Vũ đương trường

liền buông ra.

Nhưng Lăng Hộ Vũ vẫn là gắt gao nắm tay hắn, ánh mắt kiên định trầm ổn nhìn lại một cái, chống lại cặp mắt kia dĩ nhiên đã là phiếm lệ: “Hai ta ít một cái cũng không được. Cố gắng, Cảnh ca! Người xem, phía trước lại có ánh sáng! Chúng ta chỉ cần chạy trốn tới trên đường lớn, sẽ không còn sợ mấy tên giặc cỏ này!”

“Tiểu Hộ.....”

Nghe hắn như thế ngôn ngữ, lại thấy hắn như thế ánh mắt, làm Vân Cảnh rốt cục nhìn không được mà rơi lệ. Đúng vậy! Hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, ít một cái cũng không được..... Đôi chân ban đầu cơ hồ không thể nhúc nhích nghe hắn khích lệ mà lại nâng lên, ra sức hướng ánh sáng phía trước không ngừng chạy tới.

Nhưng khi thoát khỏi cánh rừng, hai người lập tức kinh ngạc dừng lại cước bộ.

Bọn họ căn bản không nghĩ tới hội gặp phải tình huống không lối thoát như vậy, sau thì có truy binh bên ngoài cánh rừng cự nhiên là cái đoạn nhai!

Cảm thấy nháy mắt đã là kinh hãi không thôi, đang định tìm một đường khác bỏ chạy, thanh âm cầu nam nhân cũng đã từ sau thân truyền đến:

“Hai cái Xú tiểu tử không cần tốn nhiều công phu! Cả cánh rừng này cùng trấn trên của các người, ngoại trừ cái đường ra kia, còn lại chính là đoạn nhai với lại vách đá đứng đứng. Vóc người hơi nhỏ, ta coi động tác của các người cũng coi như lưu loát, không bằng liền bán làm nô lệ đi. Về phần tiểu tử kia so với cô nương còn xinh đẹp hơn..... Hắc! Trực tiếp đem người bán cho mấy cái lão luyện nam có tiền liền rất tốt. Xem người hời hợt như vậy, nếu không bán đến giá tốt, sao có thể bồi được lão tử chữa thương?”

Hai người kinh hoàng xem, chỉ thấy các nam nhân dĩ nhiên đã chặn đi đường lui, đưa bọn họ vây quanh.

Nhìn như thế này, Vân Cảnh sợ hãi không thôi ôm lấy Lăng Hộ Vũ ở một bên, rồi nghĩ đến những lời nam nhân vừa nói khi này đã vô pháp không chế run rẩy..... Lúc này đã là tiến thoái không được, chỉ còn phải nghĩ biện pháp ổn định tâm tư đang hỗn loạn, cố quát: “Các người..... Các người dám làm như vậy! Ban ngày ban mặt như vậy mà dám cưỡng bức lương dân, chẳng lẽ không nhìn đến vương pháp?”

Cố gắng học ngữ khí nói thư bình thường nghe người ta nói hô lên một tiếng, mà đối lấy chính là cả đám giặc cỏ một trận cười vang.....”Vương pháp? Lão tử chính là vương pháp! Các người nếu ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng còn có thể ít điểm da thịt đau.....”

“Đáng giận.....”

Thấy hắn “Đe dọa” một chút hiệu quả cũng không có, Lăng Hộ Vũ hai hàng lông mày không khỏi tức nhanh. Ngoái đầu nhìn lại đoạn nhai phía sau, phía dưới là sông, nhưng nhai xem đến cao ít nhất là trên mười trượng, phía dưới thủy thể lại chảy thực xiết, như vậy mà nhảy xuống, ít nhất cũng sẽ mất đi hơn nửa cái mạng. Nhưng nếu không nhảy, hai cái tiểu hài tử lại như thế nào có biện pháp thoát được lòng bàn tay của lũ giặc cỏ này? Nếu là ngoan ngoãn để cho lũ giặc cỏ bắt đi, nói cái gì cũng không phải tác phong của hắn.....

Chính cái gọi là thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngồi lành. Hắn nhanh chóng cầm lấy tay Vân Cảnh, mâu quang vừa nhắc đã cùng hắn thẳng tắp cùng tiếp.

“Cảnh ca..... Chúng ta nhảy đi? Ta tuyệt đối sẽ không buông tay! Ta nhất định sẽ bắt được ca, hai ta hội vĩnh viễn sống nương tựa lẫn nhau, một cái cũng sẽ không thiếu!”

“Ân. Ta cũng sẽ nắm chặt. Chỉ cần có thể cùng người cùng nhau, muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.”

Biết trước mắt đã không còn phương pháp, Vân Cảnh nhẹ nhàng ứng với.

Cho dù đối với việc nhảy xuống đoạn nhai có sâu đậm sợ hãi, dù là như vậy thì mâu quang trong trẻo kiên định cùng với bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy tay hắn, đã làm cho Vân Cảnh có thể vượt qua sự sợ hãi.

Hắn thầm nghĩ cùng Tiểu Hộ cùng nhau..... Cho dù là liền như vậy chết đi, cũng tổng là khá giả hơn so với việc bị giặc cỏ bắt lấy, rồi sau đó từ nay về sau chia lìa đi?

Hai cái nam hài thật ăn ý cùng nhau cười, mà đồng thời nhắm lại mắt, nhảy xuống đoạn nhai – bọn họ cứ như vậy gắt gao nắm lẫn nhau, từ trên nhai thẳng tắp rơi vào bên trong dòng nước chảy xiết.

Thủy thể hung cấp mạnh mẽ, không bao lâu liền đem hai người xa xa hướng kết thúc nhai đi đến

8. Nhập Môn - Chương 8

Đột nhiên bình tĩnh, ánh vào mi mắt, là bài trí đơn giản, cùng với từ một bên cửa sổ nhỏ mơ hồ thấu tiến dương quang.

Lăng Hộ Vũ có chút khó hiểu nhìn nhìn bốn phía, nâng tay nghĩ muốn nhu nhu mắt, lại kinh giác cả thân mình nặng như ngàn cân, ngay cả nâng cái tay đều thập phần cố sức. Nhìn quanh mình hoàn cảnh lạ lẫm, không biết tại làm sao mà đầu có chút hôn mê, phải lắc đầu vài cái mới có thể để ý rõ ràng, lại ở hồi tưởng về khởi điểm trước khi ở đây.

Hắn nhớ rõ bản thân cùng Vân Cảnh bị giặc cổ bức tới bên vách núi. Đoạn nhai vách đá dựng đứng cao ít nhất cũng hơn mười trượng, cuối đầu còn có thể thấy nước sông chảy xiết một cách mãnh liệt. Hai người không muốn hướng giặc cổ khuất phục, cổ gắt gao nắm tay lẫn nhau, thả người nhảy xuống đoạn nhai.

Nói không sợ hãi chính là gạt người. Hắn còn nhớ rõ chính mình khi đó hai chân như nhũn ra, chính trái tim kinh hoàng, trong lòng tràn đầy nhớ lại chỉ có “Nắm chặt tay Vân Cảnh, hai người chết sống đều phải cùng một nơi” ý niệm này ở trong đầu..... Thân mình đau quặn lại tốc độ nước chảy quá xiết làm cho hắn không kịp nghĩ nhiều, trong giây lát cả thân mình đều chìm vào trong nước sông.

Nước sông chảy thực sự xiết, so với hắn tưởng tượng càng muốn đáng sợ hơn. Hắn mặc dù đem hết khí lực nắm lấy Vân Cảnh, nhưng nước kia cũng không đành mà cứ hướng về phía thân mình hai người bọn họ, cùng với lẫn nhau nắm chặt tay. Hai tiểu hài tử liều mạng ở trong nước giãy dụa, khả vì chẳng phân biệt được mà cánh tay nhỏ bé nắm chặt gặp không ít trở ngại, duy nhất thông thạo kỹ năng bơi là Lăng Hộ Vũ lập tức hành động. Hắn nghĩ muốn bảo Vân Cảnh bình tĩnh lại một chút, nhưng chỉ vừa mở miệng là đã có một ngụm nước dưng mãnh tràn vào. Hắn cố vài lần nhưng cứ uống vài ngụm nước lớn cơ hồ hít thở không thông. Thật vất vả thích ứng một chút, lại phát giác đầu kia nắm lấy tay mình lực đạo tiêu pha – để ý nhìn một chút, đứng là Vân Cảnh đã ngất.

Hắn lập tức cảm thấy nóng nảy, mấy độ thử dùng sức kéo Vân Cảnh cùng nhau hướng mấy hòn đá giữa dòng bơi tới, lại luôn thất bại. Mấy đại nhân cũng không thể trụ được trong dòng nước chảy xiết như thế này, huống chi là một cái tiểu hài tử? Vài lần dùng sức đều thất bại, vốn là không hề thiếu thể lực như hắn lại thấy mệt đến vô pháp nhúc nhích, chỉ phải tùy ý nước sông kia đưa hắn đi càng lúc càng xa..... Mà ý thức, cũng ở trong bất tri bất giác dần dần rời đi.

Mà sau khi tỉnh lại, đã ở tại nơi này.

Lăng Hộ Vũ gõ lên cái đầu hôn mê, ý đồ làm cho chính mình thanh tỉnh một chút mới có thể biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại vì một loại cảm giác khác thường mà nhớ tới cái gì đó, cố sức đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Hắn tổng cảm thấy được bốn phía thỉnh thoảng có chút chớp lên, thật giống như..... Thời khắc mâu quang ngưng hướng ngoài cửa sổ, hắn biết chính mình đã đoán đúng rồi.

Bên ngoài, là mãnh liệt mãnh mẽ nước sông, cảnh sắc hai bên bờ cứ theo thời gian mà không ngừng lui về phía sau.

Hắn ở trên thuyền.

Như vậy đã xác thực nhận tri hiện lên trong óc, lo lắng cũng vào lúc này dâng lên: Cảnh ca đâu?

Sau khi hắn mất đi ý thức có hay không buông tay Cảnh ca ra? Cảnh ca có hay không cùng hắn ở trên thuyền này? Thuyền này là của ai?

Đủ loại nghi vấn nháy mắt nổi lên trong lòng, làm cho vốn là cố hết sức cân não lại loạn đến mức khó có thể vận tác. Tâm tư bề bộn đang định xuống giường đến chung quanh tham tham, bên tai đã là nghe thanh âm mở cửa phòng truyền đến. Lăng Hộ Vũ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một gã thanh niên cỡ chừng hơn hai mươi tuổi đi vào trong phòng, mà ở nhìn thấy hắn đồng thời lộ ra một tia sắc mặt vui mừng.

Khuôn mặt thanh niên không tính là anh tuấn, lại làm cho người ta cảm thấy một loại khôn khéo chính trực. Chỉ thấy hắn một cái hướng bên ngoài phòng hô to: “Mau mời lục gia! Tiểu bằng hữu tỉnh rồi!”

Bên ngoài cho nên truyền đến một trận dồn dập âm thanh. Còn chưa có làm rõ ràng tình huống Lăng Hộ Vũ mở to đôi con ngươi trong trẻo thẳng tắp nhìn về phía thanh niên, đôi môi khẽ nhúc nhích nghĩ muốn lên tiếng hỏi vài vấn đề, yết hầu lại là một mảnh khô khốc thanh niên thấy thế, chậm rãi đến gần bên giường ngồi xuống, cũng rót chén nước trà cho hắn.

Lăng Hộ Vũ gần nhất tuổi còn nhỏ không hiểu lắm chuyện phòng người, thứ hai tình huống trước mắt cũng không cho hắn có nhiều hơn lựa chọn, lập tức liền tiếp nhận cái chén, đem nước trà uống một hơi cạn sạch.

Khô khốc yết hầu do động tác hắn làm có chút nóng nẩy, làm cho hắn thiếu chút nữa đã sặc đến nơi. Thanh niên vội vỗ vỗ lưng hắn: “Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến. Người cũng đã hôn mê hai ngày nay, động tác quá mau đối với thân mình người không có gì hại.”

Nhân thanh niên động tác mà có thể thuận khí, Lăng Hộ Vũ vội hoãn hạ động tác, chậm rãi đem nước uống vào.

Lạnh lạnh nước trà nhập khẩu, làm dịu đi khô khốc ở yết hầu, cũng làm cho Lăng Hộ Vũ cùng tinh thần tỉnh lên không ít. Cái đầu lúc trước còn mê mang giờ đã bắt đầu khôi phục bình thường, bên tai lại truyền đến giọng nói của thanh niên: “Thân mình có thấy địa phương nào không thoải mái không?”

“Ta..... Khụ!” Bất thốt lên thanh âm có chút ách làm cho Lăng Hộ Vũ không thể không ho nhẹ một tiếng, sau đó lại sửa giọng nói, “Ta cảm thấy đầu thật hỗn loạn, thân mình thì rất nặng, nhưng không khiến cho ta quá khó chịu. Vị này, xin hỏi ta rốt cuộc.....?”

“Người là do chúng ta đi trên thuyền của Vân trại cứu được. Hai ngày trước chúng ta ngoài ý muốn đem người từ trong nước cứu lên. Khi đó người đã muốn hôn mê, mạng nhỏ cơ hồ đã đánh mất một nửa, toàn bộ đều nhờ vào lục gia hao phí chân khí trợ người xem người lúc trước tựa hồ ở trong nước từng có một phen giấy dựa, lại uống vào không ít nước, hội đầu óc hôn mê thân mình mệt mỏi xem như là bình thường. Tiểu tử người mặc dù thập phần gầy yếu, trước mắt xem ra lại ngoài dự đoán của mọi người, thân thể cũng rất cường tráng đó!”

Thanh niên đem sự tình đại khái cùng hắn giải thích một lần, ngữ khí thập phần thân mật hào sảng, vẻ mặt cũng tương đương ôn hòa. Lăng Hộ Vũ vốn là trí tuệ, nghe xong cũng đại khái biết rõ ràng tình huống. Nghĩ đến hắn là mất đi ý thức sau ngoài ý muốn để cho người ta phát hiện, liền như vậy được cứu lên. Nhưng, Cảnh ca đâu?

Tưởng tượng đến Vân Cảnh, hắn cảm thấy lập tức nóng nẩy. Tất cả mọi mệt không khoẻ nháy mắt toàn bộ vút sang một bên không thấy đáng, lòng tràn đầy vội vàng kéo lấy xiêm y của thanh niên: “Kia, kia Cảnh ca đâu? Đại gia có hay không nhìn thấy một thiếu niên so với ta lớn tuổi hơn một chút? Hắn là ca ca họ hàng xa của ta, ta và hắn trước giờ sống nương tựa với nhau, chúng ta là cùng nhau trụ sông.....hắn cũng không có việc gì đúng không? Đại gia cũng cứu được hắn đúng không?”

Liên tiếp những câu hỏi mặc dù vẫn có trật tự, khả vẻ mặt cùng ngữ điệu cũng đã lộ ra hoảng hốt mà ở khi nhìn thấy thanh niên âm thầm lắc đầu thì chấn động toàn thân, buông lỏng tay ra.

Chỉ nghe thanh niên phóng như giọng nói: “Khi chúng ta cứu lên người, chỉ có người một người..... Bất quá ta nghĩ ca ca họ hàng xa của người nhất định cũng không có việc gì, người không cần quá mức lo lắng.”

“Nhưng.....”

Nhưng Cảnh ca chỉ có một người nhất định là thập phần sợ hãi..... Kia thủy thể mãnh liệt chảy xiết như vậy, làm cho hắn chung quy không thể bắt được Cảnh ca..... Rõ ràng đã hứa nhất định phải nắm chặt tay đối phương tuyệt đối không buông không phải sau? Hắn thế nhưng, thế nhưng không thể bắt được ca.....

Nghĩ nghĩ, trong lòng dĩ nhiên tràn đầy tự trách. Chẳng lẽ bọn họ thật sự hội từ nay về sau thiên nam địa bắc, rốt cuộc gặp không thể gặp nhau sao?

Gặp khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy hối hận tự trách, thanh niên cùng lúc cũng không đành lòng, cùng lúc cũng thập phần kinh ngạc. Đứa nhỏ này theo mới vừa rồi đến bây giờ ngay cả một chút sợ hãi đều không có, nói chuyện cực có trật tự, hơn nữa đối với ca ca mất tích, hẳn cũng không biểu hiện ra một chút cô đơn sợ hãi, mà là sốt ruột cùng hối hận. Cặp mắt kia trong trẻo lộ ra kiên nghị quang mang. Xem hẳn bất quá cũng chỉ sáu, bảy tuổi thôi, nhưng làm cho người ta cảm giác so với một cái thiếu niên mười một, mười hai tuổi bình thường còn thành thực hơn rất nhiều. Đang định an ủi hẳn cũng muốn hỏi sự tình nguyên nhân, ngoài phòng cũng đã có tiếng bước chân truyền đến.

Thanh niên lập tức đứng dậy, hướng về phía cửa cung kính gọi một tiếng: “Lục gia.”

Cửa phòng ở một bên gọi đồng thời cũng mở ra, một người trung niên nam tử thông thả tiến vào trong phòng. Thanh niên vội lui qua một bên thuận tiện cho hắn thăm hỏi Lăng Hộ Vũ.

Lăng Hộ Vũ một phen biến hóa dâng lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn. Xuất hiện trong mắt chính là vẻ mặt hiền hòa của nam nhân, bàn tay dày rộng sờ sờ lên đầu của hắn.

“Người trước đừng có gấp, sự tình luôn luôn có biện pháp giải quyết mà không phải sao? Tiểu bằng hữu, người như thế nào xưng hô?”

“Ta..... Ta gọi là Tiểu Hộ.....”

Vì nam nhân hiền hoà tiếng nói cùng dày rộng ảm áp bàn tay mà cảm xúc của hắn hơi chút ổn định, Lăng Hộ Vũ thấp giọng trả lời, mà ở nhớ tới lời nói lúc trước của thanh niên thì lập tức một cái dập đầu: “Đa tạ đại gia cứu giúp.”

Mà nam nhân chính là mỉm cười.

“Không cần khách khí như vậy! Ta gọi người Tiểu Hộ đi? Tiểu Hộ, ta họ Lục danh Đào, người xưng ta tiếng lục bá bá liền hảo. Về phần người này gọi là Điền Nghĩa, người kêu hắn một tiếng Điền đại là tốt rồi. Tiểu Hộ, người trước hết bình tĩnh lại, đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho lục bá bá? Nói ra, chúng ta mới có thể giúp người cùng nhau nghĩ biện pháp.”

Giọng nói như cũ thập phần hiền hoà, rồi lại lộ ra một chút hào khí không tầm thường. Lăng Hộ Vũ tâm tình lúc này đã đuổi dần ổn định, lại thấy Lục bá bá này khí thế bất phàm, hiển nhiên chính là nhân vật không giống người thường, nói không chừng hẳn có biện pháp trợ hắn tìm được Văn Cảnh, lập tức bình tĩnh không ít. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn vì thùy, khinh hoán một tiếng “Lục bá bá, Điền đại ca”, sau đó liền nói ra những gì bản thân đã gặp được.

Sau khi nghe xong hắn một phen tự thuật, Điền Nghĩa trên mặt đã là một phen không tha cùng đau lòng lẫn lượt thay đổi, mà Lục Đào vẻ mặt chính là hơi trầm xuống, thập phần không tha vỗ vỗ vai hắn.

“Cũng thật khó cho người, còn nhỏ tuổi mà đã trải qua như thế sóng gió..... Lục bá bá lực lượng mặc dù không lớn, khả giúp người một phần vẫn là không thành vấn đề. Người lúc trước nói qua muốn đi Kinh Châu, là có thân thích ở nơi đó sao?”

“Không.....” Vừa nghe Lục Đào hỏi đến chính mình kế hoạch cùng quyết định, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Hộ Vũ lập tức đỏ lên. Hắn chính là muốn đi Kinh Châu, kế tiếp nên làm thế nào cho phải một chút khái niệm cũng không có..... “Ta chỉ là muốn vào thành thử thời vận..... Cho dù ta cái gì cũng sẽ không biết, ta cũng muốn thử một phen, nghĩ muốn tự thân lập nên sự nghiệp.”

Từ vẻ mặt của hắn là có thể đoán được tâm tư, Lục Đào mỉm cười: “Đối với một người tối trọng yếu là phải có mục tiêu, có chí khí. Cho dù chính mình là cái bình dân, chỉ cần có chí khí, hơn nữa gặp được cơ duyên thích hợp, nhất định cũng sẽ có một ngày hoàn thành được ước nguyện. Lúc trước khi cứu người ta liền phát hiện! Tiểu Hộ, tư chất của người vô cùng tốt, nếu có thể gặp được minh sư, tương lai nhất định có thể trở thành một nhân vật khó lường không biết trước mắt người định quyết định như thế nào.”

“Ta..... Ta không biết.....”

Vì câu hỏi này mà hiện ra biểu tình phù hợp với tuổi tác, Lăng Hộ Vũ vô thố cúi đầu.

Hắn vẫn là lần đầu biết được người ta khen ngợi thì như thế nào, trong lòng tất nhiên là thập phần cao hứng. Hơn nữa Lục bá bá cùng Điền đại ca tựa hồ đều là người tốt, tuy rằng vẫn chưa chủ động yêu cầu hắn, nhưng hắn nếu là đi theo bọn họ, nói không chừng thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng từ trước đến nay. Nhưng Vân Cảnh hiện giờ không biết tung tích, bọn họ từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, hắn là tuyệt đối không có khả năng mặc kệ Vân Cảnh. Lúc trước nếu không phải hắn mất đi ý thức mà buông lỏng tay, trước mắt cũng sẽ không.....

“Ta cùng Cảnh ca sống nương tựa lẫn nhau, Cảnh ca tính tình lại mềm mại, không có ta bên cạnh trong người chắc chắn thập phần sợ hãi. Ta không thể bỏ lại Cảnh ca mặc kệ. Cho dù như thế nào gian nan, ta cũng nhất định phải tìm cho được Cảnh ca.”

Tâm tình tuy rằng đã là một phen pháp phùng, nhưng ngữ điệu lại tương đương kiên định.

Thái độ như vậy làm cho Lục Đào thập phần thưởng thức. Đứa nhỏ này mặc dù mới chín tuổi, nhưng suy nghĩ cùng xử sự đều đã ẩn hiện lộ ra không tầm thường. Tuy chỉ là một cái chớp mắt, nhưng trong lòng hắn kỳ thật cũng đã động qua ý niệm muốn hắn làm đồ đệ. Chính là đứa nhỏ này tư chất thật sự rất hảo, mà cuộc sống chính mình sắp tới nhất định sẽ trải qua nhiều hung hiểm, cho nên chỉ sợ chính mình không thể hảo hảo dạy hắn, thế cho nên lãng phí một khối mỹ ngọc khó gặp, chung quy vẫn là không mở miệng. Chính là dựa vào cách nói chuyện của hài tử này, liền càng lúc càng thích hắn. Hắn mặc dù xuất thân hàn vi, tuổi lại còn nhỏ, khó có thể đảm đương nhiều như vậy. Nhưng chỉ cần trải qua một khoảng thời gian, tính tình cùng tài cán như vậy vì giang hồ rót vào một đạo tân huyết. “Như vậy, người có dự định gì rõ ràng không?”

“Ta..... Di?”

Nguyên nhân chính là vì vấn đề này mà lại buồn rầu cúi thấp đầu xuống, trong đầu có cái gì chột lóe mà qua, ý niệm trong đầu làm cho Lăng Hộ Vũ tự tỉnh lại sau đó lại lộ ra một cái tươi cười đầu tiên: “Đúng rồi! Ta có thể đi Kinh Châu! Ta cùng Cảnh ca ước hảo hai người cùng đi đến Kinh Châu! Cảnh ca nếu bình an, nhất định cũng sẽ vội vã muốn tìm ta. Cùng với không có mục đích chung quanh chạy loạn, không bằng liền đi đến Kinh Châu! Hơn nữa nghe người ta nói Kinh Châu là cái Đại Thành, thương lữ lui tới rất nhiều, ở đó hỏi thăm tin tức Cảnh ca nhất định cũng sẽ dễ dàng hơn!”

Nói xong, đã là muốn lên kế hoạch tìm vân Cảnh, cơ hồ lập tức đã là nhảy dựng lên hảo hảo chúc mừng một phen. Tuy rằng cảm thấy vui sướng, vừa vặn lại nghĩ đến một vấn đề thập phần trầm trọng, cổ cũng chỉ ở trên giường ngoan ngoãn.

Một bên Điền Nghĩa cùng Lục Đào thấy hắn có định kiến, cũng đều thay hắn cảm thấy cao hứng. Chỉ thấy Lục Đào sau một lúc cân nhắc, nói: “Đã như thế, liền để cho Lục bá bá tiễn người một đoạn đường đi! Dù sao người ở Kinh Châu cũng không có nơi dựa vào, ta ở Kinh Châu có cái họ Từ là bạn tri kỷ, mở một lò rèn. Sau khi tới Kinh Châu người có thể ở chỗ hắn học nghề! Lò rèn Từ Nhớ danh vang thiên hạ, người ở chỗ hắn chẳng những có thể học được một thân hảo tay nghề, nói không chừng còn có cơ hội có thể gặp gỡ mình sư!”

“Thật sự như thế?” Hắn trong lòng vốn đã tính toán nên như thế nào kiếm ăn, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy còn có thêm tin tức, cảm thấy lại mừng rỡ: “Đa tạ lục bá bá..... Ô.....”

Một tiếng tạ ơn vừa hoàn, bụng đột nhiên cũng không chịu thua kém kêu lên. Hắn hôn mê hai ngày hai đêm có hơn, theo thân mình dần dần khôi phục, cũng khó trách bụng không chịu nổi mà đói. Lăng Hộ Vũ cho nên có chút xấu hổ, mà Lục Đào cùng Điền Nghĩa còn lại là đồng thời cười.

Điền Nghĩa lúc này một cái hạ thấp người: “Tiểu Hộ đói bụng đi? Ta thay người chuẩn bị đồ ăn! Lục gia thỉnh cùng Tiểu Hộ chậm rãi tán gẫu đi!”

Nói xong, một cái hành lễ liền rời khỏi phòng.

Thấy hai người đãi chính mình như thế thân thiết, Lăng Hộ Vũ trong lòng đã là ấm áp. Hy vọng Cảnh ca cũng có thể gặp được những người tốt giống Lục bá bá cùng Điền đại ca. Nghĩ khi đến đó, bọn họ nhất định có thể thuận lợi gặp nhau đi? Cảm thấy như thế tự nhiên lại thoải mái không ít, lập tức tiếp tục cùng Lục Đào tán gẫu.

Ngày đó sau một phen trò chuyện cùng nhau liền lập tức đính hạ hành trình, từ Lục Đào đem Lãng Hộ Vũ đưa tới Kinh Châu giao cho lão Từ chiếu cố. Để tới Kinh Châu ước chừng có bảy, tám ngày thuyền trình, mà Lãng Hộ Vũ ở ăn uống no đủ, thân mình khôi phục như lúc trước, liền bắt đầu chủ động đến các nơi trên thuyền đòi hỗ trợ.

Hắn tính tình vốn là thảo hỉ, lúc trước lại có một phen nói chuyện cùng thủ lĩnh Lục Đào với lại thuộc hạ quan trọng Điền Nghĩa cả ba có quan hệ không tồi, nên mọi người trên thuyền đối hắn cũng đều thập phần lễ ngộ. Ba, bốn ngày hoạt động làm cho Lãng Hộ Vũ rất nhanh liền cùng mọi người hòa hợp. Nay trên thuyền tính cả Lục Đào, Điền Nghĩa còn có ước chừng năm, sáu mươi người chịu sự dẫn dắt của Lục Đào, chuẩn bị hướng phía Lĩnh Nam đi lập một phen đại sự nghiệp.

Tuy rằng Lãng Hộ Vũ còn không rõ được là cái gì đại sự nghiệp, vừa ý nhưng cũng đã thập phần hướng tới. Nay trên thuyền mọi người đều là những hán tử rất tâm huyết cùng tinh thần trọng nghĩa, đối với Lục Đào là hoàn toàn tin phục. Nghe bọn hắn nói, Lục Đào chính là một cái cao thủ trên giang hồ cực kỳ nổi danh, biệt hiệu là “Thái sơn thương” Lục Đào. Lần này hắn nguyện ý lãnh đạo mọi người, tất cả mọi người thập phần cao hứng.

Lãng Hộ Vũ hiểu được mọi người vì sao như thế đồng thời công nhận Lục Đào. Lục bá bá đối hắn quả thật vô cùng tốt, lại có một loại mị lực không tầm thường, tự nhiên có thể hấp dẫn bởi những người khác công hiến. Nếu không có quả niệm Vân Cảnh, bằng không hắn thật muốn tiếp tục đi theo Lục bá bá.

Nếu có thể cùng mọi người cùng nhau sống chung một cuộc sống, gây dựng sự nghiệp, mỗi ngày nói vậy hội thập phần thú vị cùng kích thích đi?

Không hiểu được Cảnh ca tình huống bây giờ như thế nào.....

Đã xong một ngày làm việc, Lãng Hộ Vũ nằm ở trên giường có chút phức tạp nghĩ đến.

Tuy nói lúc trước đã có một chút an hạ tâm, khả tưởng tượng nghĩ lại, trên đời này cũng không có nhiều người lương thiện như vậy. Cảnh ca tính tình lại mềm mại, nếu để cho người ta khi dễ thì làm sao bây giờ? Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, kia phần ràng buộc cùng để ý tất nhiên là không hề tầm thường. Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tú lệ của Vân Cảnh, cảm thấy không khỏi một trận tưởng niệm cùng lo lắng nảy sinh.

Càng nghĩ càng là ngủ không được. Lãng Hộ Vũ một tiếng thở dài tự trên giường nhảy xuống, sau khi khoác thêm áo ngoài liền đi ra bên ngoài lan can thuyền.

Lúc này trên lan can tàu chỉ có một thuyền viên, đúng là cùng hắn rất quen thuộc Điền Nghĩa. Điền Nghĩa vừa thấy Lãng Hộ Vũ tới bên cạnh lan can tàu, lập tức ngoắc hắn bảo hắn đến bên người.

“Ngủ không được sao, Tiểu Hộ?”

“Có một chút..... Mới vừa rồi nhớ tới Cảnh ca, càng nghĩ càng cảm thấy được không an ổn, cho nên muốn ra bên ngoài tàu hóng gió. Như vậy thực thoải mái đi!”

Lãng Hộ Vũ ở bên cạnh hắn ngồi xuống. Lúc này sắc trời đã đen, hai bên bờ sông tất cả đều là rừng, trên mặt sông to như vậy chỉ có một con thuyền của bọn họ là sáng đèn. Hắn không nề hà nhìn xem bốn phía cảnh trí, hỏi: “Điền đại ca thì sao? Như thế nào cũng không ngủ?”

“Hôm nay đến phiên ta trực đêm cách Kinh Châu chỉ còn lại có ba ngày thuyền trình. Đã nhiều ngày cùng người ở chung có chút khoái trá, nghĩ đến thật là có chút không tha.”

“Ta cũng rất muốn cùng mọi người cùng nhau đi. Chính là Cảnh ca là thân nhân tối trọng yếu của ta, ta là quyết định không thể để hắn xuống. Thật hy vọng về sau có thể có cơ hội cùng Điền đại ca gặp lại.”

“Ta nghĩ nhất định không thành vấn đề đi..... Ai! Nếu không có trước mắt tình huống chúng ta còn không ổn, nếu không ta chắc chắn sẽ trăm phương nghìn kế thuyết phục người lưu lại. Ta có một cái dự cảm, tương lai chúng ta nhất định có một ngày chúng ta có thể cùng nhau hợp tác a!”

“Ân!”

Lăng Hộ Vũ cao hứng một tiếng ứng với, đang muốn nói cái gì nữa, đã thấy Điền Nghĩa đột nhiên tức nổi lên mây, một cái đứng dậy liền hướng trong khoang thuyền quát lớn: “Mọi người chú ý! Điểm quan trọng có phục kích!”

Hắn này một tiếng bất đồng so với ngày thường, lại làm cho Lăng Hộ Vũ cái lỗ tai “Ong ong” vang hạo một trận. Hắn kinh ngạc nhìn đến Điền Nghĩa đang muốn hỏi vì cái gì, thân thuyền bỗng nhiên một trận chấn động, làm cho đang muốn đứng dậy Lăng Hộ Vũ một cái bổ nhào về phía trước.

“Tiểu Hộ, người về trước khoang thuyền nghỉ ngơi! Người yên tâm, Lục gia cùng chúng ta nhất định bảo vệ người an toàn!”

Điền Nghĩa một bên vội vàng tiếp đón đồng bạn một bên phụ giúp Lăng Hộ Vũ nhập khoang thuyền. Tình huống tựa như thập phần nguy cấp, chính mình có ở lại chỉ sợ vướng chân vướng tay, Lăng Hộ Vũ lập tức theo lời trở về phòng. Đã thấy ngoài cửa sổ không biết từ khi nào đã sáng lên, xung quanh cũng có hai, ba con thuyền đồng dạng lớn nhỏ đưa thuyền của họ vây lại.

Hắn một cái tiểu dân chúng an phận thủ thường gặp qua chuyện như thế này. Nói không khẩn trương sợ hãi chắc chắn là giả. Cũng không biết như thế nào, trong lòng nhưng lại có một chút hưng phấn nổi lên..... Liền như lúc này, âm thanh của từng trận đao kiếm cùng xuất hiện từ bên ngoài truyền đến, cùng với tiếng thuyền va chạm là tiếng hét lớn: “Thái sơn thương Lục Đào ở đây, cứ việc tấn công lại đây!”

Này một câu hùng hậu hữu lực, khí thế vạn quân, làm cho người ta nghe xong nhin không được tâm sinh ra loại cảm giác khâm phục. Chỉ nghe tiếng đánh nhau bên ngoài truyền đến kịch liệt hơn, Lăng Hộ Vũ rốt cuộc không thể hảo hảo ngồi, thật cẩn thận theo cửa sổ nhô đầu ra, hy vọng có thể nhìn thấy thêm cái gì.

Này không xem thì hoàn hảo, vừa nhìn đến chính là nguy chỉ thấy ngọn đèn dầu chiếu rọi, trên mặt sông có người chính là bơi nhanh đến gần đáy thuyền, sau đó không lâu lại liền bơi ra, như chớp mắt leo lên một cái tiểu thuyền ở bên cạnh. Chỉ thấy hắn giống như phát hiện cái gì đó một cái ngoái đầu nhìn lại, sắc bén tầm mắt cùng Lăng Hộ Vũ thẳng tắp tương giao, làm cho Lăng Hộ Vũ cảm thấy đã là kinh hãi, lại vẫn là không cam lòng yếu thế quay lại trừng mắt một cái rồi sau đó mới chịu rút đầu vào.

Người nọ chắc là ở một phe với địch quân đang đánh nhau cùng Lục bá bá đi! Hội bơi vào đáy thuyền của đối thủ, nếu làm chuyện đó cũng chỉ có có..... Lúc này nhóm thuyền viên cùng Lục Đào đều nhiệt tình chiến đấu trên lan can tàu, đúng là toàn bộ không chú ý tới việc này. Lăng Hộ Vũ nghĩ đến đó da đầu đã run lên, rồi lại sợ bản thân lên tiếng hội làm Lục Đào phân tâm. Tâm tư đảo nhanh mấy vòng, cuối cùng hạ quyết tâm, cầm tấm giấy dầu cùng một nền đỏ thẫm rón rén rời khỏi phòng.

Hắn y theo trí nhớ tìm được đáy thuyền. Một chân bước vào, đã là ngấp trong nước. Dùng ánh nến chiếu rọi, chỉ thấy đáy thuyền đã bị người ta đục thủng ba cái động, nước từ bên ngoài không ngừng tràn vào. Hắn cảm thấy cả kinh, vội cởi xiêm y trên người nhồi thành một đoàn tắc trụ cái động khẩu, tái lại dùng giấy dầu phước thượng, cũng ở bốn phía vách dùng ván dưng ở chung quanh đóng lại

Này mấy cái động tác nhìn như dễ dàng, Lăng Hộ Vũ cũng khẩn trương cố làm cho nhanh. Một cái không cẩn thận đánh trúng vào tay cũng không dám hô đau, còn liền tiếp phòng ngừa nước tràn vào. Thật vất vả chặn lại các động khẩu, hắn lại vội vàng đem nước chuyển ra ngoài. Đợi cho hơi chút hoàn thành, cả người sớm đã mệt lử ngồi yên ở một chỗ. Hắn tay chân mệt mỏi tựa vào trên vách thuyền, chỉ cảm thấy tiếng đánh nhau giống như càng ngày càng xa, bất tri bất giác liền ngủ.

Này địch nhân đúng thật là đã lui, cũng ở lúc đó thương không ít người của Lục Đào mới lui lại. Mọi người chính cảm thấy được nhẹ nhàng thở ra, lại đột nhiên nghĩ đến: đối phương thực sự dễ ứng phó đến như vậy sao?

Này tưởng tượng đến đã là cả kinh. Điền Nghĩa dù sao cũng là thuộc hạ rất có năng lực dưới trướng của Lục Đào, không chút nghỉ ngơi liền hướng khoang thuyền chạy đi. Lục Đào cũng theo hắn, khả vừa vào đến khoang thuyền, đã trông thấy xung quanh một mảnh hỗn độn cùng một cái hải tử mệt đến mức ngủ liệm đi.

Khoang thuyền tuy có để lại ba đại động, lại đã được hảo hảo phong lại không có nước tràn vào

Lục Đào cùng Điền Nghĩa cùng nhìn nhau, cảm thấy cũng không thể không thăm kêu nguy hiểm thật. Bọn họ ngoài ý muốn cứu Lãng Hộ Vũ, không nghĩ tới cái tiểu tử này lại giúp họ thoát được vận rủi trầm thuyền. Ở sau khi mệnh lệnh mấy thuộc hạ rửa sạch giải quyết tốt hậu quả, Lục Đào ôm lấy Lãng Hộ Vũ đã ngủ say ly khai khoang thuyền.

9. Nhập Môn - Chương 9

Lãng Hộ Vũ lần thứ hai tỉnh dậy, là lúc trông thấy bốn con mắt chứa đựng thu hoạch lớn bộ dáng lo lắng đang nhìn hắn.

Hắn có chút mơ hồ trừng mắt nhìn, hơn nữa ngày mới nhận ra chủ nhân của hai đôi con ngươi là ai.....”Điền đại ca? Lục bá bá?”

“Ngươi rốt cục cũng tỉnh.”

Gặp cặp mắt trong trẻo kia đuổi dần khôi phục linh hoạt như ngày thường, Lục Đào có chút nhẹ nhàng thở ra. Một bên Điền Nghĩa cũng là biểu tình nhất phái yên tâm, mà chuyển thành một cái khâm phục tươi cười: “Hảo tiểu tử! Tối hôm qua thật sự là nhờ có ngươi! Nếu không phải ngươi phản ứng thông minh lại xử lý thoả đáng, trước mắt chúng ta chỉ sợ toàn bộ đều trở thành cẩu rơi xuống nước. Ngươi là như thế nào phát hiện?”

Nghe hắn một lời, Lãng Hộ Vũ lúc này mới dần dần nhớ tới tối hôm qua phát sinh hết thảy, nghĩ nghĩ bản thân cũng đã tràn đầy sợ hãi. Lập tức để ý đến suy nghĩ, đem trải qua trong lúc đó nói cho hai người.

Này một phen tự thuật hiển nhiên làm cho hai người tâm tình thập phần phức tạp. Một cái nhìn nhau, Lục Đào dường như đã đặt cái quyết tâm mà thờ dài, lại đem ánh mắt quay lại trên người Lãng Hộ Vũ.

“Kéo theo ngươi chịu liên lụy rồi, Lục bá bá cũng không tiếp tục dấu ngươi. Đêm qua đánh lén chúng ta chính là người của Lưu Ảnh Cốc là thế lực lớn nhất giang hồ, cùng triều đình quan hệ mật thiết, chuyên môn thay triều đình truy bắt phạm nhân. Lục bá bá cùng Điền đại ca của ngươi và những người trên thuyền này chính là đang hướng Lĩnh Nam lập nghiệp, làm kẻ trộm cướp của người giàu chia cho người nghèo, hiện giờ đang là đối tượng lòng bắt của Lưu Ảnh Cốc. Vốn nghĩ bọn họ là người phương bắc, không nghĩ tới dưới trướng cũng có người thông thạo bơi lội. Nếu không có người tương trợ, hậu quả thiết chừng không thể chịu nổi.”

“Lưu Ảnh Cốc? Chuyên môn thay triều đình truy bắt phạm nhân?”

Biết Lục Đào cùng Điền Nghĩa và đám người trên thuyền chuẩn bị đi làm cường đạo làm cho Lãng Hộ Vũ kinh ngạc, nhưng gần nhất hắn tin tưởng thái độ làm người của hai người, thứ hai trong miệng Lục Đào nhắc tới Lưu Ảnh Cốc khơi dậy hắn hứng thú, như thế nào mà không thể không chú ý, ngược lại là bởi vì kia Lưu Ảnh Cốc mà khơi gợi lên chuyện lúc trước.....”Kia, bọn họ có thể thay ta quơ được bọn giặc cỏ đã tập kích trấn ta không?”

Nhớ tới bọn giặc cỏ này, Lãng Hộ Vũ vẻ mặt không có phần nộ, nhưng giọng nói đã có chút phập phồng. Tuy rằng hắn đã có ý rời nhà xuất ngoại xông pha một lần, nhưng cũng không muốn nhìn thấy cuộc sống an thuận của mọi người liền như vậy bị phá vỡ.....

Lục Đào hiểu được tâm tư của hắn, lập tức không khỏi thờ dài.

“Chỉ sợ rất khó. Đã nhiều ngày ta thừa dịp cập bờ làm cuộc điều tra, bọn giặc cỏ tập kích trấn của các ngươi ước chừng là người của Thôi Hạo Nhất. Hắn tính háo nữ sắc, trên đời gây họa đã lâu, tuy chỉ là nhân vật tam lưu, lại tụ tập mấy tên cường đạo làm thuộc hạ đốt nhà bắt người cướp của, chuyên đi chuyển giữa các trấn nhỏ nông thôn, thường thường là sau một phen tàn sát liền mất đi bóng dáng, làm cho quan phủ chậm chạp không thể theo kịp.”

“Lục gia, bọn giặc cỏ đó rõ ràng chính là đám ô hợp. Lưu Ảnh Cốc là đương kim thiên hạ đệ nhất thể lực, cùng triều đình quan hệ chặt chẽ, dưới tay có phần đông bộ khoái, lại không có bốn sự bất lữ khôn kiếp đó sao?”

Lục Đào vừa giải thích xong, một bên Điền Nghĩa đã bất bình lên tiếng, “Chẳng lẽ liền như vậy làm cho bọn chúng muốn làm gì thì làm sao? Lúc ấy nếu không phải Tiểu Hộ thông minh, trước mắt sớm đã không biết bị bán đến địa phương nào rồi.”

Nói như vậy đồng dạng khơi dậy Lăng Hộ Vũ tình tự. Bất bình cùng không cam lòng nảy lên trong lòng. Vì cái gì cuộc sống an thuận của bình dân luôn vậy yếu ớt? Chẳng lẽ bình dân dân chúng liền xứng đáng để cho người ta ức hiếp sao? Trong trẻo con người thẳng tắp chống lại Lục Đào, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc.

Không nghĩ tới này hai người nói xong dĩ nhiên gắn bó thành một mạch, Lục Đào cười khổ, vẻ mặt lại ảm ảm mang theo một chút nghiêm nghị.

“Cường long không áp bọn rắn độc. Giặc cỏ đối với vị trí của mình nhiều năm qua đã quen thuộc đến cực điểm, Lưu Ảnh Cốc cho dù có năng lực quét sạch, cũng chỉ bằng phí một phen công phu mà đây chính là nguyên nhân bọn họ buông tha cho chúng. Giặc cỏ còn con chỉ được xem như vai diễn tam lưu, người bị bọn chúng hại, tuy nhiều nhưng đều giống như Tiểu Hộ vậy là dân chúng không có lực lượng. Cùng với đi bắt bọn họ, còn không bằng chuyên tâm tra soát một ít tội phạm nổi danh, chẳng những đó là công lao lớn, tiền thưởng cùng thanh danh cũng là gấp ba. Bình dân dân chúng cứ như vậy không được ai coi trọng.”

“Nhưng, chẳng lẽ liền thật sự như vậy quên đi sao? Chẳng lẽ để cho bọn giặc cỏ này tiếp tục muốn làm gì thì làm? Ta nghe nói Tô Châu có cái cái gì sơn trang trang chủ rất lợi hại, chẳng lẽ hẳn cũng.....”

Tuy là đã sớm biết bình dân dân chúng lực lượng bạc nhược, nhưng Lăng Hộ Vũ chưa từng nghĩ tới, nguyên lai này “Đại nhân vật” kỳ thật có năng lực giúp bọn hắn, lại tình nguyện làm cho bọn hắn tự sinh tự diệt, cũng không nguyện tổn một ít khí lực..... Khuôn mặt nhỏ nhắn cho nên mang theo một chút ảm đạm. Nếu hẳn có lực lượng, nhất định hội.....

“Bạch Nghị Kiệt quả thật đúng là nhân vật không tồi. Nhưng Kinh Vân sơn trang địa bàn hữu hạn, lại vì việc khuếch trương thể lực mà cùng Lưu Ảnh Cốc có điều xung đột, cho nên cho dù có tâm hỗ trợ, cũng là lòng có dư mà lực không đủ.”

Dừng một chút, một câu giải thích, vẻ mặt nháy mắt đã là một sửa, “Kì thực Lục bá bá cùng Điền đại ca cũng đều là xuất thân hàn vi. Nói cho người đi! Chúng ta Hành Vân trại chẳng những phải làm kẻ trộm nghĩa! Hơn nữa còn phải làm vương chưởng quản kẻ trộm trong khắp thiên hạ. Đến lúc đó, chúng ta quyết không cho những tên giặc cỏ ức hiếp lương dân tồn tại. Chúng ta phải cướp của người giàu chia cho người nghèo, làm cho tất cả bình dân dân chúng đều có thể an an thuận thuận mà sống.”

Lục Đào vốn là khí vũ bất phàm, này một phen nói ra lại làm cho người ta thật tâm khuất phục. Hào khí can vãn cùng khí thể làm cho Lăng Hộ Vũ xem đến tâm phục khẩu phục, lời nói vừa rồi lại thật sâu cảm động, hắn: hắn muốn chính là làm đại nhân vật như vậy!

Một bên Điền Nghĩa nghe được cũng thập phần kích động, một phen nắm lấy đầu vai của Lăng Hộ Vũ nhân tiện nói: “Có Lục gia dẫn dắt, tài năng của chúng ta ở Lĩnh Nam nhất định có thể xông ra thiên hạ. Nếu có thể chịu Lục gia chỉ đạo, Tiểu Hộ người nhất định có thể trở thành một nhất đẳng cao thủ..... Ai! Ta chính là nhìn không được Tiểu Hộ, người thật sự không thể gia nhập chúng ta sao?”

Này một phen nói dĩ nhiên chính là đem viễn cảnh tốt đẹp vẽ ra, làm cho Lăng Hộ Vũ lập tức vô cùng hướng về. Hắn cũng muốn xông pha xây dựng một phen đại sự nghiệp, làm cho những tiểu dân chúng giống như hắn có thể bình an sống, làm cho Cảnh ca có thể không bao giờ ... nữa buồn chuyện ăn mắt.....

Tưởng tượng tới Vân Cảnh, trong lòng đã là đau. Vốn là tình cảm hưng phấn cũng lập tức trôi đi vô tung, chuyển thành tràn đầy phiền muộn.

Hắn tuyệt đối không thể buông xuống Cảnh ca mà mặc kệ. Bọn họ ở đâu cũng phải một mực ở cùng nhau! Hắn nhất định phải tìm được Cảnh ca mới được, nếu không Cảnh ca..... “Điền đại ca lòng tốt ta lĩnh. Chính là Cảnh ca là thân nhân tối trọng yếu của ta, ta nhất định phải tìm được hắn mới được.”

“Ta cũng biết người tất nhiên là sẽ không dao động đi.”

Thấy hẳn cự tuyệt rõ ràng, Điền Nghĩ một trận cười khổ, “Cũng tốt, tựa như ta tối hôm qua đã nói, nếu thật là có duyên, một ngày nào đó hội tái kiến..... phải không, Lục gia?”

Lục Đào một cái gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, vẻ mặt đã có chút phức tạp.

“Điền đại ca người nói không tồi..... Kì thực ta cũng rất muốn nhận người làm đồ đệ, chính là trung gian chừng ngại còn nhiều lắm, làm cho ta thật sự..... Tiểu Hộ, chúng ta coi như là hữu duyên, mặc dù không thể thật sự trở thành thầy trò, nhưng giúp người nhiều hơn một chút cũng là có thể. Dù sao còn tới hai ngày nữa mới đến Kinh Châu, liền để cho ta thay người dẫn thông kỳ kinh bát mạch đi! Sau này người nếu có chút cơ hội bái sư học võ, điều này đối với người giúp ích cũng không nhỏ đi.”

Lăng Hộ Vũ mặc dù đối với võ học không có hiểu biết gì, nhưng vừa nghe là “Đã thông kỳ kinh bát mạch”, cũng biết đây nhất định là đại sự. Hắn giương mắt nhìn nhìn một bên Điền Nghĩ, chỉ thấy người sau trên mặt lưu tiết ra vài phần hâm mộ, hiển nhiên hết thảy đúng như hắn sở đoán là thập phần khó lường. Rõ ràng Lục Đào nhất định sẽ không hại hắn, Lăng Hộ Vũ sau một lúc can nhắc lập tức gạt đầu: “Đa tạ Lục bá bá!”

“Không cần khách khí! Chính là quá trình có thể sẽ có chút khổ sở, người nên cố chịu đựng một chút.” Dừng một chút, ngược lại lại đối bên cạnh Điền Nghĩ nói: “Tiểu nghĩ, trong đoạn thời gian này liền phiền toái người chỉ huy.”

“Lục gia yên tâm, ta lập tức đi.”

Điền Nghĩ một tiếng ứng qua, lại quay sang cho Lăng Hộ Vũ một cái tươi cười, sau liền nhanh chóng trở lại cương vị công tác.

Trước mắt thời gian đã là cấp bách, Lục Đào lúc này nâng dậy Lăng Hộ Vũ, song chừng để trên ngực hắn bắt đầu giúp hắn dẫn thông kỳ kinh bát mạch.

Này một lộng không biết lại qua bao nhiêu thời gian. Trong lúc này Lăng Hộ Vũ nhiều lúc đau đớn muốn hét thành tiếng, lại chung quy là nhất nhất nhịn xuống. Ý thức cứ vậy trải qua chìm nổi mờ ảo, một thân xiêm y sớm đã cấp mồ hôi tẩm đến ướt đầm. Thực khí của Lục Đào ở hắn tứ chi hắn lan tỏa, khi thì khó chịu, khi thì lại thập phần vui sướng. Lăng Hộ Vũ lúc đầu còn muốn bảo trì thanh tỉnh, lại chung quy là mất đi ý thức.

Đợi cho đến lúc tỉnh lại, thuyền cách Kinh Châu chỉ còn có không đến nửa ngày quang cảnh.

Biệt ly tới nhanh như vậy, làm cho mọi người trong lòng đều là ngập tràn sầu não. Tuy nói gặp lại tất nhiên là hữu duyên, nhưng về sao có thể gặp lại hay không vẫn là không biết. Trong lòng liền có một mảnh không tha, dùng qua một chút cơm, Điền Nghĩ thay hẳn chuẩn bị tốt lắm bao hành lý với ngân lượng, cùng Lục Đào cùng nhau đưa hắn đến trên lan can tàu.

Đứng ở mũi tàu, nhìn đến mặt sông một mảnh yên ba mênh mông, từng cơn gió lạnh mang theo hàn ý cứ nghênh diện đánh úp lại, Lăng Hộ Vũ vẫn là thẳng thắn thân mình ngang nhiên mà đứng. Kinh Châu thành đã dần dần tiến vào trong tầm mắt. Mà biệt ly, cũng gần trong gang tấc.

Một cái ngoái đầu nhìn lại hai người dọc trên đường đi đối với chính mình thập phần chiếu cố, hai tròng mắt dĩ nhiên đã có chút vi thấp..... Thấy hẳn đỏ hai mắt, Lục Đào mặc dù cũng có chút mũi toan, vẫn là ôn nhu đưa tay sờ sờ đầu hắn của hắn, cũng đem bao hành lý đệ nhập trong tay hắn.

“Tiểu Hộ, gặp nhau tất nhiên là hữu duyên, chúng ta quen biết một hồi, lẫn nhau đã không phải người ngoài. Mấy thứ này nhĩ hảo thu, sau khi lên bờ cũng đừng trì hoãn, trực tiếp tìm một gian Lò rèn Từ Nhớ đem phong thư này giao cho Từ lão bản bên trong. Kinh Châu thành thực náo nhiệt, nhưng người tuyệt đối không cần chịu náo nhiệt này hấp dẫn. Nhớ phải hảo hảo học nghề, hảo hảo sống qua ngày. Ta cùng mấy huynh đệ đều là dựa vào đao kiếm mà sống, chỉ sợ hội liên lụy người. Ngày sau nếu có chút người hướng người hỏi, tốt nhất vẫn là đừng nói ra, hiểu chưa?”

Này một phen dặn thập phần khẩn thiết, cơ hồ liền đưa hắn trở thành thân nhân giống nhau. Lăng Hộ Vũ nghe được trong lòng lại một trận chua xót, vành mắt đã hồng suy nghĩ gạt gạt đầu.....”Lục bá bá, chúng

ta còn có thể tái kiến không?”

“Đã nói là sợ liên lụy người..... Ai!” Dừng một chút, có chút bất đắc dĩ mà buông ra một tiếng thở dài: “Lấy tư chất của người, tuyệt đối sẽ không như vậy mai một. Chờ người tìm được ca ca họ hàng xa của người, nếu thực sự có ý tìm chúng ta, liền đến LĩnhNamđi! Hy vọng đến lúc đó Hành vân trại của chúng ta ở LĩnhNamcăn cơ đã vững vàng.”

“Ta nhất định sẽ đi đích!”

Lăng Hộ Vũ lau đi nước mắt đã gần rơi xuống nữa, ngữ điệu đáp lại vô cùng kiên định. Ướt át con người nhìn thẳng vào Lục Đào, lại nhìn nhìn Điền Nghĩa, rồi sau đó, dời về phía cảng đã ánh vào mi mắt.

Gặp cảng đã gần đến, Điền Nghĩa vội phân phó mọi người chuẩn bị cập bờ. Lục Đào còn lại là một cái khuyh thân, nhẹ nhàng bế lên Lăng Hộ Vũ.

“Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn. Nếu thực sự hữu duyên, chúng ta nhất định hội tái kiến. Đừng quên lời nói của Lục bá bá, biết không?”

“Đã biết.”

So với lúc trước càng dùng sức lên tiếng, vẻ mặt trong lúc đó không tha lại càng thêm sâu đậm.

Lúc này thuyền đã thuận lợi lại gần bờ, Lăng Hộ Vũ nhìn đến bến tàu phía bên kia cực kỳ náo nhiệt, trong lòng trong nháy mắt dâng lên một loại kỳ dị cảm giác. Không tha tình tự càng sâu, lại chung quy vẫn là hạ quyết tâm đích, mại khai cước bộ bước lên bờ.

Tiến quân ngàn dặm, chung tu từ biệt. Nhìn thân ảnh kia tuy rằng nhỏ gầy, lại cực kỳ kiên cường, Lục Đào cùng Điền Nghĩa hai trông mắt cuối cùng không chịu nổi mà hơi hơi nóng. Chỉ thấy Lăng Hộ Vũ một cái xoay người trở lại, hướng mọi người cực kỳ cung kính hành cái lễ. Phía trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt tuy rằng đau thương, rồi lại mang theo một loại dứt khoát mũi toan.

Có lẽ là bởi vì sợ chính mình luyến tiếc, thuyền không có ngừng lại bao lâu liền lập tức rời cảng. Mà Lăng Hộ Vũ ở sau một cái hành lễ liền như vậy đứng ở trên bờ, nhìn theo thuyền càng lúc càng xa, thẳng đến lúc biến mất ngoài tầm mắt.

Lúc này mới nhớ tới: hần, cũng không nói cái gì tái kiến.

Bất quá, cho dù đã quên nói tái kiến, Lăng Hộ Vũ cũng tin tưởng lẫn nhau nhất định sẽ có một ngày gặp lại. Mà trước mắt tối trọng yếu, chính là y theo lời phân phó của Lục bá bá chạy nhanh đi tìm gian Lò rèn Từ nhớ mới đúng.

Lập tức thu hồi đáy lòng tràn đầy nỗi buồn ly biệt cùng cảm xúc biệt ly, cố nén hạ nước mắt doanh trông, nắm chặt bao hành lý liền hướng trong thành đi đến.

* * *

Sau đó ngày hết thấy đều thực thuận lợi.

Hần thuận lợi tìm được Từ lão bản, làm học đồ, mỗi ngày sớm, tối Từ lão bản đều truyền thụ cho hần những tri thức quan hệ đến nghề rèn, buổi chiều thì tại trong điểm hỗ trợ, hoặc là thay Từ lão bản tiễn đưa khách nhân. Lò rèn Từ Nhớ này quả thật không giống bình thường, mỗi ngày sinh ý đều nhiều đến mức luôn luôn tiếp không xong, khách nhân cũng rất hiếm có nhưng Từ lão bản không có ý chọn khách qua đường. Những người lui tới không ít nhưng luôn là những nhân vật cực nổi danh trên giang hồ, làm cho Lăng Hộ Vũ mỗi khi nhìn đến đều thập phần yêu thích và ngưỡng mộ.

Hần không biết chữ, tự nhiên sẽ không biết thư Lục Đào viết cấp Từ lão bản chính là mong Từ lão bản thay hần tìm một vị minh sư. Từ lão bản sở dĩ làm cho hần nhập trong điểm hỗ trợ, chính là vì nguyên nhân này.

Chỉ tiếc hần thân hình nhỏ gầy, bình thường ở trong điểm chạy đông chạy tây, lại thường cùng Từ lão bản học cổ hỏa, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn luôn là bần hê hê, ngay cả các tiểu hài tử bên ngoài tuổi tác cùng hần không sai biệt lắm còn gọi hần là quỷ dơ bẩn. Mà những cao thủ giống như Lục Đào không trông mặt

mà bắt hình dong còn có tuệ nhãn dù sao cũng không nhiều lắm, vậy nên hần mặc dù thường cùng ngoại nhân tiếp xúc, lại ít có người nhận ra khối mỹ ngọc này.

Lăng Hộ Vũ liền như vậy ở Lò rèn Từ Nhớ chốn Kinh Châu trụ hạ. Hần thuở nhỏ khốn khổ, cuộc sống tất nhiên là thích ứng cực nhanh. Hần thiên tư trí tuệ, thường thường Từ lão bản chỉ cần nói một lần hần liền hiểu rõ. Thời điểm ở trong điểm hỗ trợ toàn bộ tinh thần đầu nhập, không bao lâu liền đem các con đường lớn nhỏ trong thành mò đến thành thạo, cũng cùng các chủ quán trong thành trên dưới đều biết mặt. Tính tình hần cũng rất nhanh làm cho hần cùng mọi người trở nên thân thuộc, những hài tử lúc trước cười hần bản, nhưng cũng dần dần cùng hần giao hảo.

Bởi vì Lăng Hộ Vũ tính tình kiên nhẫn, lại cực kì quyết đoán, đầu óc linh hoạt thông minh, không lâu liền nghiêm nhiên thành lão đại đứng đầu trong đám tiểu hài tử. Mà ngày thường cuộc sống làm cho hần cùng lúc học tập được nhiều tri thức, cùng lúc cũng thấy quen mặt.

Quá khứ hần chính là cái hài tử nhân giới không thông ở nông thôn. Vào Kinh Châu, vào Lò rèn Từ nhớ, nhân giới của hần lập tức mở rộng không ít. Ở trong này, hần thấy mọi người muôn hình muôn vẻ, thấy đủ loại kiểu dáng ngành sản xuất cùng dân sinh trăm họ. Hần mở rộng nhân giới, cũng không bởi vậy mà tự ti. Hần bắt đầu thân thiết thấy rõ với các tiểu dân khắp phố phường, mà chí hướng nơi đáy lòng, cũng dần dần so với trước kia “Xây dựng đại nghiệp” có thêm hiểu biết.

Mấy ngày nay duy nhất tiếc nuối của hần, cũng chỉ có Vân Cảnh.

Trong nháy mắt đã là qua bốn tháng, nhưng tin tức của Vân cảnh đến tay vẫn là không có.

Kinh Châu là cái Đại Thành đúng vậy, lấy được tin tức so sánh với nơi khác cũng dễ dàng hơn, nhưng nguyên nhân thành chính là rất lớn, riêng nghĩ muốn trong tòa thành này tìm một cái đứa nhỏ không người nhận biết đã là rất khó, huống chi là hướng thương lữ tìm ra manh mối? Hần lại vẽ không ra bức tranh tả bộ dáng của Vân Cảnh, chỉ bằng hai chữ “Cảnh ca”, lại vền vẹn dựa vào lực lượng của một hài tử bạc nhược, hần ngay cả Cảnh ca có hay không ở tại Kinh Châu thành đều không thể xác định.

Cảm thấy bởi vì như vậy mà thập phần thất bại, làm hần không thể nào không sinh khí. Lăng Hộ Vũ mỗi ngày đều thập phần cố gắng mà trải qua, chỉ ngóng trông có thể tìm được Vân Cảnh, có thể cùng hần cùng nhau thành nghiệp lớn làm đại sự, cùng nhau tung hoành thiên hạ, cùng nhau vi bình dân dân chúng đấu tranh một hơi.....

Vừa nghĩ tới lúc đó, bắt giác trên má đã là đầm đìa nước mắt.

Lăng Hộ Vũ nâng mâu nhìn nhìn khách điểm trước mắt, ở xác định không chạy sai địa phương, lập tức chùi nước mắt tiến vào trong điểm.

“Tiểu nhị ca, ta cấp Niếp gia mang đồ tới!”

Hần vừa vào khách điểm đã nhìn thấy tiểu nhị đang đứng đó lau bàn liền ngay lập tức hô. Tiểu nhị kia cùng hần thập phần quen biết, vừa thấy Lăng Hộ Vũ, lập tức lộ ra cái tươi cười: “Tiểu Hộ lại thay Từ lão bản giao đồ? Niếp gia..... Đúng rồi, hần là trụ trong điểm của chúng ta, lầu hai quẹo phải, bên trái căn phòng số ba.”

“Đa tạ tiểu nhị ca.”

Hỏi rõ vị trí của khách nhân, Lăng Hộ Vũ một tiếng tạ ơn sau liền y theo chỉ thị mà tiến lên lầu.

Ngày hôm đó Từ lão bản bảo hần đem một bộ châm cấp khách nhân, một bên công đạo hần cẩn thận, còn một bên oán giận công tác, nói nếu không nể mặt mũi của đại nhân vật đó, thì hần dù nói cái gì cũng sẽ không đi lộng một bộ kim châm cho nhà người ta.

Lăng Hộ Vũ vẫn là lần đầu nhìn thấy Từ lão bản tự mình thay người chế kim châm, đối với khách nhân kia cảm thấy thập phần tò mò. Hần theo lời đi tới trước cửa phòng của khách nhân họ Niếp, tay nhỏ bé gõ gõ cửa: “Xin hỏi Niếp gia có ở trong phòng không? Lò rèn Từ Nhớ mang đồ tới!”

“Vào đi.”

Chỉ nghe bên trong truyền đến một cái thanh âm rầu rĩ của nam tử. Lăng Hộ Vũ nhận thấy được đối phương tâm tình nghe tới tựa hồ không tốt lắm, trước khi nhập môn hơi chút sửa sang lại dáng vẻ, rồi sau đó mới đẩy cửa vào phòng.

Xuất hiện trong mắt chính là một gã trung niên nam tử, một đôi đôi mắt mang theo một chút phiền táo, cũng mang theo ánh sao. Tuy là trên mặt biểu tình không kiên nhẫn, khả khí thể lại như cũ uy vũ bất phàm.

Lăng Hộ Vũ những ngày gần đây cùng với các nhân vật giang hồ tiếp xúc nhiều lắm, cũng dần dần hiểu được cách phân chia cao thủ. Từ lúc gặp Lục Đào cho đến nay hắn đã thấy Lục Đào chính là cái cao thủ có khí thế hơn người nhất mà hắn từng chứng kiến, khả dĩ bên cạnh nam tử thanh gươm tuy cũ nhưng vẫn ẩn lộ phi phàm, càng làm cho Lăng Hộ Vũ xác định người này bất phàm cũng khó trách Từ lão bản nguyện ý thay hắn đánh ra bộ châm này.

... này phán đoán chỉ là trong một cái chớp mắt. Ngay sau đó hắn liền từ trong lòng ngực lấy ra bố bao, cung kính đưa cho nam tử:

“Niếp gia, đây là ngài đánh đích kim khâu.”

“Àn.....”

Chỉ thấy nam nhân hơi trầm ngâm trả lời, ngay cả ngẩng đầu nhìn hắn cũng không liền thân thủ tiếp nhận kim châm.

Nam nhân thái độ thật sự không tính là hảo, nhưng Lăng Hộ Vũ cũng đã gặp qua người tính cách so với hắn còn cao ngạo hơn, lại đoán tâm tình hắn đang không tốt, cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái. Sao biết nam nhân lại ở lúc tiếp nhận kim châm, một khắc đọng tới tay hắn nam nhân cả người chấn động.

Lăng Hộ Vũ cho nên hoảng sợ, đang muốn hỏi có phải hay không xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới nam nhân kia lại ôm đồm tay hắn, còn kéo đến trước mắt tinh tế kiểm tra, còn không ngại ngần mà định đích ẩn ẩn lên cánh tay nhỏ bé. Lăng Hộ Vũ lần này càng bị hắn làm cho hoảng sợ tới mức cứng ngắc chẳng lẽ hắn có chỗ nào đắc tội vị Niếp gia này a? “Niếp gia, ngài.....”

“Hảo thủ! Thật sự là một đôi hảo thủ! Đây là cánh tay ta thiết tha mơ ước a!”

Nhưng nam nhân lại giống như không có nghe đến lời hắn nói mà cứ như bình thường tự cổ mục đích bản thân nói như vậy, hai tròng mắt nháy mắt đã là mở rộng.

Người này không phải ai khác, đúng là Niếp Dương.

Từ bốn năm trước thấy sư huynh Niếp Đàm thu Bạch Liệt Dư làm đồ đệ, hắn liền cũng nhin không được nổi lên ý niệm thu đồ đệ trong đầu. Sau lúc từ biệt lúc, hắn liền bắt đầu chung quanh dạo chơi, tìm kiếm đồ nhi thích hợp.

Chính là lúc trước đối Bạch Liệt Dư ấn tượng quá sâu, toàn tâm toàn ý thăm nghĩ tìm một cái hài tử tư chất cùng hắn giống nhau, đầu óc cũng phải thật trí tuệ. Kỳ thực Bạch Liệt Dư là kỳ tài thiên hạ khó được, muốn tìm khối mỹ ngọc cùng hắn không sai biệt lắm có thể nói là rất khó. Niếp Dương chính mình cũng hiểu được, hắn cần phải buông tha cho mà tìm một cái đồ nhi bình thường, nhưng nói cái gì hắn cũng không cam nguyện. Cố một phen tìm kiếm xuống dưới, nhưng đã là bốn năm rồi mà cũng không có chút thu hoạch.

Cũng không thể nói là toàn bộ không chỗ nào tìm được. Chính là ngẫu nhiên tìm được một cái đồ nhi coi như không tồi, phần nhiều là đã bá sự, nếu không nữa thì đó là danh gia đệ tử tỷ như Bạch Liệt Dư nếu không có thân kinh biến cố, cũng không có dẫn thân vào làm môn hạ của Niếp Đàm. Làm cho Niếp Dương cơ hồ suy sụp mà buông tha cho, lại như thế nào cũng không cam nguyện.

Ngày hôm đó hắn vì lấy châm cấp Liệt Dư đích mà đến Kinh Châu. Hồi tưởng khởi điểm hành trình tìm đồ nhi lại đụng vào vách tường, tâm tình nhin không được có một trận phiền táo ai hiểu được nhưng lại ở nơi này lại nhìn thấy một đôi tay thật là tốt thích hợp để dùng kiếm? Chân chính là hi vọng lại là tăng vọt!

Niếp Dương từ trước đến nay tính tình hỉ nộ vô thường, tính tình quái dị nổi tiếng. Hắn tính tình gần nhất, căn bản không xem vào người bên ngoài nói những gì liền một tiếng nhân tài. Trước mắt cũng như thế.

Hoàn toàn không để ý tới Lăng Hộ Vũ vài tiếng khó hiểu hỏi thăm, hắn tự cố mục đích của bản thân mà nhuần nhuyễn kiểm tra cặp tay nhỏ bé kia, thậm chí tiến thêm một bước nắm lên tứ chi hắn để nhìn xem.

Lăng Hộ Vũ tuy rằng cá tính kiên cường thông minh, lại chưa thấy qua người như vậy kỳ quái. Vài lần lên tiếng cũng không chịu đáp lại, nghĩ muốn rút tay trở về lại không thể kéo ra, cho dù hắn lá gan có lớn, lúc này cũng không kiềm được mà khấn thề lên. Không nghĩ tới Niếp Dương lúc này ngược lại còn bắt được tay chân hắn. Lăng Hộ Vũ muốn tách ra, lại chung quy không thể thoát được Niếp Dương, chỉ có thể dờ khóc dờ cười mặc hắn đông nhìn một cái tây xem một cái.

Ước chừng qua hảo một lúc lâu sau, Niếp Dương mới cảm thấy mỹ mãn mà buông lỏng tay.

Đứa nhỏ này chính là số ít trong số những kẻ hắn nhắm làm đồ đệ có được tư chất so với Bạch Liệt Dư tương đương. Hơn nữa hiện giờ hắn lại đang ở Lò rèn học việc, nghĩ đến xác suất chưa từng bại sư thật là lớn đi..... Nghĩ nghĩ, trong lòng đã là một trận mừng như điên, ôm đồm hai vai Lăng Hộ Vũ liền hỏi: “Tiểu bằng hữu, người tên gì? Nhà ở đâu? Cha mẹ làm cái gì? Trước giờ có bại sư không? Có học võ công hay không? Có nghĩ là muốn học võ? Người có một đôi tay rất thích hợp tập kiếm, không luyện kiếm thật sự rất đáng tiếc.”

Hắn một khi đã hứng khởi, bệnh cũ liền lại tái phát, một cái mở miệng đó là một chuỗi vấn đề thoát ra, làm cho vốn xưa nay hành động mau lẹ như Lăng Hộ Vũ bị loạn thành một đoàn. May mắn hắn cũng có đủ thiên tư trí tuệ, lực chuyên chú cũng không thấp, sững sốt thì đúng là sững sốt, nhưng cũng đã kịp phản ứng lại đây, đáp: “ta gọi là tiểu Hộ, từ nhỏ mất cha mẹ, trước mắt ở nhờ chỗ Từ lão bản học nghề. Ta muốn học võ, nhưng chưa từng học võ, bất quá lúc trước có quý nhân tương trợ, giúp ta đã thông kỳ kinh bát mạch.”

Hắn nhớ kỹ Lục Đào phân phó, nên mới nói là chịu quý nhân tương trợ, chưa nói ra tên của Lục Đào.

Hắn một phen trả lời làm cho Niếp Dương nghe xong lại mừng vui gấp bội. Hải tử này không cha mẹ liền không có người nhà trở ngại, muốn học võ lại chưa từng học võ lại cấp chính mình một cái cơ hội thật là tốt. Trước mắt trở ngại duy nhất, liền chỉ còn có Từ lão bản ở chỗ Lò rèn Từ Nhớ cũng không nghĩ tới Lăng Hộ Vũ có thể không muốn bại ông ta làm thầy, Niếp Dương đem kim châm cẩn thận thu hảo, tay trái cầm kiếm liền lập tức một phen ôm lấy Lăng Hộ Vũ ly khai phòng: “Đi, chúng ta đi tìm lão bản của người đi.”

“Đi?”

Lăng Hộ Vũ không hiểu được hắn suy nghĩ biến hóa, mới nghe được hắn nói muốn đi tìm lão bản, thân mình liền đã bay lên trời. Tuy biết bản thân không làm ra cái gì sai lầm, nhưng hành động của Niếp Dương vẫn là làm cho hắn không biết làm sao. Chính là một cái hải tử nhỏ gây làm sao lại có thể quát tháo giang hồ nhất lưu cao thủ? Dù sao người này đều đã nói là muốn đi tìm Từ lão bản, Lăng Hộ Vũ lập tức cũng chỉ có thể tùy ý hắn mang đi.

Một bước vào lò rèn Từ Nhớ, liền nhìn thấy Từ lão bản kia đầu tiên là sững sốt, mà lập tức mặt không chút thay đổi tiêu sái lại đây: “Có gì tìm ta sao? Châm người muốn ta cũng đã biến thành tận thiện tận mỹ. Nếu còn không vừa lòng thì cứ đi tìm hàng khác! Công việc phiền toái như vậy, lão tử cũng không tiếp lần hai!”

Ngữ khí của hắn thập phần không khách khí, nhưng Niếp Dương đang ở trong cao hứng, lại làm sao đi chú ý điều này? Hắn đối với Từ lão bản ha ha cười, chỉ chỉ Lăng Hộ Vũ trong lòng: “Ta phải thu hải tử này làm đồ đệ.”

“Tiểu Hộ?”

Không nghĩ tới hắn bật thốt lên chính là một câu như vậy, Từ lão bản lại là sững sốt, “Hay là..... Những ngày gần đây trên giang hồ có tin tức đồn đãi người có ý thu đồ đệ là thật?”

“Tự nhiên là thật h. Chẳng lẽ còn giả bộ sao? Dù sao hải tử này không cha không mẹ lại muốn học võ, vậy cứ để nó thành đồ đệ của ta đi! Thật tốt! Tốt như vậy tư chất, chạy tới làm nghề người thật sự rất đáng tiếc!”

Niếp Dương nhất phách đương nhiên trả lời, chẳng những vậy còn chỉnh lại sự kiện cứ như là Từ lão bản là cái chướng ngại làm lãng phí nhân tài. Hắn một phen nói cơ hồ đem việc làm nghề người nói đến không đáng một đồng, khả Từ lão bản cùng hắn coi như là quen biết, biết hắn tính tình, trong lòng mặc dù không

vừa ý, nhưng cũng rõ ràng oán giận là vô dụng đi. Nhưng thật ra hài tử này..... Từ lão bản nhìn phía Lăng Hộ Vũ vẻ mặt vẫn như cũ mờ mịt, mà chết là một trận thổ dài.

Lấy Niếp Dương năng lực, quả thật có tư cách làm sư phụ..... “Hết thấy đều phải xem ý tứ của Tiểu Hộ. Tiểu Hộ, quyết định của ngươi thì sao?”

Lăng Hộ Vũ lúc trước mấy độ muốn nói, lại như thế nào cũng tìm không ra thời cơ. Hiện nay ít nhiều nhờ Từ lão bản hỏi hấn, lúc này mới có cơ hội lên tiếng nhưng Niếp Dương cũng không nên vào lúc này lại trừng lớn một đôi mắt thẳng hướng hấn. Lăng Hộ Vũ không cam lòng yếu thế thẳng tắp nhìn lại, nói: “Ta..... Ta mặc dù rất muốn học võ, nhưng ít nhất cũng phải ở lại Kinh Châu thành tìm cho được Cảnh ca mới thôi.”

“Cảnh ca? Đó là ai?” Thấy hấn không trực tiếp đồng ý, Niếp Dương nhin không được tức khởi mày lên tiếng chất vấn “Nếu ngươi thật muốn tìm người, ta hiện tại liền thay ngươi tìm đi!”

“Đương, thật sao?”

Lăng Hộ Vũ mặc dù lúc trước đối quái nhân này ấn tượng không tốt, nhưng vừa nghe hấn nguyện ý thay chính mình tìm người, ấn tượng lúc trước hết thấy lập tức vong đến một kiếp hai tính. Nay quái nhân tựa hồ là cái cao thủ, nếu để hấn đi tìm Cảnh ca, nói không chừng..... Lập tức tâm tình trở nên tốt, cũng không nghĩ nhiều hậu quả nhân tiện nói: “Cảnh ca là ca ca họ hàng xa của ta, năm nay mười một tuổi, bộ dạng thập phần đẹp. Trước khi chúng ta thất lạc từng hẹn với nhau cùng đến Kinh Châu..... Chính là Kinh Châu thành rất lớn, cho đến hôm nay ta còn không xác định được Cảnh ca lúc này có ở đây hay không.....”

“Kia còn không dễ dàng? Chúng ta đi!”

Lời nói của hấn nghe vào trong tai Niếp Dương, liền như là nói “Chỉ cần ngươi thay ta tìm xem Kinh Châu thành có hay không ca ca ta, ta liền bái ngươi vi sư” giống nha. Hấn trong đầu nhất thiết niệm niệm chỉ có thu Lăng Hộ Vũ làm đồ đệ một chuyện, nên cũng không cần rõ ràng mà đáp ứng qua, ôm Lăng Hộ Vũ vội rời đi.

Lăng Hộ Vũ một lòng thăm nghĩ tìm Vân Cảnh, cũng không chú ý tới hiểu lầm lẫn nhau trong lúc đó. Hai người liền như ngẫu nhiên sai sót cùng tiến vào trong thành Kinh Châu tìm người đi.

Từ lão bản kia mặc dù phát giác tình huống không đúng, lại chung quy không đi ngăn cản lấy hấn lập trường, nếu thực tiếp tục để cho Lăng Hộ Vũ ở lại nơi này, cũng quả thật như Niếp Dương nói chính là lãng phí một nhân tài. Hơn nữa y theo thư tín của Lục Đào mà nói với những điều đã trải qua, Lăng Hộ Vũ tìm được ca ca họ hàng xa của hấn cơ hội là cực kỳ xa vời. Cùng với bởi vậy mà chậm trễ hấn, còn không bằng..... Niếp Dương tính tình tuy rằng phiền toái một chút, nhưng chung quy cũng chỉ là một người đơn thuần, công phu lại là cực cao. Để hấn đến chỉ đạo Tiểu Hộ, xác nhận mới là quyết định không tồi.

Tuy rằng cảm thấy đối với việc Tiểu Hộ rời đi cảm thấy có chút không muốn, bất quá..... Một tiếng thổ dài, Từ lão bản phức tạp nhìn về phương hướng hai người biến mất trong đám người, hảo sau một lúc lâu cuối cùng mới kéo lại ánh mắt, tiếp tục công tác.

10. Nhập Môn - Chương 10

“Sau đó, xú lão đầu mang ta đến trong thành triệt để tìm kiếm một lần, rốt cuộc cùng xác định Cảnh ca không có ở Kinh Châu. Lúc ấy ta vừa chấp nhận, kết quả hấn nói muốn dẫn ta đi một chỗ nhìn xem. Ta chịu hấn tương trợ, cũng không nghĩ phải đi đến nơi nào, cho nên mới đồng ý..... Ai ngờ hấn đưa ta một đường chạy, thế nhưng rời khỏi Kinh Châu. Dọc trên đường đi ta vài lần đã muốn chạy, lại đều bị hấn bắt trở về..... Sau lại một đường đi đến tận đây.”

Đem chuyện tự thân trải qua làm một phiên tổng kết, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Hộ Vũ trầm xuống, có chút bất đắc dĩ hướng trên bàn nằm sắp xuống.

Rời Kinh Châu thành, hẳn phải như thế nào để tìm Cảnh ca đây? Nếu là ở lại Kinh Châu, ít nhất cơ hội cũng lớn chút.....

Một phen tự thuật kéo dài cả buổi sáng. Nhìn theo vẻ mặt của hắn liền đoán được tâm tư, Bạch Liệt Dư vẻ mặt không có biến hóa, đôi môi đã là đậm khải: “Người thực cho rằng ở lại Kinh Châu, liền có cơ hội tìm được ca ca họ hàng xa của người?”

“Đại ca ca ý tứ là....”

Nghe hắn ngụ ý, tựa hồ là tình huống sự thật cùng ý tưởng bản thân sai biệt rất nhiều, làm cho Lăng Hộ Vũ không khỏi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trừng lớn ánh mắt nhìn đến đại ca ca quá mức xinh đẹp này.

Bạch Liệt Dư một cái nhìn lại, thâm trầm con người ẩn ẩn mang theo vài tia quang mang khó dò.

“Đầu tiên, y lời người nói, ca ca họ hàng xa của người tính tình mềm mại, thậm chí còn có chút yếu đuối. Như vậy lấy hiểu biết của người đối hắn, hôm nay hẳn nếu là cùng người được người khác cứu lên thuyền, có thể giống người có dũng khí mà cùng người trên thuyền nói chuyện thân thiện với nhau hay sao?”

Dừng một chút, “Lại đến, lấy người tính tình phóng khoáng như vậy, cũng phải qua một phen công phu mới có thể ổn định lại tâm tình, nhớ tới ước hẹn cùng đến Kinh Châu, cho nên quyết ý đi Kinh Châu gặp mặt. Ngay cả người đều khó tránh khỏi một trận bối rối, huống chi là ca ca họ hàng xa của người?”

“Này.....”

Bạch Liệt Dư một phen nói ra có thể nói là đem tính tình Vân Cảnh bắt đúng chín phần mười, làm cho Lăng Hộ Vũ nhất thời nghe được á khẩu không trả lời được. Hắn như thế nào lại không nghĩ như vậy? Đúng rồi, lấy tính tình của Cảnh ca, nhất định là sợ đến toàn thân như nhũn ra, lại như thế nào nghĩ đến chuyện đi đến Kinh Châu tìm người? Hơn nữa bốn phía đều là người xa lạ, Cảnh ca dù có nghĩ tới, cũng rất khó có dũng khí mở miệng không phải sao?

Cảm thấy lập tức tăng thêm vài phần lo lắng vô thố, rồi lại đối Bạch Liệt Dư càng thêm bội phục. Chỉ thấy dung nhan trước mắt thanh nhã tuấn mỹ như cũ nhìn không ra mấy may tình tự, nhưng quang mang trong cặp mắt kia lại càng thêm lợi hại.

“Đó là giả định hắn nghĩ muốn đi tới Kinh Châu, cũng như những người tốt đã cứu người mà người đề cập qua. Nhưng đối phương cũng không hội giống như Lục tiên bối, nói tiền liền tiền người đến tận Kinh Châu này cũng là tình huống nếu Cảnh ca người được cứu lên thuyền.

“Cũng nói không chừng là hắn đã lên được trên bờ, nhưng cả một con thuyền ra sức tìm còn không có manh mối thì với một cái hải tử một thân không ngân lượng mà tìm một cái hải tử khác chỉ sợ càng khó. Hẳn cho dù có tâm đến Kinh Châu, thì như thế nào đến được, hay khi nào đến cũng là một vấn đề. Người cũng biết ca ca họ hàng xa của người danh gọi một chữ Cảnh , tướng mạo đẹp, năm nay mười một. Chỉ riêng bao nhiêu đó manh mối, bằng sức lực của một mình người, lại như thế nào có tài năng trong biển người mờ mịt tìm ra hắn? Hôm nay người tìm xong rồi thành Kinh Châu, cũng không có gì cam đoan ngày mai hắn không có vào thành. Người nhận biết hắn, người bên ngoài không nhận biết hắn, bắt bọn họ như thế nào lưu tâm? Chẳng lẽ người lại tính toán mặc ngày đêm mà canh giữ ở cửa thành hay sao? Nếu là như thế, cuộc sống của người lại làm như thế nào cho phải?”

Đem tình huống có thể nhất nhất phân tích cho Lăng Hộ Vũ nghe, mâu quang lại ở khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn âm đạm kia mà chuyển nhu.

Một cái nâng tay, vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ gầy của hải đồng

“Ta vô tình nói khiến người thương tâm, chính là chỉ bằng sức của một mình người, nghĩ muốn ở biển người mờ mịt tìm một người tuổi cùng người không sai biệt lắm sao có thể là chuyện dễ dàng? Chỉ sợ từ đó người lãng phí cả đời..... Lục tiên bối, Từ lão bản nói vậy cũng là như thế tính toán, mới không ngăn cản sự thúc mang người rời đi. Người dù có đối những người trong thành quen thuộc bao nhiêu, cũng không thể nào làm cho bọn họ khắc khắc thay người lưu tâm tìm người này. Huống chi người ngay cả việc hắn vào thành hay chưa cũng không biết.”

“Ta hiểu rõ đại ca ca ý tứ.” Lăng Hộ Vũ dù sao cũng là người thông minh, trải qua Bạch Liệt Dư một phen phân tích, cũng tự hiểu rõ ràng nghĩ muốn ở Kinh Châu chờ Cảnh ca tới xác suất không tính là cao. Nhưng, chẳng lẽ từ nay về sau hắn cùng Cảnh ca liền..... “Nhưng nếu không lưu ở Kinh Châu, ta lại phải làm như thế nào mới có thể tìm được Cảnh ca?”

Giọng nói ần ần có chút vội vàng, con người dĩ nhiên đã thoáng thấp.

Không biết như thế nào, từ sau đêm qua đặc biệt khóc lớn, nước mắt liền không bao giờ ... nữa nghe sai sử. Lăng Hộ Vũ cố nheo không cho nước mắt rơi xuống, lại không biết bộ dáng chính mình trước mắt là khiến người ta đau lòng.

Bạch Liệt Dư nhìn hắn, cuối cùng một tiếng thở dài.

“..... Ta trợ ngươi.”

Thản nhiên ba chữ, cũng đã qua không ít cân nhắc.

Tuy là đã biết đối với quyết định của mình có lẽ không tính là ổn, nhưng so với việc để cho hài tử này tiếp tục tìm kiếm mà không có kết quả như vậy, hắn tình nguyện gánh đỡ đi một phần trách nhiệm.

Hắn thừa nhận là sớm nhiều lắm, đó là thêm cùng chia ra, có năng lực kém hơn nhiều ít?

Khả Lăng Hộ Vũ đang nghe được nháy mắt đầu tiên là vui vẻ, mà chợt chuyển thành lắc đầu.

“Ta không thể như vậy làm phiền đại ca ca..... Tìm người cũng không dễ dàng, ta sao lại có thể cấp đại ca ca cái gánh nặng?”

“Kinh Vân sơn trang thế lực tuy có hạn, nhưng mạng lưới tình báo cũng cực lớn. Ta cũng không phải nói nhất định thay người tìm được ca ca họ hàng xa kia, nhưng ta có thể thỉnh phụ thân từ sơn trang cùng mạng lưới tình báo hỗ trợ lưu tâm người này chính là người phải nói lại một cách rõ ràng ca ca họ hàng xa kia có những đặc thù gì, cũng đem nhà người trụ nơi nào, dĩ vãng đã từng có cái gì xảy ra phải nhất nhất liệt kê rõ ra, hảo cho việc tìm người.”

Đem ý nghĩ của chính mình làm một phen giải thích, vẻ mặt như trước lạnh nhạt, lại cảm thấy đối đứa nhỏ này tăng thêm hảo cảm.

Chẳng trách Lục Đào nhưng lại nguyện ý tại tình huống đó mà hao phí công lực trợ hắn dẫn thông kinh mạch. Kỳ thực hài tử này tính tình quả thật có một loại mị lực không tầm thường, kẻ khác không có cách nào đối hắn mặc kệ, lại hoặc cam nguyện vì hắn cố gắng. Nếu để cho hài tử này đắc ngộ cơ duyên, nắm bắt thời gian, hắn nhất định có thể như mong muốn, sáng lập nên một phen sự nghiệp bất hủ.

Không sao biết được Bạch Liệt Dư tâm tư, Lăng Hộ Vũ một phen nghe nói đã là bình tĩnh đại ngộ, mà lập tức lộ ra một cái tươi cười cao hứng, nhảy xuống ghế dựa thẳng tắp nhào vào trong lòng ngực Bạch Liệt Dư đích.

“Cảm ơn người! Đại ca ca!”

“..... Nhưng thật ra người có từng nghĩ kế tiếp lại nên làm như thế nào cho phải?”

Không thói quen hắn như thế động tác, rồi lại không muốn đẩy ra hài tử này, làm cho Bạch Liệt Dư chỉ có thể chuyển hướng đề tài hỏi như vậy. “Người còn muốn quay về Kinh Châu? Hoặc là, ở lại nơi đây, chính thức báỉ sư thúc làm thầy?”

“Báỉ xú lão đầu làm thầy?”

Vừa nghe đến Niếp Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Hộ Vũ thần sắc lập tức đại biến. Nghĩ đến là do ấn tượng của Niếp Dương đối hắn thật sự quá kém, mới..... “Ta tuyệt đối không cần báỉ ông ta làm thầy!”

“Như vậy, người là tính toán rời đi Trường Bạch..... Không cần lo lắng. Người nếu không có nơi đi, ta cũng có biện pháp thay người an bài, thậm chí việc tập võ cũng có thể có tin tức. Người tư chất quả thật vô cùng tốt, chớ để lãng phí. Nếu có thể hảo hảo học thư tập võ, đợi đến khi người trưởng thành, tự có thể một mình đâm đường một phía, tiến tới tự mình tìm kiếm ca ca họ hàng xa của người, cũng mới có thể vì Lục tiên bồi giúp một phần lực.”

Đáy lòng nơi nào đó ần ần dâng lên một chút mất mát, làm cho Bạch Liệt Dư hiểu được: chính mình đối với việc hài tử này có hay không lưu lại, nhưng thật ra cũng có vài phần chờ mong. Cũng không phải không thể nói gì để hài tử này tin tưởng, nhưng hẳn vẫn là hy vọng có thể làm cho Lăng Hộ Vũ chính mình đưa ra quyết định cũng như phụ thân làm cho hắn tự lựa chọn rời nhà giống nhau.

Lăng Hộ Vũ lại vì nghe những lời này mà lưu tiết một chút mê vông.

Nếu không lưu lại trên núi, hẳn thế nhưng lại phiền toái đại ca ca, mà đây là việc hắn không muốn nhìn thấy. Nhưng nếu không phiền toái đại ca ca, bản thân nên như thế nào sinh tồn lại là một cái vấn đề hơn nữa hẳn có loại cảm giác, cho dù hắn không muốn để cho đại ca ca hỗ trợ, đại ca ca cũng tuyệt đối sẽ ra tay tương trợ.

Hắn trước mắt sớm đã không còn lý do lưu lại Kinh Châu, cũng không biết nên tìm nơi nào đặt chân. Lò rèn Từ Nhỏ, hẳn thật sự không nghĩ muốn làm cho Từ lão bản phiền lòng. Nếu để cho Từ lão bản biết hẳn cùng xú lão đầu kia không thoải mái, chỉ sợ sẽ làm Từ lão bản khó xử đi? Nhưng trừ bỏ Lò rèn Từ Nhỏ, thì..... Cần thận nghĩ đến, hẳn đúng là không còn chỗ có thể đi.

Kỳ thật ở lại trên núi cũng không có gì không tốt. Nếu có thể cùng vị đại ca ca này cùng nhau tập võ, nói vậy là nhất định cực kỳ thú vị đi? Hơn nữa nơi đây sơn minh thủy tú, thanh u vô cùng, cũng làm cho hắn mấy ngày nay lúc nào cũng bồn ba khó có được một loại cảm giác hoàn toàn thả lỏng.

Vấn đề, là ở chỗ Niếp Dương.

Hắn, thật sự không nghĩ bái cái kia xú lão đầu vì sư.....

“Đại ca ca, ta chẳng lẽ không thể bái sư phụ của người là vì sư.....?”

“Cái này làm sư tôn thập phần khó xử.”

Đã sớm đoán rằng hắn sẽ có ý tưởng này, Bạch Liệt Dư nhẹ nhàng sờ sờ đầu của hắn.

“Người đừng xem sư thúc như vậy, kỳ thật thái độ làm người của hắn vô cùng tốt, chính là tính tình xuất chúng, cũng đưa tới không ít lời đồn đãi cùng hiểu lầm. Tư chất của người mặc dù hảo, nhưng nếu không thể gặp được minh sư, cũng chỉ là không công lãng phí. Mà lấy thân phận của sư thúc cùng dưới tay công phu, tuyệt đối đủ để cho người đi lên cảnh giới nhất lưu cao thủ.

“Kì thực bốn năm qua hắn một mực tìm kiếm một cái đồ nhi thích hợp, thật vất vả mới tìm được người, tất nhiên là làm cho hắn phi thường vui sướng. Sư thúc kiếm thuật siêu phàm nhập thánh, nếu muốn kế thừa hắn tuyệt học, liền thế nào cũng phải tìm nhân tài như người mới được.”

“Nhưng.....”

Đối với những lời vừa rồi của Bạch Liệt Dư hắn đều không phải là không hiểu, nghe tới cũng tương đương làm kẻ khác động tâm. Chính là lúc trước khúc mắc quá sâu, lại muốn hắn như thế nào kỳ thật cần thận nghĩ đến, Niếp Dương trừ bỏ tính tình có điểm quái, thật sự cũng không có gì không tốt. Lúc trước vấn đề là do hơn phân nửa hai bên không có hảo hảo câu thông, mới có thể một đường giằng co xuống dưới. Nếu thực bái Niếp Dương làm vi sư, tựa hồ cũng..... Không có gì không tốt.

Ý niệm như thế trong đầu hiện lên, Lăng Hộ Vũ liền gõ đầu chính mình một cái. Mới nghĩ không cần khuất phục đâu, như thế nào lại.....

“Hộ Vũ.”

Lại nghe ở trên giọng nói lãnh tĩnh của Bạch Liệt Dư truyền đến, ngay sau đó là thân thể thon dài duyên dáng dĩ nhiên đã đứng thẳng, cũng đưa hắn nhẹ nhàng phóng tới trên mặt đất. Lăng Hộ Vũ khó hiểu nhìn phía hắn, tay nhỏ bé cũng đã đưa cho hắn nắm, làm cho hắn nắm đưa ngoài phòng.

Vừa ra phòng, Lăng Hộ Vũ lập tức hiểu được dụng ý của Bạch Liệt Dư.

Chỉ thấy một cái lão giả cùng một gã trung niên nam tử sống vai ngang nhau từ tiểu viện ngoài phòng tựa hồ đang cùng nhau nói cái gì đó đi tới. Trung niên nam tử không phải ai khác, chính là Niếp Dương.

Như vậy xem ra, vị kia lão giả đang nói đó là..... Một cái nhận tri nổi lên trong lòng, đã thấy Bạch Liệt Dư buông ra tay hắt, tiến lên hướng lão giả thỉnh an: “Sư phụ.”

Lão giả tất nhiên là Niếp Đàm. Lúc trước hắt xuống núi mua đồ ăn hàng ngày cùng đồ dùng cũng sẵn tiện đến bốn phía thành trấn dò xét tin tức, mà ở trên đường trở về liền đụng đến sư đệ phải có bốn năm không thấy, hai người liền cùng một đạo trở về.

Hắn khẽ vuốt cằm ý bảo Bạch Liệt Dư không cần đa lễ, cũng đem ánh mắt dời về phía trên người Lăng Hộ Vũ đang đứng một bên do dự. Đôi môi khẽ nhúc nhích đang muốn mở miệng, một bên Niếp Dương cũng đã giành trước lên tiếng: “Xú tiểu tử, mau tiếp!”

Lăng Hộ Vũ không cần nghĩ cũng biết kia nhất định là kêu chính mình. Thói quen một cái ngẩng đầu, rõ ràng đã thấy phía trước một cái gì đó thẳng hướng hắn lao tới. Hắn cảm thấy kinh hãi đang định hoạt động thân mình đi tiếp, không nghĩ tới cái vật kia lại như phảng phất phân biệt được phương hướng của chính mình, thẳng tắp rơi vào trong lòng ngực hắn, lực đạo thập phần vừa vặn.

Tuy biết Niếp Dương làm việc luôn luôn bất ngờ, Lăng Hộ Vũ cá tính rắn rỏi vẫn là bị cấp một cái hoảng sợ, nhưng cũng đồng dạng tán thưởng. Hắn khó hiểu nhìn nhìn Niếp Dương, lại nhìn nhìn trong lòng ngực, rõ ràng đó là một cái trứng lớn a cái này càng chứng tỏ Niếp Dương một tay cao minh, còn lộ ra một phần âm áp.

Chính lòng tràn đầy nghi hoặc mà dự đoán dụng ý của Niếp Dương, cũng đã nghe được một tiếng vang nhỏ từ trong lòng truyền đến chỉ thấy cái trứng ban đầu hoàn hảo giờ đây đã lộ ra mấy cái khe hở, Ngay sau đó, một góc của cái trứng vỡ vụn, từ tiểu não túi ứt sũng thoát phá một cái lỗ trên trứng trong đó lại có một cái đầu nhô ra.

“Đó là chim ưng non. Người nếu hảo hảo huấn luyện, tương lai nhất định có thể trở thành bạn thân của người cùng cái trợ lực hiếm có.”

Như là giải thích bình thường mà nói như vậy, Niếp Dương mặt không chút thay đổi giảm chặn tại chỗ tiến lên, bàn tay to một phen đè lại đầu Lăng Hộ Vũ..... “Nột, người cũng đừng khóc nữa.”

Cứng ngắt ngữ khí nghe qua không thấy nửa phần ôn nhu, gương mặt vô biểu tình không cố ý đem tầm mắt nhìn phía Lăng Hộ Vũ, thế nhưng tình cảm cùng quan tâm cũng đã truyền đến cho hắn.

Người sau hai tròng mắt lập tức thấp, vốn là mê vọng nháy mắt đã biến mất không thấy dấu. Kỳ thật một phen lữ hành này, hai bên trong lúc đó nói không có cảm tình là gạt người. Chính là phía trước vẫn sinh khí, mới có thể xem nhẹ cái khác. Hồi tưởng lại sáng nay, Niếp Dương tạm thời rời đi nhất định là bởi vì nhìn thấy hắn khóc, mới có thể một mình rời đi..... Hắn hai tay thật cẩn thận cầm lấy chim non, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ chau, thần gian dĩ nhiên là một trận run không thể nghe thấy gọi ra thanh âm.....”Sư phụ.....”

Hai chữ này cơ hồ có thể nói là hàm trên nói hàm dưới nghe, nhưng Niếp Dương là hạng nhân vật nào, tất nhiên là đem hai chữ này nghe được rành mạch. Trên mặt hắn lập tức đã là biểu lộ một trận mừng như điên, lại cố gắng giả mạo mà thu hồi tươi cười, một tiếng ho nhẹ: “Như thế nào, rốt cuộc chịu gọi ta sư phụ?”

Những lời này ở một bên hai người nghe tới thật là không thích đáng đến cực điểm. Bạch Liệt Dư cảm thấy sư thúc ở một bên đã đỡ một thân mồ hôi lạnh, lại rõ ràng việc Lăng Hộ Vũ theo thầy học việc đã thành kết cục đã định.

Hắn sở liệu không sai. Niếp Dương trong lời nói tuy rằng không thỏa đáng, nhưng Lăng Hộ Vũ trong tay đang cầm chim non, lại cảm giác được Niếp Dương sờ đầu hắn động tác tương đương ôn nhu, bàn tay to dày ấm áp hữu lực, đã cảm thấy sớm cảm động vạn phần. Tuy là đã cố gắng nén lại, nhưng nước mắt lại là không chịu nổi. Hắn một cái nhào lên phía trước đem khuôn mặt nhỏ nhắn mai nhập vào y phục Niếp Dương, cười không được mà thấp giọng khóc lên.

Niếp Dương vừa nhìn thấy hắn khóc lại là một trận luống cuống tay chân. Một đại nam nhân không biết làm sao nhìn nhìn đồ nhi, lại nhìn nhìn phía sau sư huynh cùng sư đệ nghĩ muốn hướng bọn họ cầu cứu. Sao biết hai người lại như là chuyện không liên quan tới mình giống nhau, cho nhau nói chuyện rồi cùng nhau tiến vào trong ốc. Niếp Dương đối với cái này thật không biết nên như thế nào cho phải, mà chết là đành thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống thân mình nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Hộ Vũ.

* * *

Đêm đó như cũ là do Bạch Liệt Dư chữ thiện. Bốn người dùng cơm xong, không hẹn mà cùng nhau ra ngoài phòng nghỉ ngơi. Ngày hôm đó sắc trời trong sáng, bầu trời đêm có thể rõ ràng thấy được chiếu đầy sao, từng trận gió mát thoảng qua, đúng là thời điểm tối thích hợp để nghỉ ngơi.

Bạch Liệt Dư ngồi cùng với sư đệ, hai vị sư phụ lại phân biệt ngồi ở bên cạnh người đồ nhi, mà lão giả đầu tiên đã mở miệng: “Tiểu Dương, ngươi chính là tính toán ở chỗ này trụ hạ?”

“Đương nhiên! Chúng ta cùng nhau ở, cùng nhau thụ đồ đệ, xảy ra chuyện gì cũng tốt có thể tùy nghi chiếu ứng lẫn nhau hơn nữa còn có vị này Liệt Dư danh trù!”

Niếp Dương nhất phái đương nhiên cười nói, còn một phen nắm ở tay Lăng Hộ Vũ: “Sư huynh, tiểu đồ nhi của ta không tồi đi?”

“Quả thật là khối mỹ ngọc.” Niếp Đàm đầu tiên là theo trong lời nói của hần ca ngợi một cái, mà sau đó lập tức ngữ khí liền chuyển: ‘Ngươi nếu thật muốn trụ hạ, sáng mai liền cùng ta đem chỗ ở chuyển đến nơi càng bí ẩn càng tốt.’

“Phải chuyển nhà?”

Không nghĩ tới sư huynh nhưng lại hội nói ra lời ấy, Niếp Dương không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt. Chỉ thấy người trước mắt một cái nhìn về phía Bạch Liệt Dư, ý bảo hần thay mình thuyết minh.

Bạch Liệt Dư hiểu ý đứng dậy, đem tin tức hôm nay sư phụ thăm dò được cùng với thư tín của phụ thân sửa sang lại, nói ra tình huống trước mắt.

Tin tức triều đình đông chinh hướng Triều Tiên dĩ nhiên đã được xác định, không lâu tới liền tập kết quân lực hướng đông bắc di động. Trường Bạch ở vào chỗ xung yếu ngoại giao giữa hai bên, lại vừa nhiều hiểm địa, có thể trở thành chiến trường xác xuất là cực cao. Vì tránh cho việc cuốn vào chiến sự quấy rầy thanh tu, chi bằng đem chỗ ở càng hướng thâm sơn nơi bí ẩn trụ lại. Hơn nữa thêm một lớn một nhỏ, trước mắt phòng ở cũng không đủ trụ, cho nên thiên ốc việc này phải xây dựng lại.

Vừa nghe ngay cả nơi thanh tĩnh này đều muốn trở thành chiến trường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Hộ Vũ không khỏi một trận ảm đạm. Đã nhận ra tình tự của đồ nhi, Niếp Dương vỗ vỗ bờ vai của hần hướng hần lộ ra cái tươi cười quái dị, làm cho Lăng Hộ Vũ đầu tiên là sững sốt, lập tức sau đó cũng lộ ra cái tươi cười.

Thấy tình hình thầy trò hần hai người ở chung đã tính là thuận lợi, Bạch Liệt Dư cảm thấy vui mừng. Sư thúc cũng tính là người đơn thuần, để hần dạy dỗ Lăng Hộ Vũ tất nhiên là không thể tốt hơn. Mà nay chuyện hai người nếu đã được giải quyết, điều trước mắt hần phải lo lắng, tự nhiên cũng chỉ có.....

Hai trông mắt nháy mắt chuyển trầm, mà ần ần thấu thượng một phần lãnh ý. Bạch Liệt Dư nháy mắt cả người đã thoát ly với bốn phía, độc thân đứng ở bầu trời đêm vô tận.

Kế hoạch của hần đã hoàn thành hơn phân nửa, mà hiện giờ, hần phải sớm tìm cách, để cho kế hoạch càng thêm hoàn hảo trước khi hần chính thức bước vào giang hồ.

Một cái hạ thấp người ly khai mặt cỏ mới vừa rồi vẫn ngồi, Bạch Liệt Dư một mình đi vào ốc, múc lên một thau nước trong vắt từ từ ngưng tụ lại dung nhan.

Hai con mắt đóng lại, đêm đó của bốn năm trước hiện lên. Ấm áp máu tươi dày đặc cả thân kiếm, thật lạc thân thể, cùng với, lòng tràn đầy hối hận tự trách.

Còn chưa đủ..... Kế hoạch của hần còn chưa đủ hoàn bị. Thật người hư chi, hư người thật chi. Đợi hần gia nhập giang hồ là lúc, hần muốn cho người người nhìn không ra hần hư thật, làm cho người ta vĩnh viễn lộn không rõ hần chân chính. Hần muốn cho Bạch Liệt Dư không chỉ là Bạch Liệt Dư, muốn cho người vĩnh viễn cũng đoán không ra hần chính là Bạch Liệt Dư.

“Liệt nhi.”

Giọng nói của lão giả, đột nhiên từ sau thân truyền tới.

Bạch Liệt Dư cho nên dừng lại động tác, thẳng thắn thân mình một cái ngoái đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, dung nhan thiếu niên vẫn thùy bộn nước, tăng thêm mấy phần mê huyền xuất trần mà thoát tục.

Cho dù ẩn ẩn có sát khí lưu tiết, trường dung nhan kia lại vẫn giống như bất nhiễm bụi trần.

Niếp Đàm cho nên nao nao. Hắn đột nhiên có loại cảm giác không nhận thức được đồ nhi của mình, nhưng trường dung nhan khuất phục lòng người kia rồi lại như vậy quen thuộc. Ẩn mang tang thương ánh mắt nhìn phía hắn giống như làm cho con người càng thêm sâu, sau một lúc lâu đã là một trận thở dài.

“Người như thế nào quyết định?”

“Liệt Dư nghĩ muốn học một loại binh khí hạng nhất.”

Thần nhiên nói ra quyết định của mình, Bạch Liệt Dư một cái thùy mâu, nháy mắt lại khôi phục thành cái kia quá mức độc lập, nhưng cũng hiểu được tính ý lại của đồ nhi.

Niếp Đàm trong lòng hiện lên một mặt kinh hãi, nhưng cũng đồng thời là bất đắc dĩ dâng lên. Khoan chường ẩn thương nơi đầu vai thiếu niên, mà hơi xiết chặt.....”Muốn học cái gì?”

“Nhuyễn tiên.” (là roi ý.)

“Hảo..... Vì sư mặc dù không cần binh khí, về nhuyễn tiên cũng có nghiên cứu qua. Hiện giờ người y đạo đã gần đạt thành, được học tạo nghệ cũng đã có trình độ tương đương, vì sư liền dùng thời gian sắp tới giáo người dùng tiên đi.”

‘Cám ơn sư phụ.’

Bạch Liệt Dư nghe vậy lập tức một cái chấp tay, cực kỳ cung kính hướng Niếp Đàm hành lễ.

Dùng loại binh khí hạng nhất, đó là phương thức che dấu công phu chân chính của bản thân.

Đối kiếm hắn tạo nghệ sâu đậm, cũng tương đương yêu thích. Nhưng nguyên nhân chính là vì như vậy, hắn phải che dấu sự thật này

Đương lúc Thanh Long bỏ mạng dưới tay hắn là lúc, hắn muốn cho Thanh Long vĩnh viễn cũng đoán không ra hắn chính là cái hài tử vô lực xoay chuyển trời đất năm đó. Sau đó, hắn muốn dùng cái kế này để qua mặt lừa gạt tất cả các địch nhân của sơn trang, trở thành lực lượng lớn nhất của sơn trang!

Tâm tư nháy mắt đã là càng trầm, bóng tối trong đôi mắt càng lúc càng sâu, tối tăm nồng đậm dần dần tràn ngập cả nội tâm.....

‘Đại ca ca!’

Lại nghe từ phía trước một tiếng gọi truyền đến. Bạch Liệt Dư khẽ nâng mâu, liền nhìn thấy Lăng Hộ Vũ hướng chính mình chạy thẳng đến. Hắn trước y lễ hướng Niếp Đàm hành lễ, rồi sau đó mới đưa tầm mắt hướng đến Bạch Liệt Dư.

Người sau vẻ mặt lập tức sửa lại, mâu quang cũng trở nên nhu hòa một chút. Khóe môi lược dương, đã là nhu hòa giọng nói bật thốt lên: “Chúng ta bái sư phụ mặc dù bất đồng, nhưng dù sao cũng là đồng môn. Trước mắt người nên gọi ta sư huynh mới đúng.”

“Dạ, sư..... Sư huynh.”

Mặc dù không thói quen xưng hô thể này, nhưng Lăng Hộ Vũ vẫn là theo lời hắn nói, trong trẻo con người thẳng tắp ôm lấy hắn: “Sư thúc nói người kiếm rất tuyệt, có thể hay cho ta xem thử?”

“..... Hảo.”

Nhớ tới hắn lúc trước từng ở lò rèn, đối đao kiếm đều có một phen hứng thú. Bạch Liệt Dư lập tức một cái gạt đầu, cũng ở hướng sư phụ ý bảo hắn đi, rồi nắm tay Lăng Hộ Vũ trở về phòng.

Nhìn tân ảnh hai người ẩn vào trong phòng, vẻ mặt của Niếp Đàm dĩ nhiên mang theo một chút đích giao tap.....

Cuối xuân năm này, Lăng Hộ Vũ báỉ nhập Hoàng tuyền kiểm Niếp Dương làm môn hạ, cùng Bạch Liệt Dư trở thành sư huynh đệ, vì hai người ngày sau tung hoành thiên hạ chuyện tình chính thức được mở màn.

—— toàn bộ văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-tuyet-he-liet-nhap-mon>